

'S-GRAVENHAGE IN BEELD PANORAMA

6 JANUARI 1938 — No. 1

LOSSE NUMMERS 15 CENT



DE KERSTVACANTIE IS VOORBIJ



De vossen blijven steeds min of meer schuw. De eenige tamme zilvervos op den farm der gebroeders Fromm is Trix, die zich als 'n trouwe hond laat opnemen en vertroetelen. Toch kijkt hij allesbehalve op z'n gemak! Misschien dat hij 't fototoestel.... of den fotograaf niet vertrouwd!



De uitgestrekte terreinen van den zilvervossenfarm maken bijzondere veiligheidsmaatregelen noodzakelijk. Drie nachtwakers, die men beter uit de buurt kan blijven!

KOSTBARE PELZEN!

De grootste zilvervossenfarm ter wereld

PELZEN VAN DUIZEND GULDEN PER STUK!

Noord-Amerika is 't land der zilvervossen. Hier treft men den grootsten zilvervossenfarm ter wereld aan, die beheerd wordt door de vier gebroeders Fromm. Zij begonnen hun fokkerij in 't jaar 1909 met.... twee vossen. Thans zijn zij eigenaars van zesendertigduizend zilvervossen, die per jaar aan voedsel alleen 'n half miljoen gulden kosten! Zij zijn er steeds op uit met alle hulpmiddelen der moderne wetenschap en techniek de rassen te veredelen en de kwaliteit der pelzen op te voeren. Pelzen van duizend gulden per stuk zijn geen zeldzaamheid. In totaal verdienen 'n zesduizend mensen in Noord-Amerika in deze „industrie" hun brood, terwijl er aan pelzen ieder jaar ongeveer drie miljoen gulden verhandeld wordt.



Een kijkje op den zilvervossenfarm der gebroeders Fromm. Het is juist etenstijd en de vossen zwermen om den wagen met 't speciaal geprepareerde voedsel. Op bovenstaande foto ziet men alleen jonge zilvervossen. Zij mogen drie maanden vrij-uit rondzwerven in de uitgestrekte bosschen; zij kunnen er ravotten, graven en jagen, zooals hun voorvaderen.... en men hoopt, dat op die manier hun pelzen prachtiger worden dan die der zilvervossen, welke van jongs af aan in hokken zitten opgesloten. Deze methode is nog betrekkelijk nieuw, maar het schijnt, dat de resultaten alle verwachtingen overtreffen!



Zoodra de jonge rossen drie weken oud zijn, worden zij opgevangen om . . . te worden geregistreerd. Men tatoueert hun 'n serie codeletters en cijfers op de beide ooren. Worden nu later de pelzen van deze rossen gesorteerd, dan kan men nagaan welk broed en welk ras de beste resultaten oplevert.



Een jonge, hongerige vos bij den elensbak. Het voedsel is wetenschappelijk samengesteld en bevat alles, wat voor een snellen groei bevorderlijk is. De aluminium-ketels worden telkens zorgvuldig schoongemaakt en gesteriliseerd. Het spreekt van zelf, dat men al 't mogelijke in het werk stelt om ziekten onder de dieren te voorkomen. Zou men b.v. het voedsel één maal verkeerd samenstellen, dan zou zulks ruïneuze gevolgen kunnen hebben.



't Kleinste waakhondje van den farm weet de warme pelzen op zijn manier naar waarde te schatten! En 't zal ze zich niet zonder meer door vreemden laten afnemen!

Een der gebroeders Fromm inspecteert de pelzen, die in de groote verkoopzaal der boerderij zijn opgeslagen. Als men bedenkt, dat hier pelzen tusschen hangen, die duizend gulden per stuk opbrengen, dan kan men begrijpen waarom aan de dieren zulk 'n zorg besteed wordt en van hoe groot belang het is de kwaliteit der pelzen op te voeren.



ZWALUWEN BRENGEN GELUK....

door Maurice Vauban

De grauwe woestijn lag rimpelig en bultig onder den moordenden gloed van de Afrikaansche zon. Een gruwzame verlatenheid, beheerscht door huiveringwekkende verschrikkingen en bevoelt door de rondwarende schimmen van de ongetelde legioenen, die hier ten offer vielen aan lichamelijke ellende of oorlogsgeweld. In het wijde verschiep, in de richting van het zuiden, vertoonde zich een donker wolkje aan den strakken, van zonnebrand doorgloeiden hemel. Dat wolkje werd een wolk, verplaatste zich met ijlen snelheid naar het noorden, verduisterde de trillende lucht en voerde een gedruisch met zich mee als het geklater van een waterval.

Zwaluwen. Duizenden, tienduizenden zwaluwen. Zij bedekten den hemel, repten zich voort en vervulden de lucht met het klapwieken van hun vleugels. De wolk werd nog grooter, toen al kleiner en kleiner en verdween eerst na uren aan de kim. Een zwaluw bleef achter. Zij streek neer op een rotsig, schuinoplopend plateau en bleef ineengedoken zitten. Haar rank lijfje sidderde en haar gesnaveld bekje ging open. Een klein drama in de vogelwereld. Een jonge zwaluw, op haar trek naar het noorden, uitgeput en gewond uit de achterhoede neergestreken en gedoemd te sterven in de eenzame Sahara....

De zon daalde, de dag neigde naar zijn einde. Wanstaltige schaduwen bedekten het heete zand. Achter een bultige hoogte traden twee gestalten te voorschijn, vergezeld van een zwaarbeladen, uitgeputte kameel. Twee mannen droegen een derde gestalte tusschen zich in, sleepten zich voort naar het rotsplateau en een schorre stem riep halt. Zij legden hun kameraad op den grond en wierpen hun rugzakken af. De kameel ging liggen, een der mannen knielde naast zijn gewonden makker neer en de derde bleef staan en blikte in het rond.

„Een goede plek voor 'n bivak, jongens. We zullen hier maar blijven tot ze ons komen halen.”

„Als ze ons tenminste vinden, luitenant,” zei een spottende stem met een Duitsch accent. De man heette Heinz.

„Geen twijfel aan,” klonk het vastberaden. „We hebben vivres voor minstens vier weken, desnoods voor vijf. Ik ben er geen oogenblik ongerust over — ze weten in welke richting we vertrokken zijn.”

„Waar zijn we, luitenant?” vroeg de man op den grond.

„Tweehonderd mijl beoosten Fort Miribel. Een nurtje vliegen voor een jager.”

Luitenant François Benoit draaide een sigaret en Heinz heescht zich op en begon den kameel te ontladen van de waterzakken en levensmiddelen. Snel viel de duisternis in. De tent werd opgezet en de grond bedekt met dekens.

„Wat is dat hier?” klonk de stem van Heinz uit het donker. „Het leeft....”

François Benoit kwam nader met zijn zaklantaarn. „Een zwaluw — achtergebleven van den trek, dien we vanmiddag over zagen vliegen. Uitgeput — kijk, er zit bloed aan haar slagpennen.”

„Stom dier; afmaken, luitenant?”

„Ja — och, neen, waarom zou je 't eigenlijk doen? Misschien komt ze nog bij. Laat haar liggen en begiet haar met een beetje water. Zwaluwen brengen geluk, zegt men....”

De zwaluw lag op een punt van de deken. Heinz zong: „Zwaluw, waarheen is uw vlucht?” Het bivak werd toegedekt door een inktzwarte duisternis. Twee mannen sliepen, François Benoit was nog wakker. Hij stond op den rand van het kleine plateau en blikte in het ondoorgroendelijke zwart van den nacht. Drie man van het bataljon Zéphirs. De rest van de kameelpatrouille Benoit, uitgezonden om een kleinen Bedoeïenestam te achtervolgen, die zich aan menschenroof had schuldig gemaakt. Acht waren er gevallen bij den nachtelijken overval van de bende van den oproerigen Omar ebn Haschid. Zij drieën waren gespaard. Voor hoelang? Zeven dagen waren ze onderweg geweest met twee kameelen, verdwaald,

en één kameel was vanmorgen aan zijn wonden bezweken. Thans giste hij waar zij zich bevonden — op een plek, die driehonderd mijl ten zuidoosten van Fort Miribel gelegen was. In een gebied, waar niemand kon vermoeden dat zij zich bevonden. En gedwongen de hulp af te wachten van Bedoeïenen of een patrouille, wijl aan het vervoer van hun gewonden makker over een afstand van driehonderd mijl niet te denken viel en hun bovendien de hulpmiddelen ontbraken, om zich precies te oriënteren. Maar dat mochten de anderen niet weten....

Luitenant Benoit wendde zich somber af. Hij bukte zich over den gekwetste. Hij sloiep thans rustig — nadat hij vier dagen aan wondkoorts had geleden. De kogelwond in zijn voet zag er echter leelijk uit, hoewel er de uiterste zorg aan was besteed. François Benoit voelde iets bewegen naast zijn hand. Hij strekte tastend zijn vingers uit en greep in een gevederd lijfje. Heinz' weemoedig liedje speelde hem door het hoofd: „Zwaluw, waarheen is uw vlucht?” Ja, waarheen zou de vlucht zijn van dit diertje, indien het zich ooit nog eens in de lucht verhieft? De zwaluw begon te spartelen onder zijn streelende vingers. Zij scheen er beter aan toe dan een paar uur geleden. Misschien behield zij het leven en bereikte de zonnige dreven aan de Côte d'Azur.

Langs de onmetelijke zandvlakte kwamen de kille woestijnwinden opzetten — met een ritselend gerucht, als het klagend gefluister van verloren zielen door de eeuwigheid der ruimte.

Een eenzame zwaluw wiekte over de barre zandwoestijn. Zij vloog uren en uren voort, naderde een groen omzoomde oase en zette zich neer op de minaret van een blanke moskee, die zich droomend weerspiegelde in een rimpellooze bron. Zij pikte heftig aan haar poot, schudde haar veeren en bewoog ongedurig haar kopje links en rechts.

Op den omgang van de minaret verscheen een groezelig witte gedaante. „Allah il Allah,” klonk het zangerig door de trillend heete lucht. „Allah il Allah.”

De zwaluw vloog verschrikt op en wiekte weer rusteloos verder. Het noorden in....

Meneer Arges, maire van het dorpje Pont d'Avis, legde de telefoon neer en herhaalde als een echo de laatste woorden van het gesprek, dat hij had afgebroken. „Vóór de pers er zich meester van maakt, meneer de maire....”

Hij stond op, nam zijn hoed en keek weifelend den tuin in. Toen kwam hij tot een besluit en verliet haastig het gemeentehuis. Op weg door het dorp zag hij niet, hoe de menschen hem groetten. Als in een droom liep hij voort — met gebogen hoofd en bevreemd nagestaard door de dorpelingen, die hem passeerden. Een kwartier gaans buiten de bebouwde kom liep hij een tuinhok in. „Mon Repos” stond er met gouden letters op geschilderd. Hij ging het grindpad af, tusschen bloemperken en gazons door en een vijfertje langs op de villa toe.

Dicht bij het bordes hief hij zijn blik op. Bedrijvig vlogen de zwaluwen af en aan. Voor het bordes speelde een driejarige dreumes met een paardje. „M'n jongen,” mompelde meneer Arges, den donkeren krullenbol van 't kind streelend. Er klonk droefheid in zijn stem. Twee minuten later stond hij in den salon tegenover de jonge mevrouw Julie Benoit, een bekoorlijke verschijning in morgentoilet.

„Ik zou niet zoo vrijpostig zijn geweest u op dit vroege uur lastig te vallen, indien een ernstige gelegenheid mij er niet toe dwong, mevrouw,” begon hij met een diepe buiging en gedempte stem.

„U maakt mij ongerust, meneer de maire; wat is er gebeurd?” vroeg de jonge vrouw, meer nieuwsgierig dan bevreemd. Zij maakte een uitnodigend gebaar naar den fauteuil tegenover haar en meneer Arges nam plaats. Kleine Pierre plaatste zich aan de knieën van zijn moeder en keek den bezoeker onderzoekend aan. Hij hield niet van meneer den maire,

hij had een even streng gezicht als de gendarme — de boeman van alle ondeugende jongens.

Meneer Arges wrong aan zijn das, plaatste zijn handen op zijn knieën en kuchte. „Gebeurd is er eigenlijk nog niets, mevrouw.... dat wil zeggen, er is natuurlijk wel iets gebeurd, maar u behoeft zich nog niet ongerust te maken,” hernam hij aarzeland en verward.

„M'n hemel, u spreekt in raadsels,” viel Julie Benoit verschrikt uit. „Betreft het François, mijn man?”

„Inderdaad, mevrouw, maar zooals ik reeds de eer had....”

„Terzake, meneer de maire,” onderbrak de jonge vrouw hem ongeduldig. Zij was doodsbleeke, doch wist haar zelfbeheersching te bewaren.

„Het betreft een patrouille van het bataljon Zéphirs,” ging meneer Arges wat haastiger en zekerlijk voort. „Vier weken geleden verliet uw echtgenoot Fort Miribel....”

„Ik weet het; hij schreef me dat ik de eerste vijf of zes weken vermoedelijk niets van hem zou hooren.”

Meneer Arges boog het hoofd. „Ik ontving bericht van Koloniën, dat de patrouille nog niet teruggekeerd is, mevrouw. Sinds een week zijn er nasporingen ingesteld. Men weet alleen dat het bivak van de patrouille overvallen is door den beruchten Omar ebn Haschid....”

„M'n hemel!”

„Maar uw echtgenoot is gespaard,” vervolgde de maire haastig. „Er vielen acht slachtoffers — een Europeesche sergeant en zeven inheemschen. Maar van uw echtgenoot, den Duitscher Heinz en den Franschen korporaal Garvin heeft men geen spoor meer gevonden. Het staat vast dat zij bij den overval niet zijn gedood, doch men verkeert in twijfel of zij gevlucht zijn, dan wel als gevangenen zijn-meegevoerd....”

De jonge vrouw kreunde. Haar zelfbeheersching verliet haar en zij barstte in tranen uit. Meneer Arges wreef zijn knieën, staarde hulpeloos in het rond en wrong eens aan zijn boord. Het was 'n pijnlijke missie, hoogst pijnlijk — waarom droegen ze zoo'n bodschap niet aan een geestelijke op? Hij zat onrustig op zijn stoel te schuifelen, zag die uitbarsting van smart bedrukt aan en vond het eindelijk het beste op te staan. Hij mompelde dat er heelemaal nog geen reden was om zich ongerust te maken, voegde er de belofte aan toe, dat hij mevrouw terstond zou telefoneeren als hij iets vernam en verdween met een diepe buiging.

Toen de jonge vrouw opzag had de maire haar verlaten. Haar betraande blik viel op het kind, dat haar ongerust aanstaarde. Zij nam het op haar schoot en drukte het onstuimig tegen zich aan.

„Als papa nog leeft kan alleen God ons nog helpen, m'n schat,” schreide zij. „Wij zullen bidden, veel bidden, lieveling....”

„Ja, mams,” beloofde Pierre gehoorzaam en hij vouwde zijn handjes en boog zijn donkergelekt hoofdje.

Een jonge vrouw wachtte — dag in dag uit, geslingerd tusschen vertwijfeling en hoop en de nachten doorwakend in tranen en gebed.

Een eenzame zwaluw wiekte — over bergen en dalen, zeeën en rivieren, steden en dorpen en pikte verwoed aan haar poot, als zij een rustpunt gevonden had op haar vermoeiende reis. Zij vloog over onherbergzame streken en zonnige dreven, totdat haar instinct haar den tocht deed besluiten bij een afgelegen woning der menschen, aan den rand van een bosch en onder de milde luchten van een blauwgekoepelden hemel. Er ontsproot jong groen aan de grauwe heggen en de akkers wasemden lentegeuren uit. De zwaluw fladderde een paar maal in het rond en streek neer op het ruige stroodak.

„De eerste zwaluw,” zei een jonge vrouw daarbinnen. „Nu komt de zomer in het land.”

„Niet de eerste,” antwoordde Iwan Petrofsky. „In het dorp zijn er al meer gezien.”

De vrouw trad naar buiten en de zwaluw dook schuw onder het overhangende dak. „Ik zal je geen kwaad doen, beestje,” zei ze glimlachend en ze liep langs het huis om te zien, waar hun vlugge gast gebleven was.

Haar man riep haar terug. „Niet doen, vrouw, je zou haar verjagen. En zwaluwen brengen geluk aan, weet je.”

Hij keek haar aan met een vreemden blik en gaf haar een slag op den schouder — een ruwe liefkozing, die zij begreep. Zij bloosde en knikte en toen zij

dien avond de olielamp uitblies en neerknielde voor haar bed, bad zij even ernstig als naief: „En dat die zwaluw zooveel mag zeggen, alsdat het een zoon zal zijn...”

Glimlachend sloep zij in....

Den volgende morgen was de zwaluw verdwenen. De jonge vrouw keek somber, doch haar gezicht klaarde op, toen het vlugge diertje den volgende dag met 'n sierlijken, vliegensvluggen duik op dezelfde plaats onder het dak verdween, waar zij het gisteren had zien verdwijnen. Een tweede zwaluw volgde — er klonk een luidruchtig gekwetter onder het stroodak en daarop vloog het paartje uit.

Door het venster van de lage, zwartberookte kamer volgde de jonge vrouw de gewichtige voorbereidingen van het jonge paar voor het bouwen van een nest. Zij vlogen uit, keerden terug met een misvormden snavel en verlieten dat donkere, geheimzinnige plekje onder het dak weer met schoone bekjes.

„Leem,” zei Iwan Petrofsky, die „geleerd” was, omdat hij onderwijs had gehad in zijn latere jeugd. „Die rare knobbsels op hun snavel zijn stukjes leem. Daar bouwen ze d'r nest van. Met stroo en veeren en zoo, zie je. 't Is zooveel als het ouderlijk huis, dat ze aan 't maken zijn. Nou gaan ze gauw eitjes leggen en broeden....”

„Allebei.... die eitjes?” vroeg Sonja Petrofsky ondeugend.

„Jij.... gek....” lachte de man en Sonja lachte ook. Dat „gek” was een even teedere liefkoozing als een kus, want een menschenpaar dat elkander begrijpt, zoekt geen kwaad in een woord.

„Heb je al eens opgelet, dat die eene voortdurend aan zijn poot pikt? Die poot lijkt dikker ook. Dat is die nou, die het eerste hier was.”

„'k Heb er niet op gelet, vrouw.”

Iwan Petrofsky wendde zich van het venster af. Zijn vrouw keerde naar het houtvuur terug, waarboven de pap hing te pruttelen. Zij roerde in den pot en in de plooiën van de gebonden substantie droomde zij zich de immer wijdere grenzen van haar teederste verlangens. Eerst een zoon.... dan een dochter.... Zwaluwen brachten geluk....

De zwaluwen vlogen af en aan. Sonja Petrofsky droomde haar schoone dromen — Iwan zwoegde van vroeg tot laat op zijn velden, die hij duur gepacht had van een heer uit Nikojalew. In Pont d'Avis bad en schreide een jonge vrouw en speelde een kind in de schaduw van zijn moeders leed. En ergens in de woestijn cirkelden vliegtuigen rond en zochten patrouilles naar drie verloren mannen. Een van die drie was een Fransche korporaal. Zijn rechterbeen was monsterachtig opgezwollen en hij riep in zijn ijkoortsen voortdurend om zijn moeder, die al voor jaren gestorven was.

De tweede was een Duitscher en heette Heinz. Hij had hallucinaties en zong honderdmaal per dag een weemoedig liedje: „Zwaluw, waarheen is uw vlucht?....”

De derde was een Fransche officier — een patrouillecommandant. Hij droeg heel alleen den zwaren last van de herinnering aan den dood van acht van zijn manschappen en van de verantwoordelijkheid voor het welzijn van de twee laatst overlevenden. De last was zwaar — zwaarder, veel pijnlijker nog dan de smartelijke gedachten aan dat dierbare huis in Pont d'Avis; aan Julie, nooit genoeg aanbeden; aan kleinen Pierre, nooit genoeg gewaardeerd....

Toch had luitenant François Benoit zich niets te verwijten ten opzichte van zijn plichten tot de zijnen. Maar is het niet pas in het aangezicht van den dood, dat menschen menschen begrijpen en gaan waardeeren?....

Een zwaluwpaar bouwde zijn nest. Maar een van hen was al te dartel van liefdesgeluk en verloor de voorzichtigheid uit het oog. Naar een klassiek voorbeeld — was het geen geminachte, gekromde slaaf, die zong:

„Ik heet Mohammed en kom van Yemen,
Mijn geslacht stamt voort uit Asra,
Zij die sterven, als zij liefhebben....”

Zoo stierf die kleine, vlugge zwaluw aan de liefde. Een havik viel neer en doodde haar met zijn klauwen. Iwan Petrofsky was er getuige van. Hij rende zijn huis binnen en greep zijn geweer. Er klonk slechts één schot en honderd meter verder viel een stervende havik neer met een doode zwaluw in zijn klauwen.

Sonja snelde toe. „Arme zwaluw,” zei ze medelijdend. „Iwan, zou dat geen....” Zij aarzelde, werd verlegen en sloeg haar oogen neer.

„Wat bedoel je?” vroeg Iwan norsch.

Zelfs in dien norschen toon voelde zij de ontroering, die hem bekropen had bij de gedachte aan haar. „Zou dat geen ongeluk....”

„Je bent gek,” lachte Iwanforsch en ook dit voelde zij als een liefkoozing. Hij had de kleine zwaluw losgemaakt uit den doodelijken greep van den havik en met een bevreemden blik staarde hij neer op de gebogen pootjes van het warme vogellijfje. „Dat is een stokje,” zei hij verbaasd.

Sonja zag alleen dat de zwaluw drie pooten had. Maar Iwan's oogen verrieden groeiende verwondering. „Een stukje riet,” vervolgde hij. „Aan het pootje vastgeklemd met een horlogering. Geen wonder dat het arme dier aan dien poot pikte. Kijk, zit daar niets in? Bij de heilige Moeder van Kazan....”

Verbluft toonde hij een reepje mailpapier — uiterst dun en doorzichtig. Er stonden woorden op geschreven met inkt en in een taal, die hij niet kon lezen. „Dat is gek,” mompelde hij. „Ik zou wel eens willen weten wat die woorden beteekenden.”

„Als je 't aan den meester vraagt....” stelde Sonja voor. „Ik heb wel eens gehoord dat ie alle talen verstaat. Maar zou je niet wachten tot morgen, Iwan? 't Heeft immers geen haast....”

Ergens in het zuiden van Rusland kon dien avond een verontruste jonge vrouw den slaap niet vatten — een doode zwaluw kon haar nimmer geluk brengen. In Pont d'Avis, in zuidelijk Frankrijk, bad een andere jonge vrouw met een hart vol vertwijfeling om een wonder en kon een kind niet slapen, omdat zijn moeder zoo vreemd deed. En op driehonderd kilometer afstand van Fort Miribel worstelden twee razende mannen tegen tal van denkbeeldige vijanden en werden beslopen door dien Eene: den Dood. De derde man bad om het einde en aan het slot van zijn gebed murmelden zijn koortsige lippen: „Lieve-ling.... Julie.... Pierre.... m'n kleine schat....”

Vliegtuigen ronkten langs den gloeienden hemel van de Sahara. Zij daalden dieper en dieper en scheerden bijna rakelings langs de zandbulten. Ergens moesten ze liggen — die drie makkers, hetzij dood of levend. Het nietige strookje papier, door een

nietige zwaluw over bergen en dalen, zeeën en rivieren, steden en dorpen naar de menschen gedragen, was een waardevolle aanwijzing in welke richting zij gezocht moesten worden.

„Luitenant Benoit van het Afrikaansche bataljon Zéphirs bevindt zich met twee Europeanen op een klein plateau, vermoedelijk driehonderd kilometer zuidoostelijk van Fort Miribel gelegen. Geef hier kennis van; God zal het u loonen. Julie en Pierre, mijn laatste gedachte zal aan jullie gewijd zijn....”

Alles leek een wonder, maar het handschrift liet er geen twijfel aan over, of het wonder was tastbare werkelijkheid. Een der verst verwijderde vliegtuigen dook plotseling nog dieper en scheerde bijna rakelings langs een rotsige hoogte.

„Seinen!” brulde de sergeant-piloot tot den waarnemer. Zijn blik stond wild. „Drie mannen — ik heb hen duidelijk gezien en twee van hen zwaaiden....”

Er trilden letterteekens door den aether, de vliegtuigen daalden en een kwartier later liet de escadrillecommandant de kortegolf-antenne oprichten. En weer trilden er letterteekens door de oneindigheid van het luchtruim — gedragen over woestenijen, zeeën en stranden. „Gevonden! Benoit en Heinz naar omstandigheden wel; Garvin bedenkelijk, doch dokter geeft hoop. Keeren terug naar In-Salah....”

In den middag van dien dag werd Julie Benoit naar den tuin gedreven door het erbarmelijk geschrei van haar kleinen Pierre. Zij was vergezeld van den maire en lachte gelukkig. Daarbuiten stond haar dreumes met oogen vol tranen en in zijn kleine knuistje omklemde hij een steen.

„Kijk eens — die vieze vogels....” schreide hij, met een blik vol afkeer naar een natte plek op zijn fluweelen jasje. Hij strekte zijn arm, om met een onmachtige poging den steen naar de dakgoot te werpen, doch zijn moeder snelde toe en omklemde zijn armen.

„Niet doen, m'n lieveling,” fluisterde zij, „zwaluwen brengen geluk.”

En heel ver weg, ergens in Zuid-Rusland, zat op dat oogenblik Iwan Petrofsky naast het bed van zijn vrouw. Zijn oogen straalden. „We hebben allebei onzen zin,” lachte hij. „Een jongen en een meisje — heb ik je niet gezegd dat zwaluwen geluk aanbrengen?”

„Die arme zwaluw....” mompelde Sonja en zwaar vielen haar oogleden toe.

DE GROOTE ALETSCHEGLETSCHER EGGISHORN, ZWITSERLAND



WINTER IN CANADA



EEN IJSLAAG VAN MEER — DAN 'N METER DIK —

*Groote schade aan steden
— en dorpen in 't voorjaar*

De schaatsliefhebbers in Canada hoeren niet bang te zijn, dat 'n kwakkelwinter hun de gelegenheid voor 't beoefenen der geliefde sport zal ontnemen! De Canadeesche winter brengt bittere koude, die maandenlang aanhoudt. De rivieren en meren vriezen zoo sterig dicht, dat de auto's er over heen rijden en vliegtuigen er op kunnen landen. De scheepvaart is geheel gestremd. Alleen de „Groote Meren” vriezen niet heelemaal dicht, daar de golfslag te zwaar is. Tijdens de wintermaanden onderhouden twee Canadeesche ijsbrekers den dienst tusschen Cobourg, Ontario en Rochester. Passagiers worden niet aan boord genomen, alleen vrachtauto's, ten getale van dertig. Terwijl op de meren zelf maar weinig ijs zit, liggen de havens potdicht en moeten de booten zich daarin moeizaam hun weg breken. Een der ijsbrekers, de Ontario no. 2.



De barre Canadeesche winter heeft een eigen industrie in 't leven geroepen! Zoodra de ijskorst sterig genoeg is, worden speciale machines door tractors naar de „kampen” gesleept en daar in bedrijf gesteld. Gewapend met geweldige zagen begeren de arbeiders zich op de dichtgevroren meren. Zij zagen 't ijs, dat vaak meer dan een meter dik is, in blokken van rijftig bij zestig centimeter, die vervolgens door 'n open vaargeul naar 'n hijschkraan worden gestuurd. Op die manier worden miljoenen tonnen ijs in voorraad opgeslagen voor den zomer.



Zoodra de winter invalt begint 't rijshout langs de oevers van het Ontariomeer te bevroren. Spoedig vormen zich daar hoge ijsmassa's, soms mijlenver het meer in. Een fantastisch gezicht, terwijl 't water onder deze „ijsbergen" vol drijfijis zit, dat een eigenaardig schurend geluid maakt.



De Canadeezen langs de rivieren zien steeds met angst het voorjaar tegemoet, als het ijs begint te kruien. Er vormen zich dan gewoonlijk geweldige barricaden, bruggen worden vernield, het water stijgt buiten de oevers en overstroomt in een paar uur tijds steden en dorpen. Meestal moeten de barricaden met dynamiet worden opgeblazen.



Op de dagen, dat de temperatuur in Canada ver beneden 't vriespunt daalt, bieden de locomotieven een fantastisch gezicht! Zij zijn op de stations omhuld door geweldige stoomwolken, die hen heelemaal aan het gezicht onttrekken. Het besturen ervan eischt in de wintermaanden niet alleen de volle aandacht, maar ook moed en wilskracht.



Een foto van een brug, die door de logge ijsmassa vernield werd. Drie weken lang bleef hier ter plaatse een geweldige ijssdam zitten.



'S-GRAVENHAGE IN BEELD

BUREAUX: STATIONSWEG 95, DEN HAAG
TELEFOON INTERCOMMUNAAL 111666 - GIRO 43141



Van al die verleidelijke étalagekunstwerken is vanavond geen zier meer heel.



De Residentie viert opruimingstijd.
En 't mag niet gezegd worden, dat, sinds de wettelijke regeling dit populaire instituut beperkte en aan regels bond, de belangstelling erop achteruit gegaan is. Dat heeft ieder kunnen constateeren, die zich Maandagmorgen in de winkelstraten of in de grote magazijnen waagde. Opruiming zal eenige weken lang een aparte sfeer geven, een verhoogd leven in het stadscentrum: maar bij den eersten morgen haalt geen enkele dag meer!

En ieder torst zijn deel van den veroverden buit.



Da werden Weiber zu Hyänen!



HET VIJFDE BOEK IN DE KENNEMER SERIE

DE VERDWENEN

★ KONING ★

DOOR RAFAEL SABATINI



EEN BOEK VAN
BIJZONDERE WAARDE

De Kennemer Serie begint het nieuwe jaar met nieuwe kracht. Haar eerste nummer voor 1938 is een boek, zoo belangrijk en aangrijpend, als er maar weinig op de markt komen. Wij mogen op de verdiensten van de vroegere nummers niets afdingen, maar wat de lezer zelf zal zeggen, als hij De verdwenen Koning gelezen heeft, mogen wij wel uitspreken: Hier is nu 'n roman, die voldoet aan alle eischen en wenschen tegelijk!

WIE IS DE SCHRUFVER?

Rafael Sabatini, een Engelschman met Italiaansch bloed in de aderen. Een schruver, evenzeer thuis in de verwikkelingen en ontroeringen van de menschenziel als in de schokkende romantiek der historie. En schrikt u niet - een geleerde, die geen woord op 't papier zet, of hij kan het verantwoord. Maar tegelijk een mensch met vuur in zijn oogen en in zijn taal, met warmte in zijn bloed, met kracht in zijn greep.

Sabatini is beroemd geworden, doordat hij romans schreef, aangrijpende romans, die echter geen laffe bedenkfels waren, maar stukken leven, stukken ECHT leven, van vroeger ja, maar eeuwig NIEUW en ACTUEEL en MODERN, omdat de drama's in menschenziel en menschenverhoudingen, de drama's van liefde en haat en angst en verlangen en plicht altijd nieuw zijn en actueel en modern.

WAT IS DE INHOUD VAN HET BOEK?

Een ontroerend leven, een ontroerende liefde; een fel zielsconflict, een boeiend historisch raadsel. DIT BOEK ZOU EEN PAKKENDE ROMAN ZIJN, AL HIELD HET MET HISTORIE GEEN VERBAND, en het zou een belangrijk stuk historie zijn, al was het geen roman. Want de personen zijn (we zouden haast zeggen: toevallig) historische personen — maar het drama is een levensdrama. Het drama is een levensdrama, maar de personen zijn er, naar karakter en omstandigheden, in geteekend onder het scherpste historische licht!

De hoofdpersoon is het arme kind, dat met zijn ouders, koning Lodewijk XVI en koningin Marie-Antoinette, de gevangenis in ging; dat in de gevangenis leed en kwijnde, en er... uit verlost werd? In den vreemde opgroeide? Een man werd? Streven ging naar zijn kroon — én als man streefde naar mannelijk geluk...? Achter iedere vraag past het antwoord: dat weten we niet. De geschiedenis kan niet uitmaken, hoe het met dat kind gegaan is; of het vermoord is of ontvoerd: of het vergeten werd of de kroon nabij kwam. De geschiedenis kan niet uitmaken, welke der vele mogelijkheden 't meeste geloof verdient. Maar de romanschrijver mag uit die mogelijkheden kiezen. En Sabatini heeft gekozen: één der mogelijkheden; en hij heeft die uitgewerkt met gevoel, scherpzinnigheid en waarheidsliefde.

Sabatini kan niet bewijzen, dat het den zoon van Marie-Antoinette vergaan is, zooals hij schrijft; maar niemand kan bewijzen, dat het dien ongelukkigen dauphin zoo niet vergaan is.

En de personen en feiten, die de geschiedenis aan

den roman gaf, leven in den roman échter, completer, overtuigender, dan ergens in de geschiedenis zelf.

DAAROM IS DIT BOEK ZOO BELANGRIJK — DAAROM BEVREDIGT HET IEDEREEN: omdat het in zijn bloeiende eenheid TWEE is: een pittig standaardwerk én een roman, die inslaat in geest en hart; als we 't in een eetkamerbeeld mogen zeggen: het vleesch en de pudding tegelijk.

Wij kunnen ons voorstellen, dat een lezer dacht, bij dit of dát vroeger uitgekomen boek in de Kennemer Serie: dit boek zou ik kunnen missen, want ik zoek alleen werken van dieper gehalte; of: ik zoek alleen lectuur, die me amuseert en boeit. We geven dien lezer geen gelijk — want wij kiezen voor deze serie slechts belangrijke

en tegelijk pakkende boeken; maar we kunnen ons voorstellen, dat iemand zoo dacht.

Bij dit werk kan niemand zoo denken.

Dit werk is voor iedereen het gezochte.

Het munt uit door stijl en taal, door karakterteekening en verwikkeling, door historische waarde en door bouw. Het is — 't klinkt sterk, maar wij durven het te zeggen — een onmisbaar boek, een kostbaar boek, een onovertreffbaar boek. Als u het leest, zult u op één derde van het geheel al het gevoel hebben, dat u een heelen roman hebt genoten; en toch begint het dan nog pas. Als u het gelezen hebt, zult u erkennen, dat wij niet maar wat van den toren hebben geblazen, maar dat de Kennemer Serie uw boekenverzameling inderdaad heeft verrijkt met een schat, met een ONVERGETELIJK WERK, een der belangrijkste boeken van het jaar.

DE VERDWENEN KONING door Rafael Sabatini VERSCHIJNT DEZE WEEK

Zooals bekend hebben onze abonné's, zolang de voorraad strekt, recht op een ingenaaid exemplaar tegen vergoeding van slechts

DEERTIG CENT

De luxe-uitgave, op zwaar papier uitgevoerd en in keurigen linnen band gebonden, stellen wij beschikbaar tegen een vergoeding van

EEN GULDEN

Onze bezorgers zijn verplicht u de boeken van de Kennemer Serie aan te bieden

Rechtstreeksche toezending volgt alleen na ontvangst van 40 cts. (in postzegels, per postwissel of per giro no. 142700) voor het ingenaaide en f 1.15 voor het luxeboek, aan het hoofdkantoor: Nassaulaan 51, Haarlem.





Sik is er onmiddellijk bij, zodra de wagen met hooi het terrein komt oprijden.

OUDEJAAR IN 'T HAAGSCHE WOONWAGENKAMP

Elk jaar maakt de Haagse Jeugdvereniging voor Dierenbescherming op Oudejaarsmiddag met haar leden een tocht naar het uiterste westen van Den Haag, naar het woonwagenkamp aan de Loozerlaan. Wagens hooi, pannen pap, trommels en bussen met allerlei lekkernijen worden meegevoerd om aan paarden en honden uit het kamp, die 't evenmin weelderig hebben als hun

eigenaars, een vroolijken middag te bezorgen. Natuurlijk worden de kinderen ook niet vergeten: een eenzijdigheid, die de menschen voorbijziet ter wille van de dieren, ligt niet in de lijn van dit even opvoedkundig als ethisch werk. Wij hebben dat festijn eens meegemaakt en laten u hier ervan meegenieten.

Voor de honden zijn groote ketels pap meegebracht.



En speculaas en chocolade zijn de waarlijk niet alledaagsche tractatie voor de kinderen uit het kamp.



De schimmel wordt eerst op een hors d'oeuvre van wortelen getraceerd.

En een fiksche hoeveelheid haver is een weldadig Oudejaarsmaal voor de woonwagenpaarden.





Een plooegbaas van de Lightning Ridge-opaalkelders.

IN DE OPAALVELDEN VAN AUSTRALIË



Reeds voor een waarde van twintig miljoen gulden aan opalen werd uit den bodem te voorschijn gebracht.



Men vindt opalen over de geheele wereld.

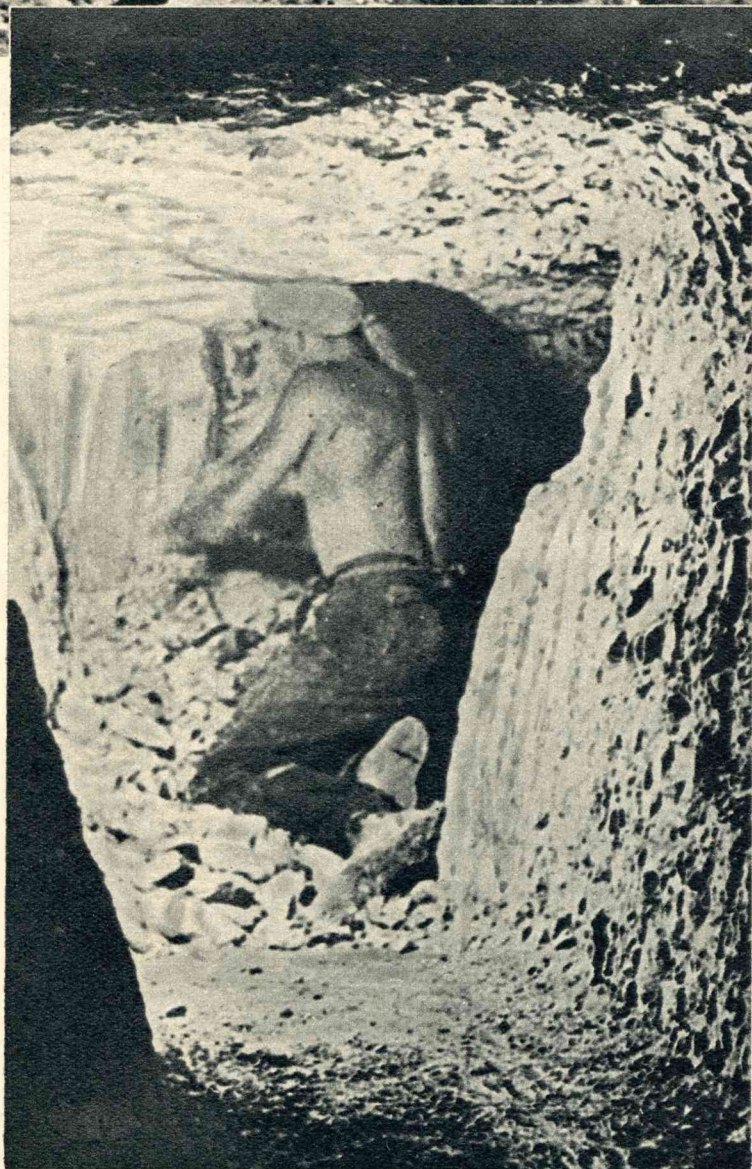
De parelmoeropalen, melkweit tot grijs van kleur, nagenoeg ondoorzichtig, met parelmoeren glansen overdekt, vindt men bijvoorbeeld op IJsland, de Färöer-eilanden en in Karinthië. Vuuropalen, karmijnrood van kleur, worden vooral in Mexico gevonden.

Beroemd zijn de edelopalen, helder als water of lichtgrijs met wijnkleurige of zwavelgele glansen, die gevonden worden in de Cserwinitza-velden in Hongarije.

Voor de edelopalen met blauwe, groene of roode tinten zijn zeer zeldzaam en waren tot voor kort de duurste betaalde opalen ter wereld.

Doch sinds in Australië rijke opaalkelders werden ontdekt en in de Lightning Ridge-mijn de zwarte opalen werden gevonden, die de schittering van den dauwdruppel paarden aan de kleuren van den regenboog, terwijl diep binnenin, in het nachtzware hart, een doffe vuurgloed smeulde, werden de Australische opalen de kostbaarste en verloren de Hongaarsche velden veel van hun waarde.

De Lightning Ridge-velden, de eenige plek ter wereld waar zwarte opalen worden gevonden, zijn gelegen in Nieuw-Zuid-Wales. De vallei dankt haar benaming aan het feit, dat hier een vijftigtal schapen tij-



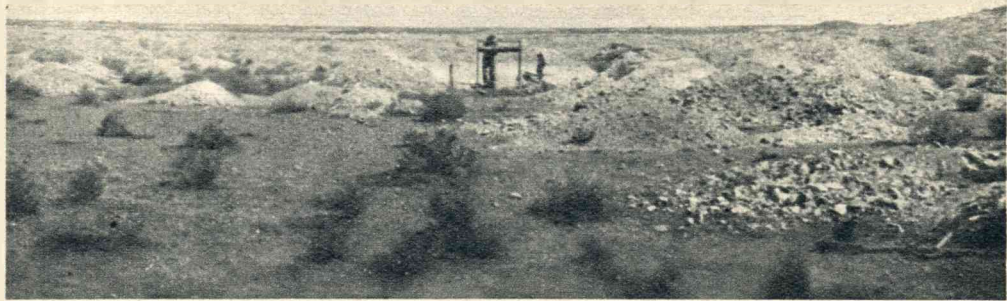
In de gangen van de Lightning Ridge-mijn.

dens een hevige onweersbui door den bliksem werden gedood. Het kleine dorpje in de vallei wordt bewoond door een driehonderd mannen en vrouwen, die voor het meerendeel bij het delven der opalen betrokken zijn.

Men kan maar op één manier de opaalmijn betreden en deze manier is een zeer primitieve! Namelijk door middel van een windas. Terwijl een mand, die gevuld is met opalen, naar boven wordt gedraaid, daalt de bezoeker of opaaldever in een leeg mand naar beneden... dit om het ophalen en neerlaten te vergemakkelijken!

Het aanzien van een opaalmijn doet denken aan dat van een kolenmijn met haar schachten en gangen.

Een ploegbaas van de Lightning Ridge-opaalkelders



Een overzicht van het Coober Pedy Field, een der opaalvelden van Australië. In 't midden ziet men de windas, waarmede de manden worden opgetrokken. Ook de delvers maken van deze manden gebruik als zij in de mijn afdalen.



De nogal primitieve kerk van Lightning Ridge.

Alleen de lucht is er niet zoo benauwend en het delven geschiedt er niet machinaal, maar langzaam en zeer voorzichtig om de kostbare steenen niet te beschadigen.

Evenals in de kolenbekkens worden in de Australische opaalvelden fossielen gevonden van dieren, die in de grijze oudheid Australië hebben bevolkt. Men heeft in de Lightning Ridge-velden fossielen gevonden van reusachtige kangoeroes, van gigantische vissen — hoewel er thans uren ver in den

omtrek geen water gevonden wordt! — ja zelfs het geraamte van een geweldigen krokodil werd er ontdekt, hetgeen thans een museumattractie geworden is onder de benaming van: „De krokodil van Lightning Ridge“!

De duurste opaal, die in Lightning Ridge gevonden werd, is de Pandora-opaal, die een waarde vertegenwoordigt van tienduizend gulden. Maar er worden daar ook opalen gevonden, die maar enkele centen waard zijn.

De Australische opalen worden meestal in Londen verhandeld, doch ook wel in New York en op 't Europeesche vasteland.

Voor al de oostersche vorsten zijn grage koopers van opalen.

Beroemd is de collectie van zwarte opalen, die de oud-delver Mr. Percy Marks bijeen heeft ge-



De ploeghaus bekijkt de opalen, die door den delver werden gevonden.

bracht. Zij is in bijna alle geïnteresseerde landen tentoongesteld. In deze collectie bevindt zich ook de „Glorie van Australië“, een zwarte opaal ter waarde van ruim twintigduizend gulden.

Tot nu toe leverden de Australische velden reeds voor een twintig miljoen gulden opalen op, terwijl een groot aantal opalen onder particulieren werd geveild.

Het is wel interessant te weten, dat de man, die in 't jaar 1903 de Lightning Ridge-velden ontdekte, de eerste steenen niet kon verkopen, omdat ze zoo donker en zoo zwart waren! Terwijl zij thans de duurste betaalde van alle zijn.

Het kan verkeeren, zei Brederode reeds!



De hutten der opaaldelvers zijn niet bepaald comfortabel!



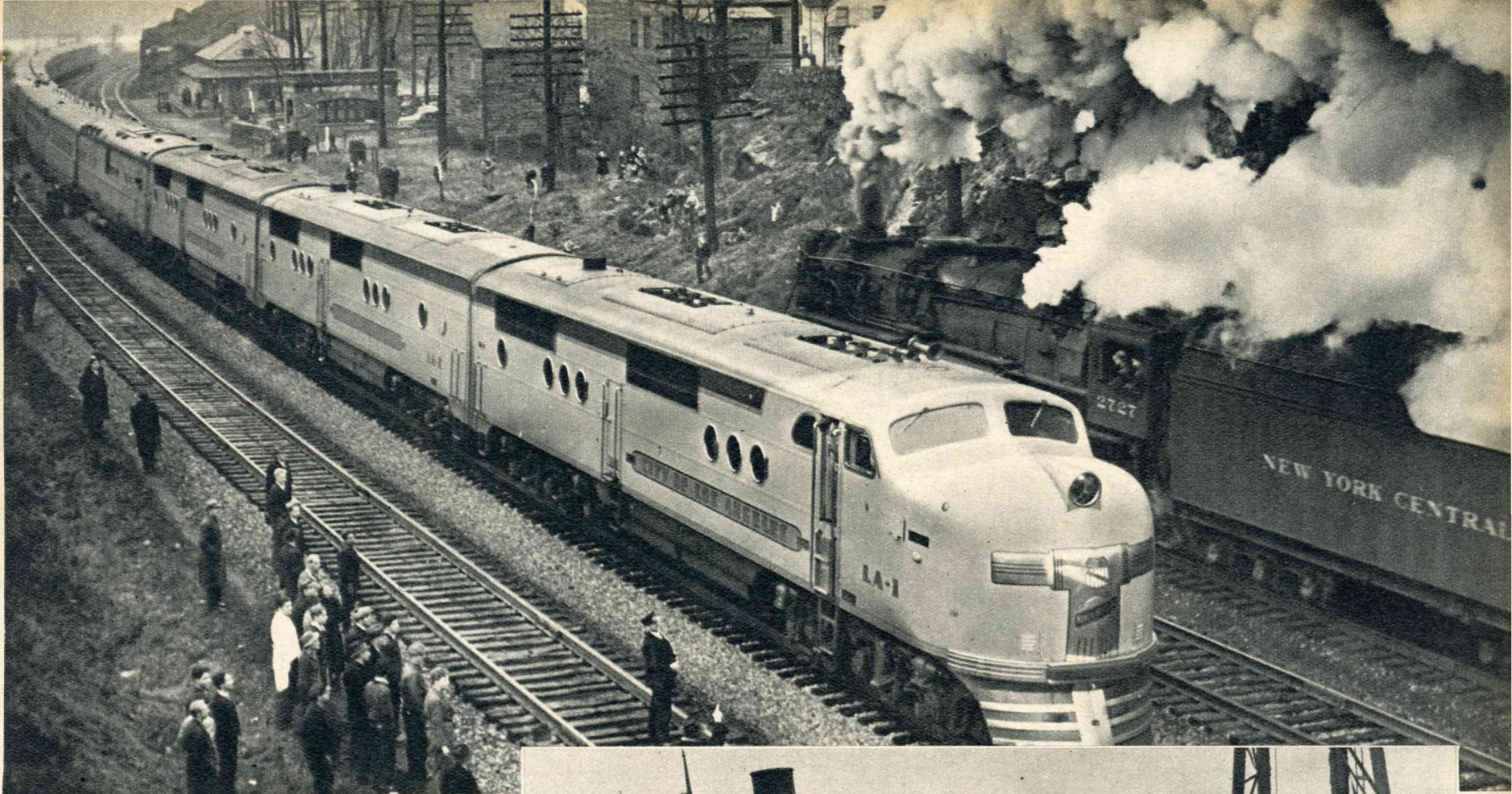
Nieuwjaar te Londen. De gasten van het Cumberland-hotel openen hun vensters om te luisteren naar het gehuil der sirenen en het beieren der klokken, die 't nieuwe jaar inluiden.

De politierechter te Brussel heeft de vorige week een vonnis gewezen, dat niet gemakkelijk uitgeroerd zal kunnen worden. Een wolkenkrabber van veertien verdiepingen op den hoek van de Wetstraat en het Jubelpark moet binnen acht dagen worden afgebroken omdat de bouwreglementen van het stadsbestuur door de ondernemers niet behoorlijk in acht genomen zijn.

LAATSTE NIEUWS

H.M. de Koningin heeft op Nieuwjaarsdag het corps diplomatique ontvangen — een foto van den Franschen gezant baron de Vitrolles met zijn echtgenoot en den legatie-secretaris bij het verlaten van het Koninklijk paleis te 's-Gravenhage.





„The City of Los Angeles” wordt de nieuwste Diesel-trein genoemd, welke den dienst Chicago—Los Angeles onderhoudt. Hij geldt hier als de grootste, snelste en meest luxueus ingerichte trein ter wereld.

VARIA

Aan boord van het Noorsche vrachtschip „Inna” in de haven van Poole (Dorset, Engeland) rond door gasvorming in de lading een ontploffing plaats, waarbij één persoon gedood en enkelen zwaar gewond werden. Een opname van het verwoeste schip, dat bijna geheel gezonken is.

Een Londensche firma heeft in opdracht van een maharadja glazen kantoormeubelen vervaardigd, welke volgens den Indischen vorst veel koeler zullen aandoen dan de gebruikelijke. Op de foto's hieronder: de schrijftafel met toebehooren, welke evenals de stoel (links) geheel van glas gemunkt is.





Zoo vroolijk gaat 't niet altijd toe op de commando-brug als in den Dierentuin op het kruiser-décor, dat tegen den zaalwand was aangebracht.

ADELBORSTENBAL IN DEN DIERENTUIN

Adelborstenbal in Den Haag — zijn er al niet heele generaties Hagenaars opgegroeid zonder ooit die geneugte te hebben geproefd?

Was het er niet mee als met zooveel van die traditioneele feesten, die in rustiger, vrediger al her, den glans en den gloed gaven aan wat toen nog met recht genoemd kon worden het Haagsch seizoen? Wat was er nog over van al die, wel min of meer publieke, en toch weer vanzelf tot eigen kring en smaak beperkte festijnen, die aan elke maand van den Haagschen winter één, twee hoogtepunten verschaffen? Was er nog iets gebleven dan de herinnering en een enkel vergeeld balboekje alleen van heel dat waarlijk geanimeerd soort winterfeesten, die zoo juist het gezellige midden hielden tusschen de al te enge afgeslotenheid van al maar weer dezelfde mensen op een familiebal en het



Ook voor wie niet actief deelnam aan den dans was er gezelligheid en sfeer genoeg.



Een schilderachtige scène uit de rijk afgewisselde histoire d'assaut.

al te groote gebrek aan intimiteit van een publieke dancing?

Het hunt-ball heeft voor 't eerst, tot veler opluchting, den ban gebroken. En de afgeloopen Kerstweek bracht, na tientallen jaren, opnieuw het adelborstenbal — in Den Haag. Natuurlijk, wiens hart klopte voor de marine in 't algemeen of voor een adelborst in 't bijzonder, die liet zich toch het aparte genot van een assault niet ontgaan. Die wist den weg nog wel te vinden naar Den Helder en Willemsoord, waar nog ieder jaar het streng en eervol Instituut drie winterdagen lang trilt op zijn oersolide vesten van het uitbundig adelborstenfeest. Waarlijk



Veel autoriteiten woonden dezen vlootavond bij, zooals op de eerste rij de ministers Welter, van Boeijen en Goseling, en jhr. van Karnebeek, de commissaris der Koningin.



Aanval en afweer — een verrassend actie-moment van de colonne geweer.

niet de adelborsten-zusjes en -vriendinnetjes alleen, maar evengoed de getaande en vergrijste vuurvreters uit de tijden vóór onze marine werd gecimeerd. En wees gerust: het volgend assault in Den Helder zal niets te lijden hebben van het herleefde bal in den Dierentuin. Integendeel: hoe goed Onze Vloot eraan deed, dit marinesfeer weer in Den Haag te laten herleven, dat zal pas blijken uit het record-bezoek aan het komend assault in onze oorlogshaven.

Want voor de organisatoren zoo goed als voor de bezoekers, de Haagsche jeunesse dorée en de zeebabies zelf is deze avond een openbaring geweest. Dezen marine-avond kunnen we geen seizoen meer missen in 't Haagsche leven. Wat een verrassing,

het militaire schouwspel van een technisch zoo perfecte colonne geweer, wat een boeiend vertoon, deze histoire d'assaut — maar dan ook wat een sfeer en een stemming in de geraffineerd in juiste toon en stijl verzorgde omgeving, wat een feestvreugde, als het bal begint en in vlotte, korte, roodgekraagde baadjes de jonkers ook bij den dans den zegepalm wegdragen.

Neen, het is ondenkbaar, dat Den Haag het, na deze eerste proeve, opnieuw zonder zijn jaarlijksch assault zal willen doen. En wie weet — geeft hier de marine ook niet aan anderen een prijzenswaardig voorbeeld?



Een moment rust.

Alle hens aan dek!





5 cents reepen chocolade
Zijn't lekkerst van Verkade
Maar d'allerfijnste chocola
Is onze 6 cents Fortica

VERKADE-ZAANDAM

EEN PRAATJE BIJ EEN PLAATJE

DOOR KED PITTOCK



Een zekere meneer Jefferson Dake," zei de hoofdredacteur van de Denver

Courant door de telefoon. „Wij weten heel zeker dat hij de man is, die den hoofdprijs van honderdduizend dollar heeft gewonnen van de New Yorksche loterij. Ik heb Mont op hem afgestuurd maar hij was niet thuis, of hield zich niet thuis. Momenteel weten we alleen, dat hij ongeveer een jaar geleden van Chicago naar Denver is gekomen en zoo'n beetje renteniert. Dat is niet genoeg voor de krant. Probeer een plaatje en 'n praatje van 'm los te krijgen. Een plaatje moeten we in ieder geval hebben — de burger van Denver die den hoofdprijs won, móét in de krant."

Het was negen uur 's morgens, toen Pat O'Connor de opdracht kreeg. „In orde, chef," zei hij voor hij afbelde en daarop zocht hij in het telefoonboek naar meneer Jefferson Dake, die aan Markham Road moest wonen.

„Hallo, meneer, met de Denver Courant," begon hij, toen een mannenstem hem op zijn bellen antwoord gaf. „Wij wenschen u van harte geluk met het fortuintje, dat u ten deel is gevallen."

„Ik begrijp niet welk fortuintje u bedoelt," klonk het korzelig terug. „Laat me met rust, alsjeblieft."

„Kom, kom, meneer," suste Pat. „We weten uit de beste bron, dat u winnaar bent van den hoofdprijs van de New Yorksche loterij. U hoeft het niet te ontkennen, want..."

„Goed, goed, goed, dan ontken ik het niet," zei de stem aan den anderen kant. „Maar wat wilt u eigenlijk van me?"

„Een kort praatje en 'n plaatje voor de krant, meneer Jefferson Dake," antwoordde Pat zoetsappig.

„Neen, daar begin ik niet aan," zei meneer Jefferson Dake beslist. „Ik ben al een man op leeftijd en geen filmster of bokser. Ik houd niet van publiciteit. Niet van een plaatje en ook niet van een praatje. Laat 'n bescheiden mensch alsjeblieft met rust."

„Alleen uw portret dan," hield Pat hardnekkig aan. „We zullen bescheiden te werk gaan en uw naam en adres verzwijgen."

„Neen," kreeg hij snauwend terug en hij was zeer verontwaardigd, toen de telefoon plotseling op den haak geworpen werd. Zoo'n onbeschaamdheid was hem nog nooit overkomen. Peinzend wreef hij zijn neus en knikte nadrukkelijk. Een plaatje zou hij in ieder geval hebben. En hij zou zich wreken voor die onbeschaamdheid door den winnaar van den hoofdprijs met naam en woonplaats in het onderschrift te vermelden. Van de gevolgen kon meneer Jefferson Dake nog lang plezier hebben.

Als Pat O'Connor zich ernstig iets voornam, volbracht hij het ook. Van den kruidenier op den hoek van Markham Road en Cavendish Street vernam hij, dat meneer Jefferson Dake een oudachtig heertje was met een sikje, van tusschen de veertig en de vijftig jaar, niet groot van postuur en altijd gewapend met 'n wandelstok. Hij woonde

hier elf maanden, had een huishoudster van Denver in dienst genomen en leefde zeer rustig van zijn geld.

Meer wist de buurt niet van hem te vertellen, maar het was Pat alleen maar om zijn signalement te doen. Hij reed met zijn auto tot op twintig meter afstand van de woning van meneer Jefferson Dake, liet het portierenvenster neer en haalde zijn camera te voorschijn. De val was gezet en het wachten was nog slechts op de verschijning van zijn prooi. Den heelen morgen wachtte hij echter tevergeefs. Zoo nu en dan verscheen de huishoudster aan de deur om een boodschap aan te nemen, maar een oudachtig heertje liet zich niet zien. En juist begon Pat zich af te vragen, of meneer Jefferson Dake misschien lucht had gekregen van de val die voor hem opgezet was, toen zijn geduld eindelijk beloond werd.

De deur ging open en op de stoep verscheen een meneer met een sikje en een wandelstok. Hij wierp links en rechts een blik door de straat, trok de deur dicht en wandelde de richting in van Cavendish Street — recht op den auto aan. Een gunstiger gelegenheid had zich onmogelijk kunnen voordoen. Pat ving een vluchtigen blik van zijn slachtoffer op, bracht vlug zijn camera omhoog en knipte af. Meneer Jefferson Dake stond erop en hij scheen er niet het minst van te hebben bespeurd. Want hij wandelde rustig verder en verdween een oogenblik later om den hoek. „Dat is een plaatje," zei Pat tevreden. „Het praatje geven we hem maar cadeau."

Pat O'Connor kreeg in den nacht die daarop volgde nog een brandje te verslaan en zoo kwam het, dat hij 's morgens eerst om tien uur op het redactiebureau verscheen. Nog een beetje slaperig keek hij het ochtendblad in en keurde zijn werk van den vorigen dag.

In het midden van de fotopagina prijkte het portret van meneer Jefferson Dake. „Mr. Jefferson Dake, een onzer geachte medeburgers van Denver, die het geluk had den hoofdprijs van honderdduizend dollar te winnen in de groote New Yorksche loterij," luidde het onderschrift.

Pat bekeek het plaatje met welgevallen. „En — hoe heb ik hem geknipt?" vroeg hij een collega. „Hij staat er keurig op, vind je niet? Ik heb zijn naam en woonplaats maar voluit in de krant gezet, dan heeft hij dubbel plezier van zijn geld. Ik durf wedden, dat hij daar twintigduizend bedelbrieven op krijgt."

„Dat is ze krijgt neem ik aan, maar dat hij ze lezen zal is erg onwaarschijnlijk," grinnikte zijn collega. „Je hebt 'm nog beter geknipt dan je denkt, want de politie heeft een aardig praatje bij dat plaatje geleverd. Aan die foto hebben ze 'n een paar uur geleden herkend als een voortvluchtigen kassier uit New York, die vorig jaar met zestigduizend dollar op stap ging. We kregen juist het bericht binnen dat ze 'm gearresteerd hebben..."

Hebt U een coupon ?

Dan even kijken in
WINTERWEELE!

Want in dit modeboek zult U altijd meerdere geschikte voorbeelden vinden om Uw lap stof met succes te benutten.

Winterweelde 1937/38 bevat in totaal 319 dames-, meisjes- en kindermodeellen, deels gekleurd in de juiste modekleuren en een bon voor 40 tot 50 %o reductie op Uw eerste knippatroon.

Prijs
Winterweelde **60 ct.**

Bestellingen kunnen als volgt geschieden: door bemiddeling van Uw agent of bezorger; door girostorting op No. 293631; door toezending van het bedrag per postwissel of in postzegels aan

**PATRONENKANTOOR
PANORA**
NASSAUPEL 1 HAARLEM

Verkouden kinderen ?



Wrijf dan dadelijk
rug en borstje in met

DAMPO

Wonderlijk
zooals dát helpt!

Pot 50 ct. Doos 30. Bij Apoth. en Drog.

MIJNHARDT

**KOU en
GRIEP**

verdrijft U wonder snel met
CACHETS MIJNHARDT

„MIJNHARDTJES"

Koker 12 cachets 50 ct.
Proefdoosje 2 st. 10 ct.

MIJNHARDT



WIE heeft ambitie ?

Wie wil het beter krijgen, omdat hij beter onderlegd is?
Er is stijgende vraag naar goed onderlegde technici, naar bekwame krachten.

Hier is een gratis gids,
die U de weg wijst.

Studeer techniek thuis

PBNA ARNHEM



Vraag
dit
prosp. P

BURGERLIJKE BOUWKUNDE, ARCHITECTUUR, MEUBEL- EN SCHILDERTECHNIEK.
Bouw- en Schilder-technisch Tekenaar, Bouwkundig Tekenaar, Burgerbouwkundige, Architect, Techn. Ambtenaar Bouwtoezicht, Uitvoerder, Aannemer (grote en kleinere werken), N.O.-acten, Gezelschap, Meester, Meubel-technaar, Binnenhuisarch.

WATER- en WEGENBOUW, BETONBOUW
Waterbouwkundig Opz., Techn. Ambtenaar bij de R.W., Waterbouwkundige, Uitvoerder, Landmeetkun-

dige, Belontechnicus, Statisticus, Wegentechnicus.
WERKTUIGBOUWKUNDE
AUTO-, Vliegtuigtechniek. Mach. constructeur, Werktuigbouwkundige, Staalconstructeur, Autotechnicus, Vliegtuigtechnicus, Verwarmingstechnicus, Koeltechnicus, Monteur, Vliegtuigmecanicien, Machinist, N.O.-acten, Meester en Gezel.

ELECTROTECHNIEK, RADIO-TELEVISIE.
Electrotechn. Opzichter, Electrotechnicus, Radio-

technicus, Installateur, Monteur, Meterijker, Voorman Electr. Tractie, Diesel-machinist, N.O.-acten.
CHEMISCHE TECHNIEK
Technisch Chemicus, Gas-technicus, Analyst, Algem. Scheikunde, Olie- en Vet-industrie, Textielindustrie.

SPECIALE CURSUSSEN
Boekhouden, Lagere Wetenschap, Toelatingsexamen M.T.S., Luchtvaartkennis, Reclame-Assistent, Tekenen voor reproductie.



Te Rotterdam werd R.F.C. Zondag met 2-3 door D.W.S. geklopt. De Amsterdammers voor het R.F.C.-doel in actie.



Een spannende strijd tusschen H.B.S. en D.H.C. (2-2) te 's-Gravenhage. Keeper Mul onderbreekt een aanval der Delftenaren.

Sport van de week



Links: De belangrijke 2e-klasse-derby H.F.C.-R.C.H. te Haarlem werd met 2-1 door de gastheeren gewonnen, hetgeen den R.C.H.-ers de bovenste plaats kostte. Spelmoment voor 't doel van R.C.H.



In een wedstrijd, welke rijk aan doelpunten was, behaalde Xerxes te Rotterdam een 5-4-zege op Blauw Wit. Spannend moment voor het doel der Amsterdammers.



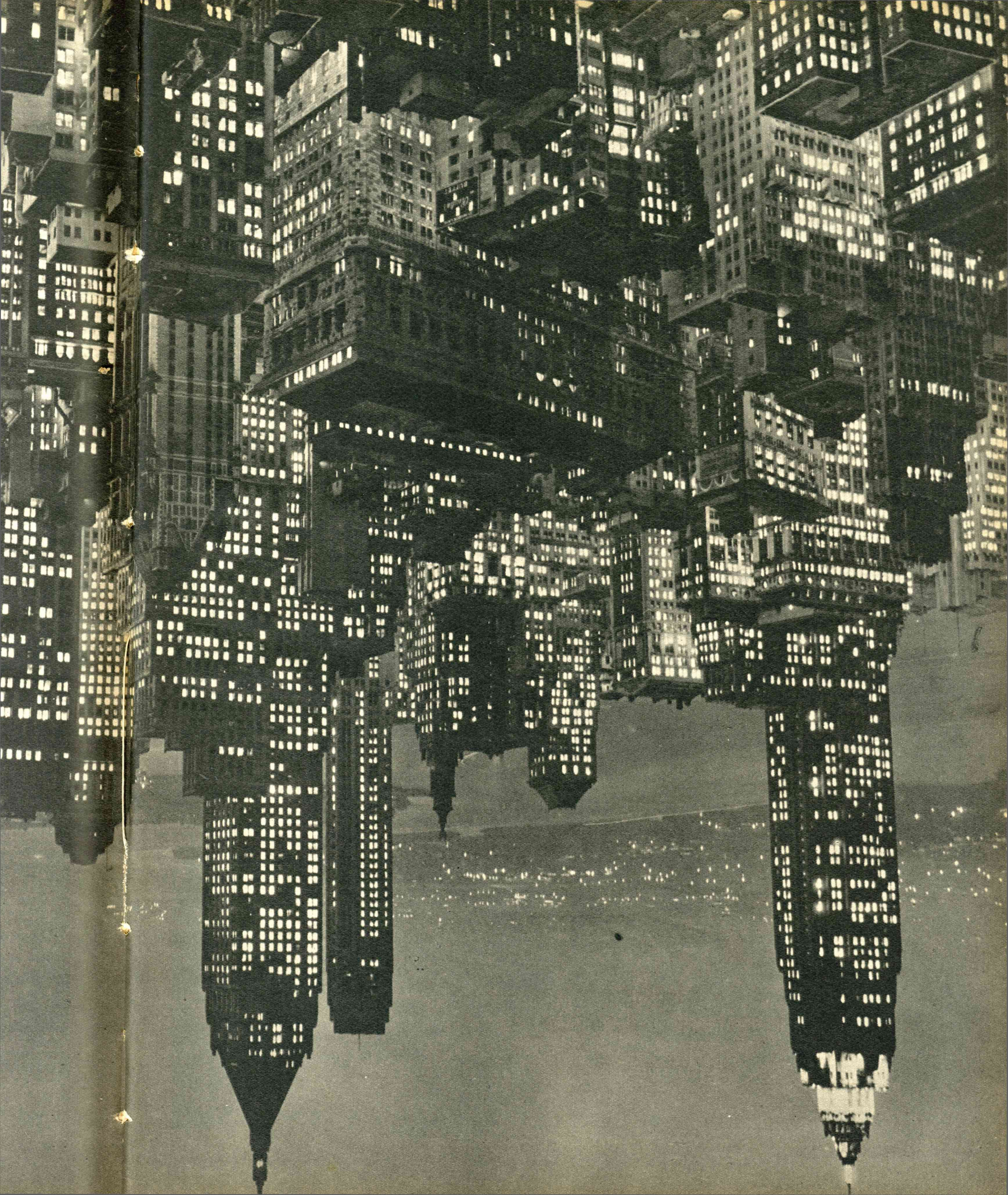
Links: A.D.O. behaalde Zondag te 's-Gravenhage 'n 2-0-overwinning op Sparta. Keeper Quaz van A.D.O. onderbreekt een aanval der bezoekers.

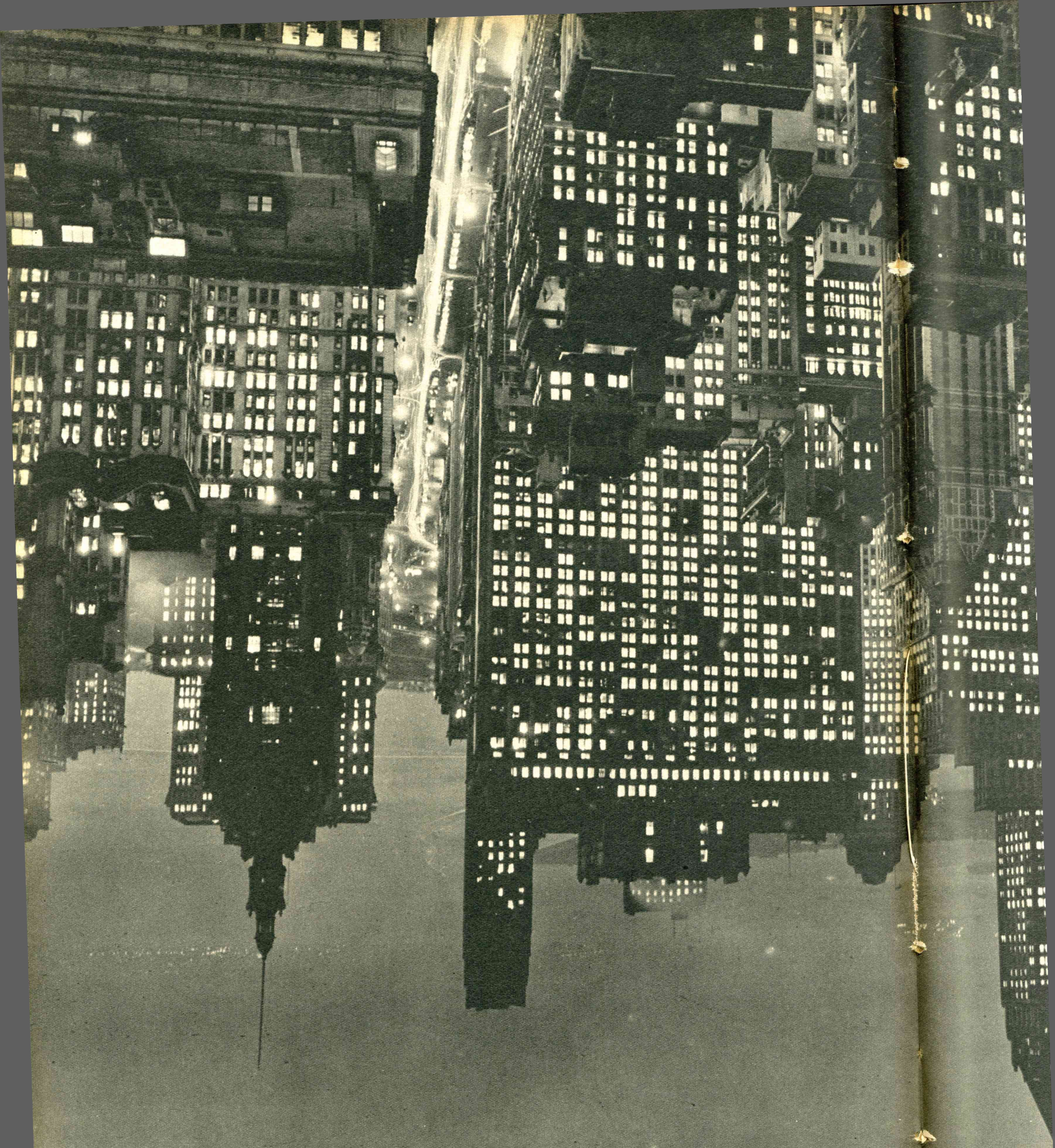


M.V.V. zag zich Zondag met 0-2 door P.S.V. geklopt. Kiekje uit de match te Maastricht. Een felle aanval op het doel der gasten.



De roei- en zeilvereniging Nautilus te Rotterdam hield op Nieuwjaarsdag haar jaarlijkschen propagandatocht door de havens.





NEW YORK BIS AVOND
Copyright by Vincent Lopez, New York Sun

HIJ LEEK EEN DWAAS....

EEN ROMAN VAN AGNES LOUISE PROVOST

Misschien wel, en misschien ook niet!" mopperde haar zoon. In ieder geval heb ik medelijden met Dick. Ik heb hem zelf óók afgezet, en 't is heelemaal een gemeene vertooning — bij hem in huis te blijven hangen, en hopen, dat hij fout gaat. Maar zóóiets vind ik te bar, wélke man 't ook zijn zou."

ZEVENDE VERVOLG

Zijn moeder zuchtte klaaglijk. Met Leila en Nicky zat zij precies tusschen twee molenstenen. 't Zou natuurlijk een schitterende partij zijn voor Leila, en 't was natuurlijk een onzinnige veronderstelling, dat Dick zijn erfenis echt zou riskeeren... maar wat kwam alles veel prettiger in orde, als zij ieder hun billijke portie kregen!

TWINTIGSTE HOOFDSTUK

Lynnewood stond in volle lenteglorie, voor Dick het terugzag. Zij hadden zich op den terugweg hier en daar opgehouden, waar kennissen van de Varicks woonden. Hij was een verloofd man, die vertoond werd, en als hij 't onaangenaam vond, hield hij dat gevoelen voor zich. Hij verscheen bij tal van gelegenheden met Leila in 't publiek, nam vele uitnodigingen aan en maakte kennis met een bijna eindeloozen stoet menschen, en hij was opgewekt en vriendelijk, en iedereen vond hem aardig. Soms kwam er even een grimmige trek, als hij in een krant las, dat „meijuffrouw Leila Varick en haar verloofde, de heer Richard Bradshaw uit New York", hier of ginds gelogeerd hadden. Zóóveel had hij aan het geld van Nicolaas Varick te danken, en niet meer.

Zelfs toen zij aan het einde van hun reis kwamen, maakte hij niet dadelijk aanstalten om Lynnewood te openen — bij nam met de Varicks intrek in hun liefste hotel en werd onmiddellijk gegrepen in een werveling van felicitaties en afspraken. Het leek zoo vanzelfsprekend, dat Claire en haar familie tot zijn gezin behoorden, dat hij zonder vragen een suite voor hen gehuurd had.

De Varicks vonden het alle drie prettig, in de stad te zijn, en vooral Leila was in haar schik, dat hij den terugkeer naar Lynnewood uitstelde. Als zij er iets aan doen kon ging hij niet terug naar een plaats, waar hij Jessamy Landon dagelijks kon zien. Leila wist maar al te goed, hoe dun de draad was, die hem aan haar bond.

Er was geen enkel intiem samenzijn meer gevolgd; er had zich geen schijn van een verliefd tafereeltje voorgedaan. Hij werkte het program af, maar het program scheen niets te omvatten dan een vriendelijken oppervlakkigen omgang en een beleefd aanvaarden van een toestand, die niet verholpen kon worden. Het stak haar, en maakte haar woedend, maar Leila was den laatsten tijd voorzigtiger met Dick. Hij was een ietsje anders sinds dien middag op het eiland. Misschien was dat ietsje er aldoor al geweest, en was zij te zeer opgegaan in haar eigen plannen, om het te merken, maar zij begon in Dick een koppigheid aan te voelen, die zij niet had verwacht. Het deed niet onaangenaam aan, maar toch was het er, achter de onvermoeide goedhartigheid, die zij allen reeds als iets vanzelfsprekends beschouwden. Leila kon het niet nader uitleggen. Hij weigerde nooit iets, dat zij hem vroeg — eigenaardig — maar er waren nu en dan momenten, dat zij aarzelde, en tot de conclusie kwam, dat het wijzer was, niet te ver te gaan.

Op zijn houding tegenover haar kon zij niets aanmerken, behalve, dat het niet de houding van een minnaar was, en nu begreep zij bitter, dat het daartoe nooit zou komen. Hij was attent, ging overal met haar heen en was gezellig; hij vervulde haar minste wenschen edelmoedig en zonder den minsten ophef. Dit was geen kleinigheid, want sommige wenschen van Leila eischten veel. Zij was dol op sieraden, emeralden trokken haar altijd aan, en voor diamanten had zij een hartstocht, dien Oliver, zijn wenkbrauwen optrekkend, minachtend als barbaarsch had gebrandmerkt. Sinds haar verloving had zij weelderig haar verbeelding laten gaan over de fonkelende

KORTE INHOUD VAN 'T VOORAFGAANDE:
De millionair Nicolaas Varick voelt z'n einde naderen. Verscheidene hebzuchtige familieleden zijn op Varick's buiten Lynnewood samengekomen, om z'n dood af te wachten. Dick Bradshaw, een jongeman, wordt door Varick uit het buitenland aan z'n doodsbed ontboden. De oude heer vertelt hem, dat hij vroeger op z'n moeder verliefd geweest was, doch dat door zekere lasterprauntjes van een huwelijk nooit iets gekomen is. Kort na dit onderhoud sterft Varick. Dick Bradshaw is universeel erfgenaam. Hij krijgt onmiddellijk een miljoen dollars en wordt eigenaar van alle bezittingen op voorwaarde, dat hij een jaar na den overlijdensdag van Varick geheel vrij van schulden is. De hebzuchtige familieleden erren totaal niets. Alleen wanneer Dick aan de genoemde voorwaarde niet kan voldoen, worden Varick's bezittingen aan hen toegewezen. Jessamy Landon, Varick's secretaresse, blijft, volgens het testament, voorloopig in dienst voor het samenstellen van een catalogus. Dick is bij de eerste ontmoeting reeds op het charmante meisje verliefd geworden. Claire Varick, een der onderjefe familieleden, heeft op aandringen van haar zoon Nicky en haar dochter Leila aan Dick Bradshaw gevraagd voorloopig op Lynnewood te mogen blijven logeeren. Een cheque van 10.000 dollars, zoogenaamd voor het aflossen van een hypotheek, heeft ze hem met een traan en een sentimenteel verhaaltje afgedeld. Stacy Jordan verkoopt in samenwerking met Oliver Ennis, een eveneens onderjefe familieled van Varick, aan Dick Bradshaw een waardeloos stuk boschgrond voor 350.000 dollars. Nicky Varick heeft zich in een schandaaltje verward. Hij moet Lois La Roche, een artiste, schadeloos stellen wegens verbreking van trouwbelofte. Dick betaalt voor hem 50.000 dollars. Leila Varick heeft in een sensatie-blaadje een artikeltje hierover gepubliceerd, waarin zij Dick van het schandaal beschuldigt. Een exemplaar van dit blad stuurt zij toe aan Jessamy Landon, die naar aanleiding hiervan haar verhouding met Dick verbreekt. Dick zoekt vergeetelheid in juwelen en feestvieren. Leila ziet nu haar kans schoon. Zij weet zich zóó aan Dick op te dringen, dat spoedig een verlosing tusschen hen beiden tot stand komt.



pracht, die ooit haar eigendom zou zijn. Reeds waren haar gulzige, kleine handen gretig bezig, schatten te verzamelen. Zij had een groote, diamanten clip, een rimpeling van regenboogvlammen rondom een grooten, vierkanten emerald. Zij had een emeralden ring, en een hanger, die een gloed van licht was. Later had zij geveild om een paar diamanten gespen, en daarna had het leven haar niet meer compleet geëken zonder een armband met emeralden en diamanten, dien zij pas gezien had. Zij dacht ook aan parels, maar die moesten wachten, tot Dick's jaar om was — dan kon hij zoo'n echt kostbaar snoer voor haar koopen, waar iedereen over praten zou. Haar honger was niet te verzadigen, maar door al haar buitensporige eischen heen hield Leila een sluwe bezorgdheid voor zijn financiën, die nu ook haar financiën waren.

Er waren oogeblikken, dat zij ongerust werd; dat zij zich afvroeg, hoever Dick al gekomen was door zijn luchtige roekeloosheid met geld, en dacht aan de katachtige grijns, waarmee Oliver haar gefeliciteerd had wegens haar verloving met den erfgenaam.

Oliver had het veel te vriendelijk opgenomen naar haar zin. Het was niets voor Oliver, zoo liefdallig te doen. Het was niets voor hem, van een aandeel in het vermogen van oom Nick af te zien, zonder vechten, en Oliver kon niet anders vechten dan kalm en ten doode toe. Leila had dolgraag die dure geschenken, waarom zij door andere meisjes heimelijk of openlijk benijd werd, en zij wist bijna zeker, na voorzichtig rekenen en gesprekken met Claire, dat Dick nog bijna de helft van dat miljoen over had, maar zij wou de risico niet wagen, alles te verliezen om wille van een paar weken genot.

Zij begon te peilen, voorzichtig, maar aanhoudend. Zij vroeg, wat de twee suites kostten, en hoe hoog het onderhoud van Lynnewood liep, als hij weg was. Zij maakte aanmerking op het bedrag, dat voor de bediendentafel was uitgetrokken. Zij probeerde te ontdekken, of Oliver geld van hem trok, en zij viel Nicky heftig aan wegens zijn gewoonte, zijn aanstaanden

den zwager aan te spreken om geldleeningen. Zij wou vooral weten, hoe hoog zijn banktegoed was, en den vurig begeerden armband gebruikte zij als voorwendsel, om een blik in zijn bankgeheim te rechtvaardigen. Zij had den armband dien morgen bij haar gewonen juwelier gezien en was gauw teruggegaan om hem het belangrijke nieuws te vertellen, met het gewone resultaat.

„Weet je zeker, dat 't kan, Dick? Ik heb hem natuurlijk dolgraag, maar er staat nu zooveel op 't spel voor je, en je bent zoo roekeloos — misschien tel je niet eens de rekeningen op. Weet je zeker, dat je geen kwaad kunt?"

„Ja, hoor," stelde hij haar gerust, maar hij scheen er zich vrolijk over te maken. „Een miljoen, met de rente, is een heele hand geld, om in een jaar door te komen. Maak je maar geen zorg, Leila. Er is niet 't minste gevaar."

Het was veel te vaag; hij had eigenlijk nog niets gezegd. Ondanks haarzelf werd haar stem wat dunner van ergernis.

„Je bent onverbeterlijk, Dick. Zeggen dat alles in orde komt is makkelijk, maar 't gaat om de cijfers." Snel bedwong zij zich, en haar stem werd weer traag, zacht verwijtend. „Je weet natuurlijk, hoe je zaken staan, maar roekeloos ben je, en 't zou afschuwelijk zijn, als je nu je kans vergooide. Er kan op 't allerlaatst wel eens iets onverwachts gebeuren; effecten kunnen ineens dalen, of menschen, die geld van je geleend hebben en zoo, kunnen in gebreke blijven. Ik ben er soms echt ongerust over. Ik vind 't naar, dat je me zoo weinig in vertrouwen neemt."

Hij keek haar aan met een nadenkenden blik, die haar even ontmoedigde; toen schudde hij het hoofd en lachte.

„Ik wist niet, dat ik zoo terughoudend was. Ik zal je even gauw inlichten. Hier heb je de cijfers: ik heb veel uitgegeven en ik geef nóg veel uit, maar ik heb nog ruim een half miljoen over, en daarvan is driehonderdvijftigduizend solied belegd in vaste goederen, die een groot inkomen zullen opleveren. De effecten kunnen rijzen of dalen, 't raakt me niet, want ik heb niet één papiertje, en ik ben absoluut niet van zins, mezelf voor schandaal te zetten door iets op de beurs te beginnen. En over een kleine twee maanden kan ik aanspraak maken op de rest van de nalatenschap. Ben je nu gerust?"

„Natuurlijk. Ik was ook niet bang eigenlijk, maar 't is zoo'n spanning, als je niets weet! Je had 't me eigenlijk veel eerder moeten vertellen, maar omdat jij 't bent, moog je me een kus geven en dan is 't in orde."

Hij gaf haar 'n kus, onberispelijk en hartelijk, maar zonder de minste vurigheid, en zij liet het er bij. Ze wist nu, wat ze weten wou, haar angst op dat punt was bedaard, maar zij was zich stekelig bewust, dat zij minder handig te werk was gegaan dan haar bedoeling was geweest, en dat iedere kus, dien hij haar gaf, niets was dan een beleefd zich schikken in de omstandigheden, waartoe zij bijna altijd het initiatief moest nemen. Het was ergerlijk; het was om razend te worden. Er waren momenten, dat zij hem bijna haatte.

Maar dien avond straalde de emeralden armband aan haar pols als groen vuur.

Op een ochtend reed Dick uit, naar Lynnewood, zonder aan iemand te zeggen, waar hij heen ging. 't Was zijn eerste uitstapje na zijn terugkeer in New York, en de bekende wegen waren vol lentevreugd. Op Lynnewood gaf het open hek hem den eersten groet, de boschlaan had een teederheid van jong groen en een kruidigen geur van opgewekten groei. Druppels van een morgenbuitje spetten op hem neer en glinsterden in de lange sprieten zonlicht, die door de boomen tastten. En Dick begreep, dat hij heimwee had gehad. Hij was gaan houden van die mooie, statige bezitting met haar afgeslotenheid en stilte, zijn Lynnewood — als hij het hield.

Een minuut later kwam hij uit het geboomte in open tuinen met frissche grasvelden, en hij werkte ijerig met elaxon en uitlaat, om zijn nadering aan te kondigen. Snelle figuren kwamen uit garage en stallen en tuinen, met lachende gezichten, zich reppend om bij de hand te zijn en „den baas" te

verwelkomen; de schrale, witharige gestalte op den drempel was Jennison; die touwachtige bundel, die over 't gras vloog, was de coltie, dol van blijdschap. Thuis! Hij lachte stil en keek zenuwachtig op naar een zeker raam. Wat voor welkom zou Jessamy hem gunnen?

Binnen de tien minuten was hij bij haar. De zachte ronding van haar wang en kin was iets verscherpt, maar overigens was zij dezelfde Jessamy, lief en goudblond en onbereikbaar.

„Ik hoorde dat u terug was,” zei ze. „Ik heb nog geen gelegenheid gehad, u te feliciteeren.”

„O ja... bedankt.”

Hij voelde, dat het een onnoozel en linksch antwoord was, maar wat moest hij zeggen, nadat hij, nog maar enkele maanden geleden, verklaard had, dat hij alleen met haar wilde trouwen, en dat hij altijd op haar wachten zou? Wat er elders ook van hem geëischt mocht worden, hij bedankte er voor, tegenover Jessamy den gelukkigen minnaar te spelen. Verder dan tot een kiesch stilzwijgen kon hij het niet brengen.

Er kwam iets gedwongens tusschen hen. Zij liet ongemerkt haar blik op hem rusten, en 't was jammer, dat hij er de snelle verandering niet in kon zien. Hij zag neer op haar bureau, naar een tuitje boschviooltjes, die hem herinnerden aan vroegere, vruchteloos gekochte bloemen. Zij raakte ze aan.

„Hier uit 't bosch. Ik heb ze vanmorgen vóór 't ontbijt geplukt.”

Dit kwam dicht bij de grens van 't gevaar. Vroeger hadden zij die ochtendritjes samen gemaakt.

„'t Bosch was prachtig, toen ik er door reed.” Hij lachte een beetje beschaamd, verontschuldigde een zwakheid. „Ik heb heimwee gehad, geloof ik. Of liever, ik weet 't zeker. 't Is hier zoo mooi, 't vangt je totaal... Rijd je veel tegenwoordig?”

„Nee, heelemaal niet. Ik wandel een beetje, om niet te lui te worden. Ik woon hier tegenwoordig, om verschillende redenen. Eerst om de sneeuw, en toen ben ik op 't ijs gevallen en verzwikte ik een enkel.”

Hij knikte snel. „Dat zei Jennison zooeven. Je zou wel dwaas geweest zijn, als je heen en weer was gaan trekken met een pijnlijken voet. Hoe is 't nu?”

Hij zat op de punt van haar bureau, op de oude vertrouwelijke manier. Zooals hij altijd had gedaan.

„Bijna over. Ik loop nog een ietsje mank, maar 't mindert hard. En net toen 't weer goed ging, kreeg het kroost van den tuinman roodvonk — toen moest ik hier blijven of daar quarantaine houden. Dus ben ik hier.”

„Natuurlijk. Er is totaal geen reden voor je, om niet heelemaal hier te blijven.”

De gedachte, dat zij dit niet doen zou, scheen hem mateloos te ergeren. Zij keek hem snel aan, en zag toen neer op zijn nerveus bewegende hand. Hij had een papiermes opgenomen en stond verstrooid door een vel papier te prikken.

„Dank u,” zei ze langzaam. „Ik wil heel graag blijven. Tot mijn werk hier klaar is. Dat zal nog een maand of twee duren, denk ik.”

„Ongeveer net zoo lang, als mijn proefjaar nog duurt?” Er scheen een idee in hem op te komen, met een zekeren galgenhumor. „Dan gaan we misschien allebei een haantje zoeken.”

Zij werd getroffen door iets in zijn toon, een oppervlakkige hardheid, die in 't geheel niet bij Dick Bradshaw paste. Alsof de heele zaak hem verveelde, en 't hem niet schelen kon, hoe 't verder ging.

„Dat ga je niet!” riep zij uit. „Je moogt 't vertrouwen niet beschamen, dat meneer Varick in je gesteld heeft! Dat heeft hij niet van je verwacht, en... en je vrienden ook niet.”

Zij riep zichzelf tot de orde, verstoord, dat zij bijna weer blij had gegeven van persoonlijke belangstelling, terwijl zij zich enkel 'n koel, belangeloos

toeschouwster had willen toonen, die geheel buiten de rampzalige verwarring van zijn zaken stond. Zij had zich uit haar tent laten lokken, voelde zij. Die uitlating was maar een soort grootspraak geweest. Zoo dwaas zou niet één man zijn.

„Misschien niet.” Hij glimlachte twijfelachtig. „Maar geld is niet altijd waard, wat 't kost... Ik zal blij zijn, als dat jaar om is, en menigeen mét mij.” Hij stond op en stak zijn hand uit. „Ik moet eens gaan. Ze willen me meehebben de stallen door, en 't huis door, en den tuin door, en alles door, en ik moet voor de lunch weer in stad zijn. Over een paar weken gaat 't huis weer open, denk ik.”

Hij was weg, en zij voelde zich bedrongen tusschen ongeduld en smartelijk medelijden.

„Hij ziet er ouder uit,” zei ze bij zichzelf. „En moe. Hij is niet gelukkig. En hij houdt heelemaal niet van haar!”

Nauwelijks een uur, nadat Dick haar verlaten had, kwam een fraai sportwagentje de laan door zoemen, met Bebe van Dering aan 't stuur. De Van Derings waren terug uit de stad, en Bebe, die Jessamy Landon graag mocht, kwam dikwijls even aan, om een half uurtje te praten, of Jessamy over te halen tot een ritje naar haar huis, om daar te blijven dineeren.

„Hallo, Jessamy, ik ben juist Dick tegengekomen.”

Bebe wierp een miniem hoedje op het bureau en keek Jessamy met heldere oogen aan. Jessamy praatte nooit veel over Dick, maar niemand maakte Bebe wijs, dat er niets gebeurd was. Zij wist, dat twee en twee vier is, en dat twee plus één moeilijkheden geeft.

„Ja, ik heb hem gesproken.”

Het was een sobere verklaring. Jessamy was gewoonlijk spraakzamer, als Bebe kwam. Bebe hield vroolijk vol.

„Hij ziet er ouder uit, vind je niet? Die verlovingschijnt hem niet best te bekomen.”

„Hij zal te veel uitgaan, denk ik.”

„Kind, houd je toch niet zoo onnoozel! Geen mensch begrijpt er iets van — dat hij zich door Leila heeft laten inpalmen. Ten minste” — vervolgde zij meer waarheidsgetrouw — „geen een meisje. O, da's waar ook!” Met een schelmachtig lachje ging zij zitten. „Ik heb iets gehoord, iets vreeselijk interessants. Ik ben gisteren in de stad geweest en toen heb ik Joan Selby getroffen en we hebben samen geluncht. Zij logeerde bij Claire Varick dien dag, toen 't er door gekomen is, weet je. Joan is nogal een flapuit, maar jokken doet ze niet, en ze zegt, dat 't een verschrikkelijk opgeschroefde geschiedenis was. Dick en Leila waren gaan varen, en ze kwamen gewoon een beetje laat thuis, maar Claire deed ontzettend zenuwachtig, of de wereld verging, en ze scheen te denken, dat ze

't met een verloving goed moest praten. En Dick keek zelf verbaasd, toen hij gefeliciteerd werd, zegt ze. 't Had verbaasd veel van een doorgestoken kaart, zegt Joan. Toen ze thuiskwamen liep Claire ze gauw tegemoet, en ze nam Dick apart en ze zei iets tegen hem, en Joan zegt dat hij letterlijk even bevroor, en toen was hij stijf en beleefd, en Claire keek verschrikt en koppig. Vind je 't geen raren boel?”

„'t Klinkt wel vreemd.” Jessamy sloeg snel de oogen neer en verschikte een paar viooltjes. „Misschien overdrijft Joan. Als 't zoo duidelijk te merken was... ik begrijp niet, hoe ze 't zouden durven.”

„Je weet nooit.” Bebe keek sceptisch. „Maar Joan is zoo eerlijk als goud. En sommige menschen durven een massa, als ze iets met alle geweld bereiken willen... En vind je Dick geen schaap, dat hij zich zooiets maar op laat dringen?”

„'t Zal niet anders gekund hebben!” Er klonk wat bitterheid in Jessamy's stem. „Als 't ten minste zoo gegaan is, als je vriendin zegt. Hij kon ze slecht in 't publiek voor leugenaar zetten.”

„Dan had hij er zich allang weer van af kunnen maken,” zei Bebe meer openhartig dan elegant. „Maar hij trekt overal met haar heen en hij laadt haar vol diamanten en zoo. Ik vind 't een schande. Ze is absoluut niets voor hem. Maar ik heb met Joan gewed, dat er nooit ofte nimmer trouwen van komt... O, kind, ik moet hollen! Ik zou vader afhalen, als hij uitgelopen was, en als ik hem weer laat wachten, vernietigt hij me. Dag, hoor. Ik kom over een paar dagen terug en dan sleep ik je mee, of anders mijn bewonderende broertje.”

Zij zette met een paar handige beweginkjes haar hoed op en ging. Een minuut later zat zij achter haar stuur, en keek opgewekt en voldaan.

„Dat was mijn goede daad voor vandaag,” dacht zij tevreden. „Misschien helpt 't niets, maar ik laat Jessamy niet in den waan, dat hij met Leila aan 't flirten was terwijl hij verliefd was op haar.”

Zij liet een meisje achter, dat voor een bovenraam stond en het wagentje snel zag weggrijden, zooals zij Dick's wagen kort tevoren had zien verdwijnen. Er zong iets in haar hart.

„Hij houdt niet van haar! Hij wóu zich niet met haar verloven! Ik wist wel, dat 't zoo ongeveer gegaan moest zijn! Ze heeft hem in een strik gelokt, omdat hij zooveel geld krijgt!”

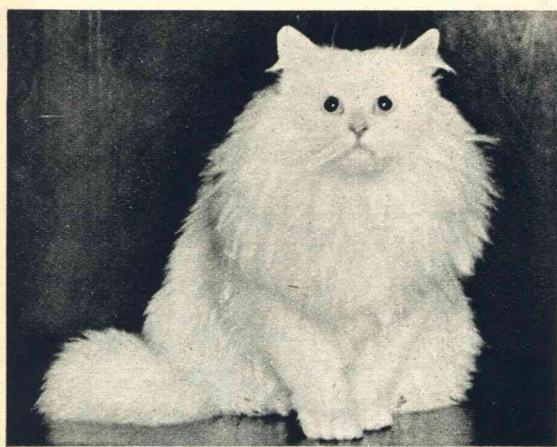
Het zingende refrein zweeg. Er was haar een pakkende gedachte in 't hoofd geschoten. Dick had bijna gedaan, alsof hij het geld van Nicolaas Varick graag verbeuren wou... Zij kon zich slecht voorstellen, dat Leila met een armen man zou trouwen.

Vervolg op blz. 26





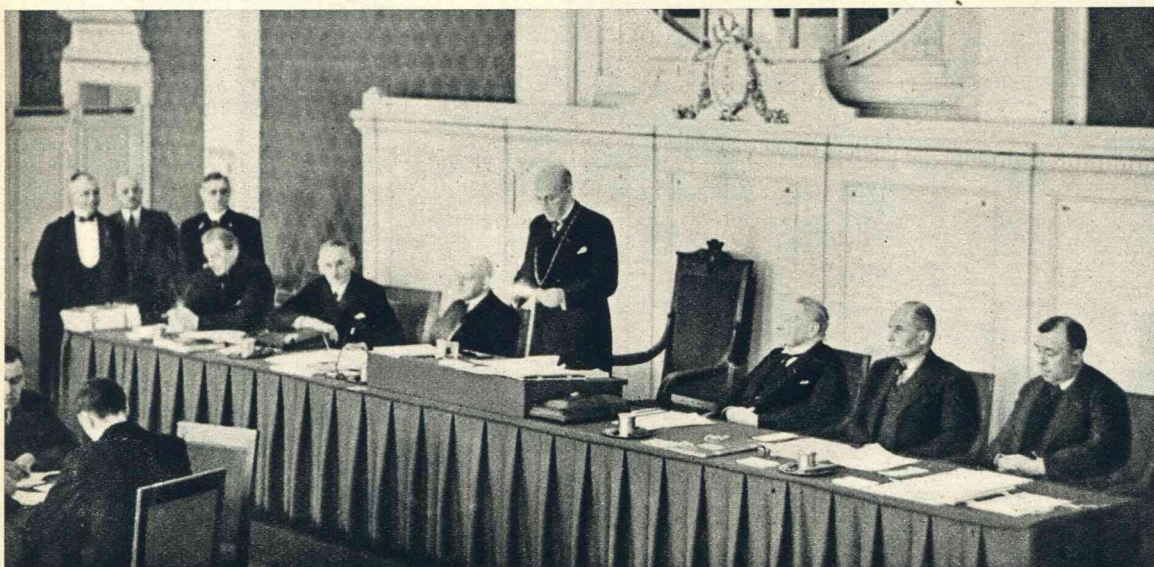
Reünie in Weenen — het nieuwe blijspel van Robert Emmet Sherwood is door verrassend volle zalen in den Koninklijken Schouwburg warm ontvangen in de verzorgde opvoering, die het Hofstad-Tooneel ervan brengt. Cor van der Lugt Melsert, die ook de regie voert, speelt zelf en met kleur en temperament de hoofdrol van aartshertog Rudolf Maximiliaan. — De foto geeft een scène weer uit het tweede bedrijf: een reünie van grootheden uit den tijd van het ancien régime te Weenen bij gelegenheid van 's keizers honderdsten verjaardag. Van links naar rechts: Evert Burema als Köppke, Gerard Arbous als Falisz, Anton Roemer als generaal Hötzler, Theo Frenkel als graaf von Stainz, Tine van Opschotten als Gisela von Krett, Hélène Berthé als Sophia, Fie Carelsen als gravin von Stainz, Piet Bron als Poffy, Cor van der Lugt Melsert als Rudolf Maximiliaan en Annie van Ees als Elena.



HAAGSCH NIEUWS

Onze stadgenoot mevrouw Roskam behaalde op de Honden- en Kattenshow, die te Haarlem in het Krelagehuis gehouden werd, met haar witte Angora den eersten prijs.

In de eerste gemeenteraadsvergadering van 't nieuwe jaar hield burgemeester de Monchy een Nieuwjaars-rede, die den toestand der Haagsche gemeenschap en haar geschiedenis in het afgelopen jaar uiteenzette.



Zondagmiddag geeft de fameuze Italiaansche tenor Salvatore Salvi in Dilgentia een liederenmatinée, waarvoor na zijn sensationeel debuut van het vorig jaar Mei groote belangstelling bestaat.



De haringvangst is afgelopen — en de netten der Scheveningsche visschers hangen in onafzienbare rijen te drogen in afwachting van de noodige herstellingen.



Reünie in Weenen — een scène tusschen den voor een dag teruggekeerden Rudolf Maximiliaan en zijn vroegere intieme vriendin Elena: Cor van der Lugt Melsert en Annie van der Lugt Melsert-van Ees.

Nieuwjaarsreceptie ten Hove: Z. Exc. Wunsz King, de Chineesche gezant, verlaat het paleis aan het Noordeinde, uitgeleide gedaan door den hofmaarschalk baron de Sweth.



GOEDE VOORNEMENS

Een vriend van mij foof dezer dagen het oude jaar gezellig uit. Hij kwam zeer diep onder den indruk en nam een daverend besluit. Hij wou een beter mensch gaan worden, zijn oude fouten zwoer hij af, hij wou zich tot den strijd aangorden (den zelfstrijd!), want hij is niet laf. Hij wou voortaan geen bier meer drinken, geen pijp meer rooken en zoo meer. Hij wou van deugd en ijver blinken, hij wou kortom naar hooger sfeer!

De torenklok gaf plechtig slagen; het was het statige dozijn, als wij het jaar ten grave dragen bij appelbollen en bij wijn. De vrienden uitten zegenwenschen en drukten fluks elkaar de hand. Maar Piet was beter dan die menschen (in hooger sferen aangeland!), hij wou niet klinken en niet drinken, wou geen sigaar of sigaret, hij liet zijn hoofd naargeestig zinken en zei alleen: „Ik wil naar bed!”

Dat gaf een heele consternatie, de vrienden dachten: hij was ziek. De één sprak reeds van operatie, de ander belde de kliniek. Maar Piet was enkel goed geworden, hij wou niet als een ander zijn. Hij leefde naar een nieuwe orde, hij was verheven thans en rein. We zeiden: „Pieter is niet lekker en morgen komt hij wel weer bij...” Maar Piet was enkel de ontdekker van zijn modernste slavernij.

Dus zijn we toen maar opgebroken en ieder onzer zei: „Dag Piet!” Maar Piet zat in elkaar gedoken, hij hoorde niets en zag ons niet. Hij had het vreeselijk te pakken, zat als een zoutzak in elkaar, hij mompelde: „Die schobbejakken begrijpen niets van 't nieuwe jaar...” Terwijl we van zijn trap afliepen, zei één van ons: „Die arme Piet! Hij is beslist een reuzentype. Snap jij dien vent? Ik vat het niet...”

En op de Waldeck-Pyrmontkade gingen we treurig uit elkaar. We waren trouwe kameraden en 't speet ons echt: Piet was zoo raar. „Zou ik nog eventjes gaan kijken?” vroeg Lange Kees en keek bezorgd, „ik droomde deze week van *lijken* en van een spook, dat werd geworgd...” Doch iedereen liet Kees maar praten; we zeiden doodgewoon: „Dag lui!” Het was op straat stil en verlaten en ook kwam er een regenbui.

Maar wát geschiedde er met Pieter, die nu alléén gelaten was? Hoe ging het met den deugd-genierter, dien Braven-Hendrik-Eerste-Klas? Was hij nu eindelijk tevreden over zichzelf en 't nieuwe jaar? En kreeg zijn arme ziel nu vrede? Piet is zoo onberekenbaar! Hij had een heelen tijd gezwegen vol wroeging en vol zelfverwijt en daarna had hij *spijt* gekregen; begrijp me goed: *spijt* van zijn *spijt*!

Hij was te hard van stal gelopen, hij zag nu in: hij werd tè braaf! Hij werd door zwaar berouw bekropen; zijn ziel was vroeger immers *gaaf*! Hij wou weer worden net als vroeger, als in het afgelopen jaar. Daar zat de arme zelfstrijd-zwoeger reeds met zijn handen in het haar! Om zijn besluit direct te toonen, stak hij metéén zijn pijp weer aan. En om zijn arbeid te bekronen, dronk hij een Pils, pardoes, spontaan!

Hij wou nu dolgraag feest gaan vieren, maar alle vrienden waren weg. Met niemand kon hij passagieren, hij was alleen en dat was pech. Hij heeft zijn jasje aangetrokken, hij heeft zijn hoedje opgezet, en na nog ettelijke slokken (van 't Pilsnerbier) weerklonk zijn tred over de Waldeck-Pyrmontkade, waar nu geen enkel mensch meer ging. Maar Piet — met energie geladen — begon een lange wandeling! Hij heeft de Weimarstraat doorkuierd, het Koningsplein en de Beeklaan. Den Haag, in nevelen versluisd, liet onzen Pieter rustig gaan.

Stil op zijn fiets (en zonder lichtje) passeerde ergens een agent. Maar 't ochtendblad bracht géén berichtje van Piet of van zijn testament. Ik weet niet, waar hij is gebleven en Piet is nu nog niet terecht! Is Pieter dood? Is hij in leven? We hebben fanatiek gedregd! We hebben óveral gekeken, in elk café, in elk plantsoen. Maar waar die Piet is blijven steken? We vonden enkel maar één schoen.

Ik kan mijn lezers niet berichten, waar onze Piet zich thans bevindt. Ik kan geen vroolijk beeld belichten, want hij is wèg (Piet is zoo'n kind!). En wie hem ergens mocht ontmoeten — het zij expres of bij abuis — die doe hem namens mij de groeten en stuur hem dadelijk naar huis!

H. HAM.

P. S. Gelukkig kunnen wij vermelden, nog vóór 't verzenden van dit blad: Piet is terecht en hij vertelde: „Ik heb nog nooit zoo'n lol gehad!”

H. H.



Hebt Ge last van kloven of van gesprongen handen en lippen, smeet ze dan, voor Ge naar bed gaat, met AKKER's KLOOSTERBALSEM in. Daardoor houdt Ge Uw huid glad en gaaf. AKKER's KLOOSTERBALSEM is een bijzonder bestrijdingsmiddel, dat niet bijt, om dergelijke ongemakken in één nacht te genezen. Hij dringt door de buitengewone samenstelling door de poriën der huid in de weefsels en spieren, om daar den strijd aan te binden met de zich daar bevindende ongewenschte stoffen, deze op te lossen, uit het lichaam te verdrijven en aldus een vlugge en afdoende genezing te bewerkstelligen.

AKKER'S KLOOSTERBALSEM

„Geen goud zoo goed“

Onovertroffen bij brand- en snijwonden
Ook ongeëvenaard als wrijfmiddel bij
Rheumatiek, spit en pijnlijke spieren

Schroefdoos 35 ct. Potten: 62½ ct. en f 1.04

HET IS EEN Compliment WANNEER MEN U EEN „Natuurlijke Schoonheid“ NOEMT

• Zorg, dat Uw teint natuurlijk van kleur is, maar vermijd den schijn van „make up“. Accentueer Uw eigen kleur van Uw lippen, wangen en huid. Het Grondbeginsel der Kleurverandering, vastgelegd in Tangee lippenstift, poeder en rouge, verhoogt Uw eigen natuurlijke kleur, waardoor U bekoralijker en aantrekkelijker wordt.



Begin vandaag nog Uw charme te verhoogen.



- Gebruik Tangee voor Uw lippen — verf ze niet. Het wonderlijke van het Grondbeginsel der Kleurverandering is, dat het de frische roze kleur van Uw lippen op natuurlijke wijze verhoogt.
- Aangezien ook Tangee gelaatspoeder verwerkt is volgens het verbluffende Grondbeginsel der Kleurverandering, maakt ze Uw huid jonger en bekoralijker — Tangee maakt een einde aan het „gepoederd“ uitzien.
- Wanneer U Tangee rouge oplegt, brengt het de natuurlijke kleur van Uw wangen naar voren. In vasten poedervorm en als crème verkrijgbaar.

World's Most Famous Lipstick
TANGEE
ENDS THAT PAINTED LOOK

Alleen ECHT met TANGEE op de metalen bus.
Waar niet verkrijgbaar, schrijft aan den importeur:
Jacq. Mot Jr., Sarphatistraat 115, Amsterdam

HIJ LEEK EEN DWAAS....

Vervolg van blz. 23

EENENTWINTIGSTE HOOFDSTUK

Er was een klein restaurant, waar Dick wel eens kwam, gewoonlijk om alleen te lunchen, of met Pink Gaines; want hij had met Pink een prettige vriendschap gesloten, waar Leila niets van begrepen zou hebben. 't Was 'n kleine onderneming, goed, zonder roem te genieten bij de fijnproevers, en keurig zonder de minste pretentie van slijk. Dick vond 't er prettig. Hij was er nu binnengeloopen in de hoop, er Pink te treffen, en anders alleen smakelijk te lunchen.

Pink was er niet, maar nauwelijks zat hij aan zijn gewone tafel, of Stacy Jordan kwam op hem toe. Jordan scheen zich joviaal over de ontmoeting te verheugen, en was zoo afwachtend blijven staan, dat Dick hem beleefdheidshalve had moeten vragen, te gaan zitten. Jordan nam de plaats tegenover Dick, en hij straalde van geestdrift en vertrouwen. De forsche man had weer iets op 't oog, en na een seconde van wrevel luisterde Dick. Jordan's plannen mochten zijn wat ze wilden, interessant waren ze altijd.

„Wou je soms nog een sommetje in veiligheid brengen, Bradshaw? Zou ik maar doen — 't duurt niet lang meer, of de executeur komt de boeken inkijken, en dan kun je beter een goed figuur maken. Ik heb iets moois voor je; absoluut geen speculatie: gezonde, soliede aandelen.“

„Ik heb dien boschgrond. Mankeert daar iets aan?“

„Natuurlijk niet!“ zei Jordan haastig. „Die is een heele bank waard, maar misschien vergeet je één ding. Volgens dat testament moet je niet alleen solvent zijn, als 't jaar om is, maar je moogt geen schulden hebben ook. Voel je waar ik heen wil? Als je de rest van dat miljoen kwijt was, en je had een stropje of de een of andere groote uitgaaf op 't laatste moment, iets dat meer bedroeg dan je restje contanten, en je kon de loopende rekeningen niet voldoen, waar bleef je dan? Je hebt die bosschen, maar een berg kun je in geen vijf minuten verkoopen, en neem je er geld op, dan ben je niet vrij van schuld als de groote dag daar is. Met die aandelen is 't wat anders. Als je die verkoopen wilt, heb je in vierentwintig uur je geld terug, en vóór dien tijd ligt 't veilig vast, dus als er iemand met een misère-verhaal bij je aankomt, kun je geen chèque-boekje te voorschijn halen en hem een ton of zoo geven. Je weet hoe je bent, vriend.“

Hij sprak schertsend vaderlijk. Dick luisterde, in een hoekje van zijn geest met zijn eigen gedachten bezig. Hij zei zonder glimlach: „Ik schijn naam gemaakt te hebben.“

„Begrijp me nu niet verkeerd!“ zei Jordan, snel zijn wallen versterkend. „Je hebt een uitstekenden naam gemaakt, Bradshaw, maar je hebt menschen genoeg die denken, dat een rijk mensch voor iedereen klaar moet staan, en je hebt een goed hart, dus denken ze allicht, dat je een makkelijke prooi bent. Je neemt me toch niet kwalijk?“

„Hoegenaamd niet! Vertel maar eens verder over je prachtkoopje.“

„'t Is heelemaal geen koopje.“ Jordan stelde prijs op een beetje meer respect. „'t Zijn geen papieren voor een opruiming. Vijf procents Maricoba staan altijd boven pari, zoo solied als Gibraltar.“

Hij sprak zachter dan eerst en keek

snel naar de omgevende tafels. Het was laat — zij waren ongeveer alleen in hun hoek.

„Vijf procents Maricoba,“ herhaalde de jonge man peinzend. „Méer van gehoord, geloof ik.“

„Natuurlijk! Een van de beste papieren op de beurs, noteerden gisteren nog 104. Er zit niet veel beweging in, want wie ze heeft houdt ze gewoonlijk vast, maar ik weet ergens een mooi plukje zitten, dat verkocht wordt wegens boedelscheiding.“

Het was een oogenblik van spanning voor Jordan. Zijn bolle oogen, gewend naar sporen van gevaar te speuren in mannengezichten, peilden snel en ongemerkt dit slachtoffer, bestudeerde oogen en mond, kin en handen, om eenig gebaar of eenige uitdrukking of spiertrekking waar te nemen, die op argwaan kon duiden. De waarschuwend teekenen kwamen niet. De jonge millionaire luisterde slechts, blijkbaar den pas gehoorde raad overwegend.

„'t Klinkt niet slecht,“ erkende hij. „En een achterdeurtje kan natuurlijk geen kwaad. Ik zal er over denken. Ik heb op 't moment veel kosten, maar misschien zou 't gaan. Ik zal 't je morgen laten weten. Goed?“

„Eh... ja, dat zal wel gaan. Maar beslis zoo gauw mogelijk. Anders gaat een ander er mee schoot.“

De kellner kwam met de rekening. Jordan wou beslist betalen, en samen gingen zij naar buiten. Zij passeerden een blonden, nogal dikken jongeman, die alleen zat te eten aan een tafeltje bij de deur. Pink Gaines knikte groetend en keek hen na.

Een paar dagen later ging een chèque voor drieënzestigduizend dollar uit Dick Bradshaw's hand over in de jeukende palm van Stacy Jordan, en Dick kreeg er een pak knisterende, prachtig gegraveerde aandelen voor in de plaats. Jordan slaakte een zucht van verlichting, toen hij de chèque naar de bank bracht, en nam zich voor, het geld er spoedig in contanten weer af te halen. 't Was een delicaat zaakje geweest, en riskant. Aan iemand, die maar eenig verstand had van beurszaken, had hij die papieren nooit durven aanbieden, maar die goedgehartige sukkel liep overal in.

Het was waar, dat vijf procents Maricoba boven pari stond, en zoo solied was als Gibraltar, maar de aandelen, die juist uit Jordan's handen waren gekomen, waren pas twee jaar tevoren uitgegeven, vanuit den kelder van een oud, alleenstaand huis, waar nooit iemand in kwam, zoover men wist; en zij waren precies den oud-papierprijs waard van het materiaal, waarop zij zoo handig waren uitgevoerd. De een of andere gediensstige kassier zou dat ongetwijfeld aan Bradshaw vertellen, als hij op den eerstvolgenden vervalldag met zijn coupons aankwam, maar dat was pas de eerste Juli, en tegen dien tijd hoopte Jordan ver van het gevaarlijke gebied te zijn.

Toch ging hij nauwlettend de bewegingen van den jongeman na, den dag, dat hij de aandelen afleverde. Bradshaw ging niet naar een bank, maar sloeg den volgende dag den weg naar Lynnewood in. Jordan volgde hem zoo ver, dat hij zeker was van het doel van den rit, en toch zijn eigen aanwezigheid niet verried.

„Hij gaat ze zeker in dat onderzeeërtje van een safe bergen,“ peinsde hij geslepen. „Wel leuk, terwijl hij zelf in de stad is. 't Uilskuiken! Ik zou mezelf

Een eetlepel zelf gemaakte hoest-siroop overwint den hevigsten hoest en verkoudheid.

De beste, snelste en zekerste manier om van Uw hoest en verkoudheid af te komen is een heel eenvoudig en goedkoop middel, dat U zelf thuis klaarmaakt. Koopt bij Uw apotheker of drogist 30 gram Vervus (dubbel geconcentreerd). Voegt er een kwart liter heet water bij en een eetlepel suiker, honing of tafelsiroop. Even goed roeren, tot alles opgelost is, en U heeft een prachtige siroop, die zoo doeltreffend is, dat een eetlepel direct den hevigsten hoest verlicht en stilt.

Vervus is samengesteld uit een geconcentreerde essence van Siberische pijnboomen, echte Japansche pepermuntolie en 10 andere, nuttige bestanddeelen. Direct na het innemen oefent het een verzachtende werking uit op de ontstoken slijmvliezen en opent het de door het slijm verstopte kanalen van keel en neus. U voelt onmiddellijk de verlichting in Uw hoofd, het kriebelend gevoel in Uw keel verdwijnt en het niezen houdt op. Na korten tijd bent U Uw verkoudheid of hoest te boven. Het werkt doeltreffend bij gevallen van influenza, heeschheid, catarrh en alle bronchiale aandoeningen. Probeert het vandaag nog. Vervus is bij elken apotheker en drogist verkrijgbaar.



't Wapen

om barten

te veroveren!

**DROSTE
PASTILLES**

ALTIJD WELKOM!

Spaart plaatjes voor onze albums.

wel eens op Lynnewood kunnen invlechten, als hij terug is, en dan een beetje slaapwandelen of zoo. Je moet nooit bewijzen laten slingeren, als je maar half kans ziet, ze weg te ruimen."

Jordan keerde aan het volgende kruispunt en reed naar de stad terug. 't Was jammer, dat hij nog niet iets verder was doorgereden, want Dick Bradshaw ging in 't geheel niet naar Lynnewood.

De dagen verliepen snel. Wát Dick ook gedaan had met de vijf procenten Maricoba, hij scheen den raad van Stacy Jordan ernstig ter harte te nemen. Hij voerde in dien tijd een gesprek met Pink Gaines, die de vertegenwoordiger was van de soliede en voorzichtige effecten-firma Farwell en Browne.

"De details laat ik aan jou over, Pink. Ik wil honderdduizend gulden in staatspapieren steken, tegen pari. 't Kan me niet schelen welke uitgifte, als ze maar makkelijk te verhandelen zijn en zoo zeker als contanten. Als er iets met me gebeuren mocht, liggen ze op Lynnewood in de safe in de bibliotheek. Ik kan ze op een bepaald moment direct noodig hebben, en dan wil ik niet opgehouden worden door sluitingsuren van een bank of zooiets. Ik zal je de combinatie geven, voor 't geval..."

"Dank je feestelijk!" zei Pink Gaines nadrukkelijk. "Als jij zoo gek bent, honderdduizend dollar thuis te laten liggen, houd je je combinatie maar vóór je. Ik wil er niets van weten."

In een week was ook deze transactie volbracht. Dick had de papieren in handen en zou ze onmiddellijk in veiligheid brengen in de stalen kast achter de paneelen. Hij had zich voorgenomen, daar even voor over te wippen, maar nu werd het verlangen naar Lynnewood en Jessamy hem te machtig. Hij gaf Jennison telefonisch order, alles in orde te brengen, en vertelde dien avond, dat hij voornemens was, den volgende dag naar Lynnewood terug te keeren. De Varicks begonnen haastig te pakken en zich gereed te maken, om hem te vergezellen.

"We moesten maar meegaan, vind ik," had Claire geredeneerd, toen hij hun de hotel-suite ter beschikking stelde voor zoolang als zij in de stad wenschten te blijven. "Ik zou graag nog een poosje hier blijven, en 't is erg lief, dat je 't voorstelt, maar je bent nu zoo aan ons gewend, en met 't oog op juffrouw Landon... Je weet, hoe de mensen praten, en 't zou heusch een beetje gek lijken, een vrijgezel daar alleen, met een aardige secretaresse."

Voor een vrouw, die zooveel praatte als Claire deed, scheen zij zich erg veel aan te trekken van wat andere mensen zeiden, maar misschien had ze ditmaal een beetje gelijk. Voor zijn eigen genoegen wou hij in geen geval riskeeren, dat de kwade tongen zich roeren zouden over Jessamy, maar de ietwat grimmige trek kwam weer over zijn gezicht, toen hij het bureau opbelde en met zijn eigen kamers die van de familie Varick opzegde. Het lot scheen hem geen kans te gunnen, alleen van Lynnewood te genieten.

Op Lynnewood nam Leila van het bestaan van juffrouw Landon zoo weinig notitie, als zij maar kon, en als zij notitie van haar nemen móést, deed zij lichtelijk uit de hoogte. Zij telde de

weken, die het nog duren moest, voor zij het meisje met de goudblonde haren zou zien verdwijnen. De mogelijkheid bestond niet, in Leila's intentie, dat Jessamy Landon blijven zou, als secretaresse of hoe dan ook, nadat zij haar arbeid volbracht had, en onder den prikkel der jaloezie eischte zij steeds meer Dick's aandacht op.

Jessamy repte zich nu, om haar taak zoo snel mogelijk volbracht te hebben en weg te kunnen; maar zij voelde, dat zij onmogelijk zou kunnen vertrekken, ook al was zij gereed, vóór het jaar om was en zijn dag van verantwoording kwam. Zij maakte zich zorg over dien dag. Soms was er in Dick's oogen iets, dat zij niet begreep, iets gejaagds, als voelde hij zich gekweld en te ver gedreven. En bij een van die zeldzame gelegenheden merkte zij, dat hij naar haar keek op zoodanige manier, dat haar adem stokte en zij neiging voelde, zijn moede hoofd in haar armen te nemen en hem te troosten, als een geplaat kind. In zulke momenten kon zij vergeten, dat er een Lois La Roche bestond, en hoe zwak die knappe, groote jongen was geweest.

Maar nooit vergat zij de aanwezigheid der Varicks, en van Oliver, die er op zijn slangachtige manier in geslaagd was, eveneens op Lynnewood te komen. De gladde, katachtige genoeglijkheid van Oliver maakte hem in Jessamy's oogen nog verdachter dan tevoren. Zij was Oliver gaan wantrouwen met een rustige, diepgewortelde hevigheid, en zij voelde, dat hij geen man was, die het verlies van een fortuin zoo makkelijk op zou nemen. Zij begon hem in 't oog te houden, lette op al zijn gangen, en zelfs op zijn gelaatsuitdrukkingen. Zij werd nu en dan zenuwachtigheid bij hem gewaar, die met zijn gewone onverschillige kalmte slecht strookte. En hij draaide altijd om Dick heen en had zich de merkwaardige gewoonte eigen gemaakt, de heele post door te kijken, als er niemand anders in de hal was.

Het maakte haar ongerust. Zij wist niet wat er aan de hand was, maar één ding voelde zij: er kwamen onaangenaamheden, en het mikpunt was Dick Bradshaw.

TWEEËNTWINTIGSTE HOOFDSTUK

Je hebt hem gewoon laten ontsnappen! Had je me niet gezegd, dat hij je zijn laatste beschikbare kapitaal voor de Maricoba-vijfjes had gegeven?"

Oliver's gezicht, gewoonlijk bleek, was rood van woede. De nood moest wel groot zijn, dat hij zich op Jordan's kantoor vertoonde, zoo dicht bij het moment, waarop de zwendel met den boschgrond aan 't licht moest komen.

"Jij hakte maar op, dat je 't zoo mooi opknapt," ging hij scherp voort, "en onderwijl gaf hij Farwell en Browne een order van honderdduizend dollar! Staatspapieren, niet ingeschreven, en overal zoo goed als contant geld! Ik hoorde hem" — de blos werd iets donkerder — "er over spreken met Pink Gaines. Je dacht, dat je net sloot, maar hij is er handig uitgeglijpt en hij heeft netjes een ton opgezouten, om er op den kritieken dag mee te voorschijn te komen!"

Wordt vervolgd.



opwekkend

smakelijk

MARTINI

gezond

pittig

PANORAMA. Geïllustreerd weekblad. Verschijnt Donderdags. Tezamen met een der periodieken De Stad Amsterdam, Groot Rotterdam, 's Gravenhage in Beeld, Ons Land, Ons Zuiden of Ons Zeeland — f 1.62½ per kwartaal of f 0.12½ per week. Franco per post f 1.75 per kwartaal bij vooruitbetaling. Koloniën f 7.65 per jaar bij vooruitbetaling. Voor postabonnementen en adreswijzigingen van postabonnementen gelieve men zich uitsluitend te wenden tot het bureau te Haarlem. — Bureau: HAARLEM, Nassaulaan 51. Tel. Int. 13866. Giro nr. 142700. — AMSTERDAM, N.Z. Voorburgwal 262. Telefoon Interc. 33170. Giro nr. 97946. ROTTERDAM, Stationsweg 24. Telefoon Interc. 50540. Giro nr. 101981. 's GRAVENHAGE, Stationsweg 95. Tel. Interc. 111666. Giro nr. 43141. UTRECHT, Bilistraat 142. Telefoon Interc. 13473. Giro nr. 149797. 's HERTOGENBOSCH, Stationsweg 27. Telefoon Interc. 1215. Giro nr. 129750. MAASTRICHT, Stationsstraat 20. Tel. Interc. 5851. Giro nr. 124690. VLISSINGEN, Badhuisstraat 3. Tel. 81. — De voorwaarden van onze gratis ongevalleerverzekering zijn op aanvraag verkrijgbaar.

„Mij blijft niets bespaard....”



Keizer Frans Jozef, naar het schilderstuk van F. X. Winterhalter.

DE TRAGISCHE LEVENSGANG VAN FRANS JOZEF I EN ELISABETH VAN OOSTENRIJK door BERTITA HARDING

4

voor den dag. 's Middags moest zij audiëntie verleen en leeren met den meest stralenden glimlach te antwoorden op de meest vervelende banaliteiten. Daarna stelde tante Sophie gewoonlijk nog een namiddagritje voor. Als Sisi daarbij lusteloos in de kussens van het rijtuig leunde, werd zij terstond berispt: „Zit netjes recht en tracht wat vriendelijker te zijn!”

Het vermoede Sisi buitenmate den geheelen dag te moeten paradeeren. Zij wist wel, dat zij knap was; honderden malen had zij zich hooren roemen als schoon, charmant, verrukkelijk en wat al niet meer.... Maar het was toch alles behalve plezierig om niets dan schoon en charmant te zijn den heelen lieven dag door! Zij begon die eindeloze uren, in haar boudoir doorgebracht met aankleeden, afborstelen, strikken en tooien, te haten. Zij was 'n levenslustig jong meisje en geen opgeprikte mannequin. Zij werd neerslachtig en de verveling benauwde haar.

Laxenburg, dat tusschen zijn hooge, oude boomen lag weggedoken, was een kil en vochtig verblijf, zelfs in Mei. Zoolang Sisi een sportief leven had kunnen leiden, voelde zij zich frisch en gezond. Maar zij kwam hoe langer hoe minder buiten, ten slotte nog maar in de kales der aartshertogin en het leven binnenshuis zonder voldoende beweging deed haar geen goed. Zij, die aan zonneschijn en berglucht gewend was geweest, werd teer en bloedarm. Als zij alleen in haar kamers was, gebeurde het, dat zij urenlang huilde.

Frans Jozef, die zijn dagen in den Hofburg doorbracht, waar de staatszaken hem geheel in beslag namen, bemerkte niets van Sisi's verdriet. Als hij des avonds thuiskwam, ontving

zijn vrouw hem met een dapperen glimlach en zonder te klagen.

Maar de doorzichtige bleekheid van haar wangen begon op te vallen. Op een van die zeldzame morgens, dat zij te zamen uitreden en Sisi in het volle zonlicht stond, merkte de keizer deze verandering in haar gelaatskleur op. Hij schrok ervan. Had zij misschien een kou onder de leden? Of voelde zij zich eenzaam en verlangde zij naar haar groote, gezellige familie in Beieren? Als dat zoo was, dan wist hij er wel raad op. Hij zou Sisi naar Ischl brengen en haar moeder en zusters over laten komen. Of misschien was het nog beter zijn eigen, jongere broers naar Laxenburg uit te noodigen, bijzonder Maxl, die evenals Sisi zooveel

van paarden hield. De levenslustige aartshertogen zouden hun schoonzuster zeker over haar treurige stemming heenhelpen.

Maximiliaan kwam. Zijn goed humeur leed wel eenigszins onder de aanwezigheid van zijn moeder (die immers zijn relatie tot de kleine Linden had afgebroken), maar in Sisi's gezelschap vergat hij zijn gebroken hart. Ook Karel kwam. Sisi was den bezoekers dankbaar. Zij zwierf met hen over de uitgestrekte terreinen, verdreef den tijd in de kennels en stallen van Laxenburg en liet hen de kleine melkinrichting zien. Zij deed haar uiterste best haar schoonbroers bezig te houden. Als Maxl grappen maakte, lachte zij al, vóór de pointe kwam en droeg er aldus toe bij om den hoogen dunk, dien hij van zijn geestigheid had, te versterken. Wat Karel betreft, die haar nog steeds met droevige en teedere blikken vervolgde, tegenover hem had zij een houding van zóó vriendelijk begripen, dat hij zich bijna getroost voelde.

De aartshertogin was niet tevreden met deze wending. Te zamen met graaf Bombelles, den vroegeren gouverneur van haar zoon, bereidde zij voor Maximiliaan een reis naar Spanje voor, terwijl Karel naar de cadetten te Weenen werd teruggestuurd. Sisi was spoedig weer den heelen dag alleen.

Dat duurde tot Juni, toen de mooie zomerdagen aanbraken en Frans Jozef meer vrijen tijd kreeg. Nu kon hij de schade der laatste maanden inhalen en hij stelde een vacantiereis voor. De provincies Bohemen en Moravië hadden reeds lang naar een bezoek van hun monarch uitgezien. Minister Alexander Bach vond het oogenblik daarvoor zeer gunstig; zoowel de Tsjechen als de Slowaken, die beiden niet zeer tevreden waren met het Habsburgsche regime, zouden zich geveild voelen, dat Elisabeth het eerst hún hoofdstad bezocht.

Te Praag werden groote feestelijkheden voorbereid en 't keizerlijke paar zag zich er schitterend verwelkomd. Uit dorpen en gehuchten stroomde de bevolking in haar kleurige kleederdrachten naar Praag, om er te zien en te beleven, dat 't keizerrijk met zijn elf verschillende volkeren en talen hen niet vergeten had.

Voor Sisi was deze reis bijzonder leerzaam, daar zij voor het eerst de openbare plichten van een keizerlijke gemalin moest waarnemen. Hospitalen, arme kerken, weeshuizen en liefdadigheidsinstellingen van allerlei soort verwachtten haar belangstelling en ondersteuning. Het geld, door Frans Jozef beschikbaar gesteld voor Sisi's persoonlijke liefdadigheid, vond nu een doel; overal waar Sisi armen, zieken of ongelukkigen bezocht, kon zij met milde hand gaven uitdeelen. Zij vond dit heel aangenaam en zoo gemakkelijk! Hopelijk had Franz erg veel geld, zoodat ze maar dikwijls op reis konden gaan.

De reis moest door de keizerin worden afgebroken, omdat zij zich onwel voelde. Slechts met tegenzin liet Frans Jozef haar naar Laxenburg teruggaan, terwijl hijzelf zijn bezoek aan Bohemen voortzette. Kort nadien ontving de keizer van zijn moeder het blijde bericht, dat zijn gemalin in gezegende verwachting was.

Thans openden zich voor de goedgemeende bemoeizucht van de keizerin-moeder onafzienbare mogelijkheden. De oude dame waakte persoonlijk over Sisi's gezondheid (en volgens haar eigen inzichten!), terwijl zij toezicht hield op alles en iedereen, van de doctoren en hun assistenten tot de naaister, die den baby-uitzet maakte. Verder ontwierp de aartshertogin een uitgewerkt plan voor de komende maanden, want Sisi zou thans in het publiek moeten verschijnen om de bevolking te doen deelen in de belofte van een erfgenaam.

In het begin gaf de jonge keizerin haar energieke schoonmoeder in alles toe, omdat dit heel wat een-

Toch had de aartshertogin gelijk. De ondervinding had Sophie in het belang van de dynastie leeren denken. Hermelijn en purper dienden om de oogen der onderdanen te behagen; zelfs de minste hunner deelde in den glans daarvan. Het was de eerste plicht van een regeerend huis een volmaakt en schitterend uiterlijk te toonen, want zoodra het koningschap zijn macht over de fantasie verloor, begon de dageraad der democratie.

Sisi diende zulks te begrijpen. Zij schikte zich. Haar rijlessen werden gekortwiekt. In plaats daarvan mocht zij haar schoonmoeder begeleiden in de ouderwetsche kales en de nieuwsgierige voorbijgangers zoo vriendelijk mogelijk toeknikken. Reeds vroeg in den morgen kwam Sisi in zijde en fluweel

De keizerlijke villa te Ischl, 't geschenk van Sophie aan Frans Jozef en Elisabeth.

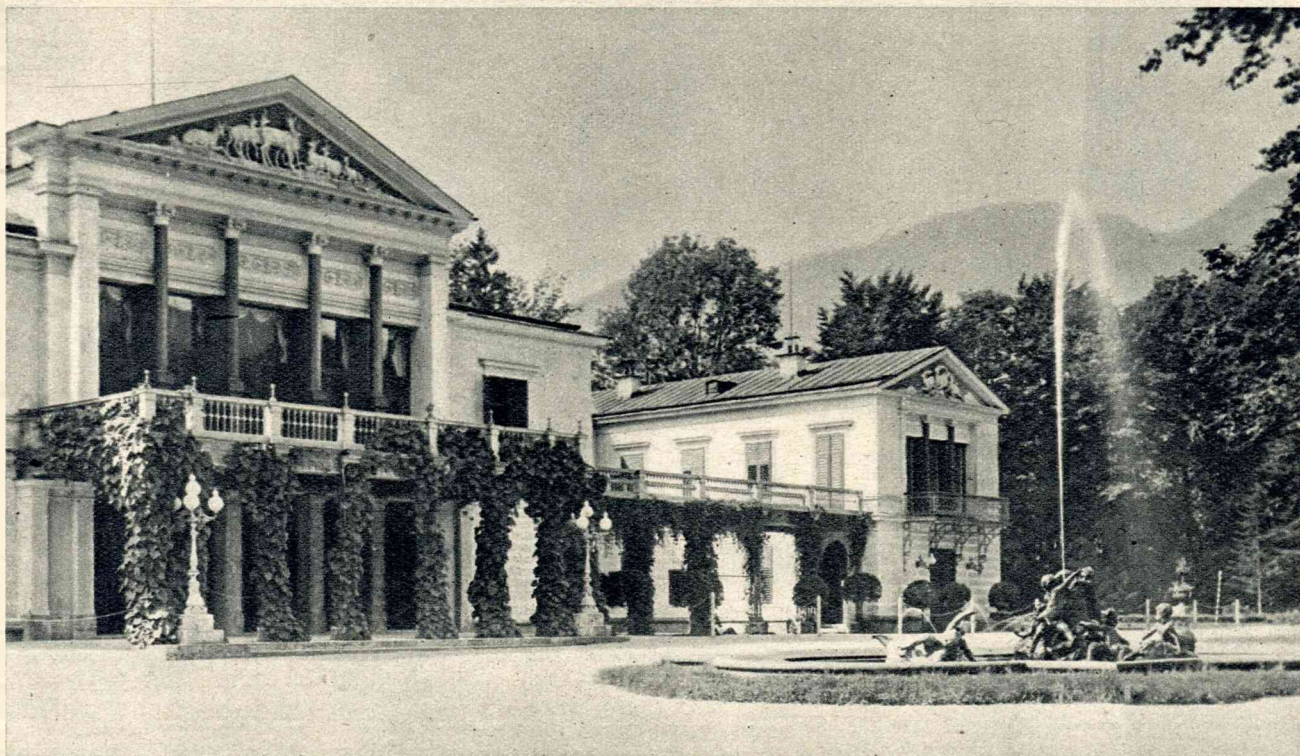
voudiger bleek dan tegenstribbelen. Langzamerhand werden die dagelijksche wandelingen door de stad een marteling. Toen haar protesten niet mochten baten, hielp gelukkig de natuur haar een handje: Sisi kreeg op de groote boulevard van Weenen enkele malen achtereen een aanval van misselijkheid en de gehate tochten werden van het program geschrapt.

Midden in den zomer keerde keizer Frans Jozef uit Bohemen terug. Toen Elisabeth hem zag, was haar eerste opwelling, hem haar nood te klagen. De disharmonie tusschen haar en haar schoonmoeder was steeds grooter geworden en er moest iets gedaan worden. De toestand werd eenvoudig onhoudbaar.

Maar lang voor zij de gelegenheid kreeg met den keizer te spreken, had de aartshertogin den verwijten van Sisi's kant al de spits afgebroken. Zij haalde persoonlijk haar zoon van het station, één en al glimlach, en bedacht hem met een groot geschenk. Het was slechts een stuk papier, maar hetgeen erop stond was des te belangrijker! Het maakte Frans Jozef tot eigenaar van een landgoed te Ischl, dat zou worden ingericht tot keizerlijke zomerresidentie. Sophie had de villa en de terreinen persoonlijk gekocht en betaald en stelde ze thans ter beschikking van haar geliefde kinderen.

Frans Jozef was blij met dit presentje en wilde direct naar Ischl toe om het te bekijken. Natuurlijk moest Sisi meegaan en hem helpen met het plan voor de inrichting der kinderkamers. Sophie drong er ook op aan, dat Sisi zou gaan kijken. Want alles moest juist zóó zijn als de jongelui het verlangden, anders, zei de aartshertogin, zou zij er geen plezier in hebben.

Sisi, hoewel ze zich niet heel goed voelde, stemde toe en de hofhouding vertrok naar Ischl.



Tamelijk lusteloos deed de keizerin enkele voorstellen betreffende de stoffeering van de villa, maar de werklieden schenen al volledige instructies te hebben ontvangen. De kinderkamers waren, vreemd genoeg, in een verwijderden vleugel van het huis gelegen en uit de keizerlijke vertrekken moeilijk te bereiken. Sisi dacht na over de bedoeling ervan. Maar tegenover de vrijgevigheid van de aartshertogin bleven haar lippen verzegeld. Bewees het heele plan van de keizerlijke villa niet, dat de aartshertogin voor niets anders dan het welzijn harer kinderen leefde?

Rustige wintermaanden volgden te Weenen. Op verzoek van Elisabeth werd het Kerstfeest, tegelijk haar zeventiende verjaardag, stil gevierd. De keizer had dezen wensch met dezelfde voorkomendheid ingewilligd als elken anderen, dien zijn vrouw deed. Gezien van z'n eigen standpunt was de keizer 'n ideale echtgenoot; voor zoover hij Sisi's aard en haar neigingen begreep, kwam hij haar tegemoet en liet nimmer iets achterwege, waarmee hij haar plezier kon doen. Sisi's leven had heel wat gemakkelijker kunnen zijn, als Frans Jozef haar moeilijkheden gekend had. Maar zooals de meeste mannen, die het druk hebben en midden in de werkelijkheid staan, was hij weinig geschikt om zielkundige raadsels op te lossen. Hij kon zich zijn moeder niet als 'n boeman voorstellen; hij had niets dan goedheid van haar ondervonden. Duizend kleinigheden hadden de ingewikkelde wanverhouding tusschen de beide vrouwen doen ontstaan en duizend kleinigheden verergerden de wrijving van dag tot dag. Dit alles geschiedde zóó bedekt, dat een buitenstaander het onmogelijk kon doorgronden...

NEGENSE HOOFDSTUK

Het keizerlijke paar had graag een jongen gewild. De kleine, die in het begin van het nieuwe jaar

geboren werd, was een meisje. Terwijl de keizerin nog bewusteloos was, nam haar schoonmoeder de zorg voor het huilende wichtje op zich. Volgens de gewoonte moest er een nooddoopsel worden toegediend. Daar niemand op de geboorte van een prinsesje was voorbereid, was er slechts in jongensnamen voorzien. Er had nu plotseling een verandering van programma plaats. Zonder er veel woorden over te verliezen besloot Sophie het kind naar zichzelf te noemen.

Elisabeth herstelde langzaam. Intusschen eischte het nieuwe leventje naast haar verzorging. Er kwam een min in het paleis en de aartshertogin installeerde gemakshalve de baby en haar verzorgsters in haar eigen vertrekken. Toen de jonge moeder voldoende hersteld was om de zorg voor de kleine op zich te nemen, bestond aan haar belangstelling noch aan haar hulp eenige behoefte. De baby was gezond en werd uitstekend opgepast. Aartshertogin Sophie had vier flinke jongens grootgebracht; onder haar ervaren toezicht zou ook de kleine prinses zich voorspoedig ontwikkelen.

In de eerste dagen voelde Sisi zich erkentelijk voor de welwillendheid, waarmee haar schoonmoeder zich met de zorg voor de kleine had belast. Nu bleek, dat de oudere vrouw er niet aan dacht, haar voorrechten op te geven. Tegenover haar zoon sprak zij de vrees uit, dat Sisi een inzinking zou krijgen, als zij niet geheel voor haar eigen gezondheid leefde. Gravin Eszterházy-Liechtenstein, de vrouw van Sophie, hoorde haar ook nog anders spreken! Deze nauwgezette dame hield er een nauwkeurig bijgewerkt dagboek op na. Daarin zijn de volgende woorden van Sophie opgeteekend:

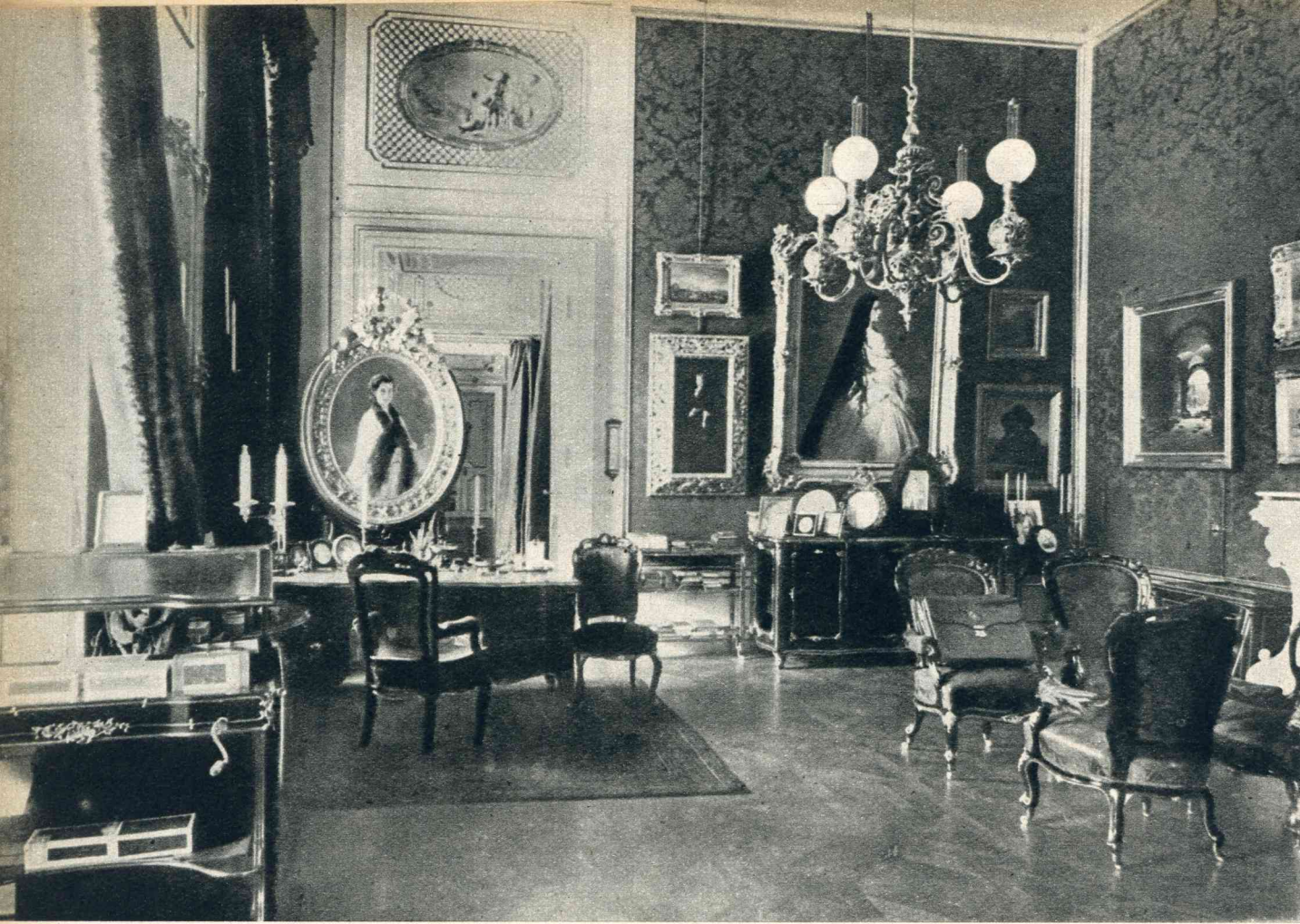
„Haar het kind geven?” zei ze tegen haar hofdame, „terwijl zij zich niet eens zélf weet te beheerschen? Nooit!”

Er werd een dagorde opgemaakt, waaraan men zich streng te houden had. Sisi mocht slechts op bepaalde uren den anderen vleugel betreden en de trappen naar de kinderkamer opgaan. Eenmaal in dit domein van haar schoonmoeder aangeland, moest zij zich aan verdere bepalingen onderwerpen. De kleine lag in haar wieg naast de slaapkamer van Sophie. Daar de deuren openstonden, kon Sisi, die de moeder was, voortdurend in het oog gehouden om haar zulke ongerechtigheden als het opnemen van het kind of een overbodig knuffelen te verbieden. Het prinsesje mocht niet Sisi's pop worden.

Toch was dat juist hetgeen zij, evenals iedere andere jonge moeder, graag gewild had. Wat kon ze nog meer verlangen dan dat kleine rose wezentje tegen zich aan te drukken en het verrukt door het huis te dragen! Voor elke volwassen vrouw betekent zooiets een herhaling van de spelletjes uit haar jeugd, toen de poppen haar heele wereld uitmaakten. Sisi had in Possenhofen lang en gelukkig met haar poppen gespeeld en haar moederlijke neigingen waren, toen zij opgroeide, niet verdwenen; de poppen werden langzamerhand vervangen door levende dieren, waaraan zij al haar belangstelling en teederheid wijdde. Nu haar als door een wonder een zacht, klein menschje toebehoorde, lag het in den versten vleugel



Keizerin Elisabeth naar 't schilderstuk van A. Einsle.



De werkkamer van keizer Frans Jozef in den Hofburg te Weenen.

Wittelsbach was als peettante uitgekozen. Maar in Possenhofen waren de mazelen uitgebroken en de hertogin kon niet op reis gaan. Daarom verzocht zij haar zuster Sophie als plaatsvervangster op te treden. Deze omstandigheid gaf de aartshertogin ook op haar tweede kleinkind al dadelijk zekere rechten. Zij was het, die de papieren moest teekenen, die met de geestelijkheid moest confereren en de doopjurk uitzoeken. Voordat Elisabeth voldoende hersteld was om te zien, wat er gebeurde, was haar tweede dochter haar ontfutseld op een even sluwe manier als de eerste. Opnieuw werd verklaard, dat zoowel om wille van de dynastie als voor de kinderen zelf Sisi het beste deed zich erin te schikken.

Frans Jozef begon nu een en ander op te merken, dat hem niet aanstond. Zijn oudste dochter, prinses Sophie, trippelde al met onvaste stapjes heen en weer en begon te praten. Maar geen enkel van de woordjes, die zij sprak, had ook maar eenige betrekking op hemzelf of zijn echtgenoot. Wat erger was, de grappige kleine hummel was er gewend aan geraakt om

voortdurend een kring van bewonderaars om zich heen te zien. Dat had haar kleine hoofdje op hol gebracht en zij toonde zich schaamteloos ijdel. Als hier niet direct werd ingegrepen, zou de dreumes hopeloos bedorven worden.

Elisabeth luisterde naar de klachten van haar man. Toen hij had uitgesproken, deed zij hem een voorstel.

„Laten wij met de kinderen naar den Hofburg gaan!”

Frans Jozef stemde toe. Nu stonden zij voor het vraagstuk, hoe dit plan uit te voeren. Zoowel de keizer als de keizerin zagen, dat de aartshertogin van jaar tot jaar strijdlustiger werd. Geen van hen beiden voelde iets voor een open twist met deze gevaarlijke tegenstander. Er moest dus een krijgslist worden bedacht.

Sisi bemerkte overigens bij de paar korte bezoeken, die zij haar kinderen bracht, dat het maagje van de kleine Sophie van streek was, de peuter gaf chocolade op, knopen en zilverpapier. Elisabeth mocht dan niet veel ervaring hebben, maar zij zou in elk geval haar kleintjes geen bonbons en geen ondergoed hebben gevoerd. Dit gaf den doorslag.

Frans Jozef deelde zijn moeder in een brief mede, dat de beide prinsesjes mee naar den Hofburg zouden gaan, waar een aparte reeks vertrekken voor hen werd ingericht. Hij gaf voor deze verandering een reden op, die zoo tactvol mogelijk gekozen was: Sisi voelde zich, zooals hij schreef, niet sterk genoeg om de lange trappen te beklimmen, die naar de vertrekken der aartshertogin leidden. De keizer sloot met het bericht, dat hij thans met Sisi een reis van een dag of twaalf naar Stiermarken en Karinthië zou gaan maken en dat hij daarna met zijn familie den Hofburg wilde betrekken. De brief was gedateerd op dertig Augustus, maar werd nog twee dagen achtergehouden, totdat de voorbereidselen voor de reis klaar waren. Het jonge paar wilde liever niet in de buurt zijn, wanneer de storm losbrak.

Een dergelijke handelwijze zou in burgerlijke kringen wellicht als lafheid kunnen worden uitgelegd. Toch was Frans Jozef niet laf, om van Sisi te zwijgen. Zij stonden op een plaats, waar het beter was onderlinge tegenstellingen met zoo weinig mogelijk gerucht uit den weg te ruimen. Het is een ongeschreven wet, dat families hun vuile wasch niet in het openbaar moeten doen en koninklijke zeker niet. Hartige woorden te kunnen wisselen is een privilege van het proletariaat, dat met luider stemme en zoo kwaadaardig als het de opgewondenheid van het oogenblik wil zich van zijn opgekropte haatgevoelens ontlast. Maar een regeerend huis vertegenwoordigt de waardigheid van de geheele natie en het kan zich dus niet de luxe permitteeren van heilzame huiselijke schermutselingen. Als er vorstelijke ruzies voorkomen, dan worden zij achter gesloten deuren uitgevochten en doorgaans

van het huis in een wieg, en mocht Sisi het nauwelijks aanraken. . . . Het was de pop van een knorrige, oude dame geworden.

De jonge moeder voelde zich zeer onrechtvaardig behandeld en opnieuw poogde zij zich tegen de heerschzucht der oudere vrouw te verzetten. Zij deed een beroep op den hofarts, dr. Seeburger. Aldra bleek, dat zij zich in haar keus vergist had. Dr. Seeburger deelde volkomen de meening der aartshertogin, uit wier hand hij van tijd tot tijd een bijzondere gratificatie ontving. Hij gaf de jonge keizerin zeer beslist ten antwoord, dat haar jeugd en haar uiterste onervarenheid de gezondheid van het kind in groot gevaar zou brengen. Hij ging zelfs zoover, dat hij Frans Jozef onder vier oogen sprak over den ongelukkigen gemoedstoestand van zijn gemalin, welken hij het gevolg achtte van een nerveuze kwaal.

„Wat moet ik doen?” vroeg de keizer bezorgd. „Haar schijnbaar toegeven,” luidde de raad, „maar in werkelijkheid voet bij stuk houden.”

Elisabeth leed een nederlaag. Nu haar de vreugde van haar kleine onthouden werd, verloor zij er spoedig de belangstelling voor. Zij zocht zich te troosten met allerlei onbeduidend tijdverdrijf; zij, die nooit iets om opschik had gegeven, werd overdreven ijdel. Dagen achtereenvolgend bracht zij voor haar spiegel door met het kiezen en passen van nieuwe kleeën, het uitvinden van een nieuw kapsel of een nieuwen stijl voor galajaponnen en opvallende juweelen.

Toen het weer zomer werd, kon zij nauwelijks den dag afwachten, waarop zij naar Beieren zou vertrekken. Het was haar eerste bezoek aan huis na haar huwelijk. Frans Jozef had dit reisje als een Paaschverrassing bedoeld en hij hoopte, dat zij er gezond van zou terugkeeren. In Straubing stond hertog Max met zijn heele familie aan de kade om Sisi van het schip te halen, dat heel wat langzamer stroomopwaarts kwam, dan het indertijd stroomafwaarts was gedreven. In München moest een kort oponthoud worden gemaakt om de Beiersche koninklijke familie te begroeten. Nadat de jonge keizerin van Oostenrijk haar vele ooms en tantes omhelsd had, lag de weg naar Possenhofen open.

In Possi was niets veranderd. Het meer lokte in zijn frisschen glans nog even verleidelijk als vroeger en de dagelijkse zwempartijen werden weer opgenomen. In de bouwvallige stallen stonden vurige paarden te wachten op het oogenblik van uitrijden. Elisabeth, die zoo lang niet meer in 't zadel had gezeten, steeg weer te paard en zwierf her en der, soms tot Feldafing, aan de overzijde van het Starnberger meer. Zij bracht dagen vol onbezonnen genot door.

De vacantiereugde werd af en toe overschaduwd door 'n naren plicht. Aartshertogin Sophie verwachtte brieven. Voor Sisi was het reeds een kwelling om ook maar 'n briefkaart te moeten schrijven aan een vijandin. Maar zij was zoo volgzzaam geworden, dat

zij zich niet meer aan de eischen der wellevendheid onttrok. Met regelmatige tusschenpoozen ging zij voor een mahoniehouten schrijftafel zitten en nam de pen in haar hand. Zij begon met een aanspreking, die geen enkele vrouwelijke adressante van middelbaren leeftijd kan verdragen, namelijk „lieve schoonmoeder”. Ook Sophie verdroeg het niet. Zij haatte het woord „schoonmoeder” in Sisi's mond nog erger dan het „tante Sophie”. Sisi had in de aartshertogin meer te zien dan enkel een tante. Sophie had Elisabeth al dikwijls den wenk gegeven, dat zij zich liever „mama” zou hooren noemen door de keizerin of, wat nog beter klonk: Madame Mère, zooals indertijd Laetitia Bonaparte, de moeder van Napoleon, officieel genoemd werd. Maar Elisabeth scheen de wenken in deze richting niet te willen begrijpen en zoo bleef alles bij het oude. Haar brieven begonnen onveranderlijk met: „lieve schoonmoeder” en eindigden overeenkomstig met: „uw schoondochter Elisabeth.” Soms, bij wijze van bijzondere toegeeflijkheid, teekende zij: Elise. Behalve dit geringe onderscheid waren de brieven alle even koel en saai. Niets zou deze beide vrouwen nog te zamen kunnen voeren. Hun veete zou zoo lang duren als hun het leven gegund was.

De dagen te Possenhofen vlogen al te snel om. In den herfst keerde de keizerin naar Weenen terug, waar dezelfde moeilijkheden haar wachtten, die zij er in den zomer had achtergelaten. Er waren er zelfs nog eenige bijgekomen. De kleine Sophie ging uitstekend vooruit en telkens als Sisi de kinderkamer betrad, vond zij er een heel gezelschap van bedienden, hovelingen en vreemd bezoek. Aartshertogin Sophie pronkte met haar aardige kleindochter; zij wist aan den geringsten wenk van de langbewimperde, kleine oogleden een betekenis te geven en begroette elk gebaar met kreten van plezier. Verschillende malen per week kwam er een aantal dames bijeen voor een min of meer gemoedelijk theepootje en bij die gelegenheid werd het koningskind bewonderd en aangehaald. Het meest onschuldige kirren had een koor van uitroepen ten gevolge. De meeste dames vervielen in krompraterij, alsof het wicht dat beter verstond. Te midden van dat alles troonde de aartshertogin als een verwelkte madonna op een gestolen wolk en straalde in een glorie, die haar niet toekwam.

Voor Sisi was de aanwezigheid van die babbelende wezens bijzonder pijnlijk, omdat zij getuige werden van haar vernedering en teleurstelling. Met opeengeklemden tanden schreed zij door hun midden om ten minste iets van haar dochters krullenkopje te zien, maar spoedig had zij er genoeg van om door de oogen van meer dan twintig praatgrage dames verslonden te worden. Zij bleef liever heelemaal weg.

In den zomer van het volgende jaar werd Sisi's tweede baby geboren. Het was weer 'n meisje en ze werd Gisela genoemd naar de Beiersche prinses, die met den eersten christen-koning van Hongarije, den heiligen Stephanus, gehuwd was. Ludovika van

De slaapkamer van het keizerlijk echtpaar in de villa te Ischl.



met behulp van papier en inkt, terwijl de betrokkenen er ook dan nog aan denken, dat de deuren sleutelgaten hebben en portefeuilles een tamelijk goede kans maken om doorsnuffeld te worden.

De tact en de voorzichtigheid, waarmee Frans Jozef zijn beslissing aan z'n moeder mededeelde, vloeiden minder voort uit zijn persoonlijke verhouding tot haar dan uit zijn verantwoordelijkheid als monarch. De aartshertogin reageerde er onmiddellijk op. Voordat hun trein Graz gepasseerd was, ontving het keizerlijk paar al twee brieven, waarin Sophie de bitterste verwijten aan elk van beiden richtte, terwijl zij Elisabeth van boosaardigheid en ongeschiktheid als moeder beschuldigde.

Er verliepen verschillende dagen, maar de keizer antwoordde niet. Hij was overstelpt met staatszaken, want de plotselinge reis naar de zuidelijke provincies was op een zeer ongunstig tijdstip ondernomen. Er ging iedereen dag een tasch met post heen en weer tussen Weenen en de plaats, waar de keizer vertoefde. Op sommige morgens zag Elisabeth hem al om vier uur opstaan en naar zijn schrijftafel gaan. Het is mogelijk, dat hij het te druk had om zijn moeder te antwoorden. Maar misschien ook deed hij, wat mannen gewoonlijk in zulk een situatie doen, en wierp hij zich koortsachtig op werkzaamheden, die niet half zoo dringend waren als hij wilde doen voorkomen.

De onaangename taak kon echter niet al te lang worden uitgesteld. Toen hij alles rijpelijk had overwogen, schreef Frans Jozef voor de tweede maal aan zijn moeder. Ditmaal was zijn pen een wapen. De aartshertogin had de harde waarheid uitgelokt — nu zou ze die moeten hooren ook.

Hij schreef een brief van zulk 'n omvang, dat de thuisreis al begonnen was, eer hij er mee klaar was. Hij sprak zijn meening uit zoowel over het heersche-zuchtige karakter van de aartshertogin als de domheid van Seeburger en de intrigues, die op haar theepaartjes werden uitgebroid. De chronische koliek, waaraan zijn oudste dochter op het oogenblik leed, verweet hij aan de dwaasheid van Sophie en de aristocratische oude slonzen, die haar hartsvriendinnen waren. Wat verder Elisabeth's ongeschiktheid betrof (die, zooals de keizerin-moeder beweerd had, wel duidelijk bleek uit het feit, dat zij de kinderen naar den Hofburg wilde brengen, waar zij geen zonneschijn kregen) moest Frans Jozef er haar op wijzen, dat in de kinderkamer, waar de kleintjes op het oogenblik verbleven, ook geen zonneschijn en niet eens frissche lucht doordrong, terwijl een troep vreemde menschen hun bovendien de ruimte benam. Als de kleintjes het tot nu toe in deze vergiftigde atmosfeer hadden uitgehouden, dan zouden ze, daar was hij zeker van, gaan blaken van gezondheid, waarheen de keizerin hen ook zou meenemen.

Toen de aartshertogin dezen brief ontvingen had, scheelde het niet veel, of zij viel flauw. Zij reikte naar haar fleschje met reukzout, eer zij haar lorgnet opnam en de vernietigende woorden nog eens herlas. Toen zij ze voor de derde maal doorliep, viel haar de datum in het oog, die boven in den hoek stond gekrabbeld: de brief was den achttienden September te Schönbrunn gepost. Dat beteekende, dat Frans Jozef en Elisabeth al binnen de grenzen van de stad waren, toen zij

haar aldus durfden tarten. Het scheen, dat zij niet eens meer bang waren, ofschoon zij toch konden weten, hoe verschrikkelijk de aartshertogin in haar toorn kon zijn!

De oude vrouw moest ten slotte berusten in haar vernedering en, voorloepig althans, haar kleinkinderen afstaan. Want het was niet Franzi, haar lieve en gehoorzame jongen, die de order gaf — ditmaal had de keizer van Oostenrijk gesproken, en zij boog voor deze onpersoonlijke macht. Toch moest het tweetal niet denken, dat zij te zwak was om zich te verweren; zij gaf de kinderen enkel voor het oogenblik op als een tactische maatregel, maar zij zou op de zaak terugkomen. Tot nu toe had Sophie haar schoondochter voor te onbelangrijk gehouden om zich werkelijk door haar bedreigd te voelen, maar nu werd dat anders. Elisabeth was haar vijandin geworden en met Elisabeth moest ze allereerst afrekenen. Zij moest haar zoon terugwinnen.

TIENDE HOOFDSTUK

Ter zelfder tijd reisde aartshertog Ferdinand Maximiliaan door Europa, op zoek naar een passende bruid. Af en toe kwamen er brieven, waarin hij den gang van zaken beschreef. Maar het ging niet al te voorspoedig. Een Portugeesche prinses, door Sophie voor hem uitgezocht, bleef in gebreke, daar zij stierf, eer Maxl haar eigenlijk goed had kunnen bekijken. Na dezen tegenslag maakte hij kennis met een trio kwijnende infantes te Madrid; maar eer koningin Isabella II hem een aarzeland aanzoek uit den mond had kunnen trekken, was het hem gelukt te ontsnappen. In Frankrijk vertoefde hij slechts korten tijd, want het hof van Napoleon III en de Spaansche Eugenia de Montijo was parvenu en kon zich niet beroemen op dames van zulk een rang, dat zij aannemelijk waren voor het huis Habsburg.

De aartshertog zocht echter niet al te vlijtig naar een toekomstige echtgenoot. Hij dacht nog steeds aan de kleine Linden, die door de aarde verzwolgen scheen. De tijd had de herinnering aan die vurige liefde en bittere teleurstelling eenigszins vervaagd;

toch beschouwde Maxl zichzelf als een man met een gebroken hart. Zoo viel het te verklaren, dat hij zich in zijn correspondentie niet zeer uitvoerig over de aangelegenheden van een mogelijk huwelijk uitliet, maar liever allerlei nieuwtjes uit en meeningen over andere landen mededeelde. In den Hofburg trok men vol verbazing de wenkbrauwen op over de dingen, die ginds gebeurden; in Parijs werden oude gebouwen gesloopt, bochtige straten in breede boulevards veranderd; in Lissabon was iemand opgestegen in een kabelballon; in Spanje woonde de koningin de stierengevechten bij, gekleed in een kanten mantilla en gewapend met een tooneelkijker, waarvan het donkere glas haar verhinderde, bloed te zien. Maximiliaan bleek een goed reporter en een juweel van een buitenlandsch correspondent.

Frans Jozef bemerkte, dat hij met gretigheid naar zijn brieven uitzag. Nu hij door Maxl was attent gemaakt op het voorkomen van andere steden, begon hij Weenen met een critisch oog te bekijken. De illustere hoofdstad van Maria Theresia was wat ouderwetsch. Boulevards, dat was 't, wat Weenen ook moest hebben. Misschien zouden een paar kabelballons in het Prater een succes blijken bij de menschenmenigten, die hier elken Zondag vermaak zochten. Alleen tegen de stierengevechten had Frans Jozef bezwaren. Hij hield daarvoor te veel van paarden.

Maximiliaan vertrok naar Brussel. In het paleis te Laeken werd hij aan prinses Charlotte voorgesteld, de eenige dochter van koning Leopold. Dit lieve en innemende jonge meisje van het huis Coburg zou jaren later zijn noodlot worden, toen zij hem in het fantastische avontuur van Queretaro sleepte...

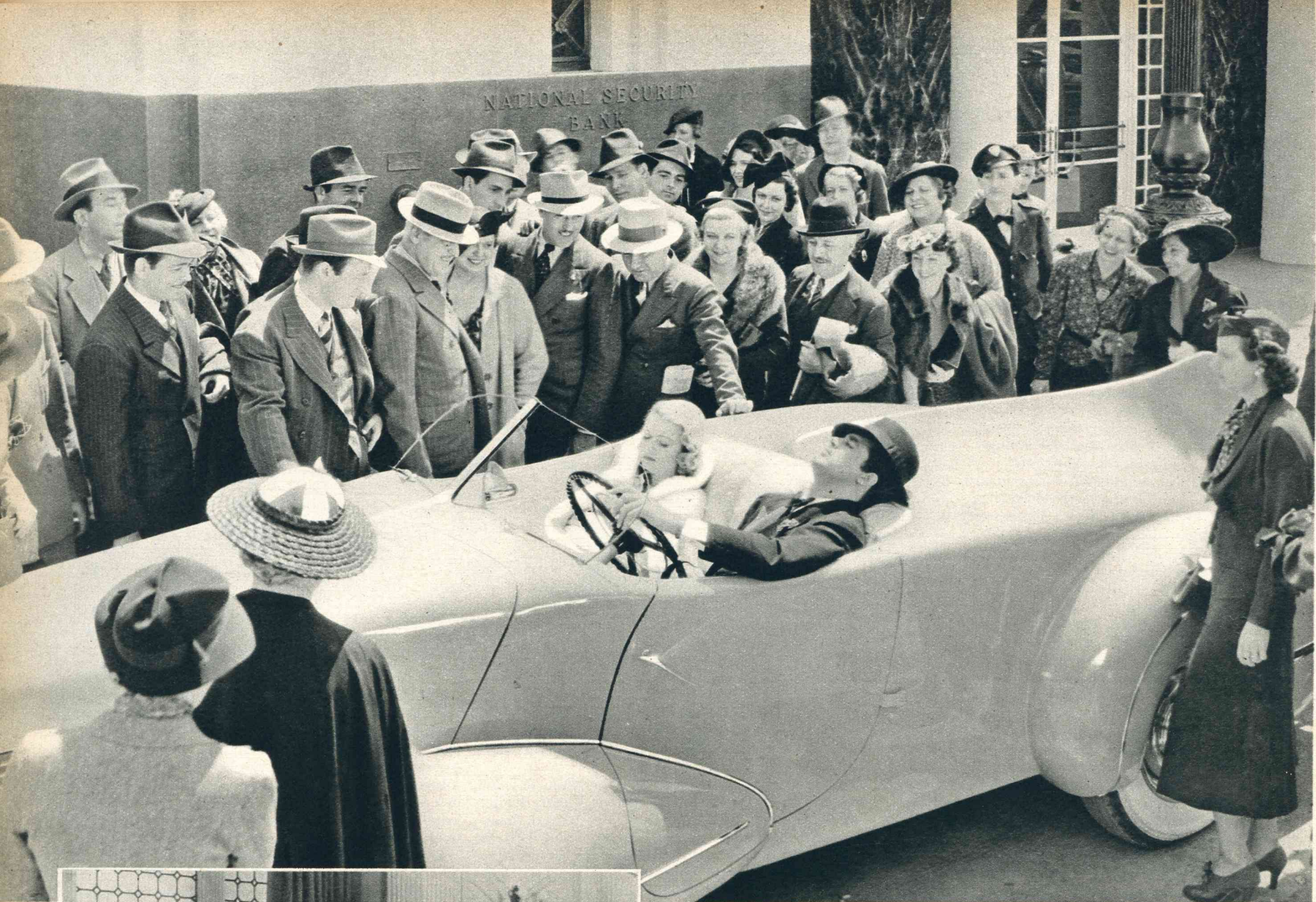
Nadat de verloving was bekend gemaakt en de datum voor het huwelijk vastgesteld, ging Maximiliaan in het voorjaar van 1857 naar Italië en bracht een bezoek aan Pius IX, die te Pesaro eenige kerkelijke bezittingen inspecteerde. De paus had de dispensatie voor het huwelijk van Frans Jozef en Elisabeth, die immers neef en nicht waren, slechts na lang aarzelen gegeven. Toen aartshertog Maximiliaan Zijne Heiligheid om den zegen voor zijn voorgenomen huwelijk vroeg, werd hem die volgaarne geschonken. In een brief naar Weenen beschrijft Maxl zijn ontmoeting met Pius IX:

„Zijne Heiligheid scheen zeer opgewekt en zag er veel gezonder uit dan twee jaar geleden... Na een klein ontbijt, dat wij „entre nous" genoten, werd mij de Pius-orde verleend met een glimlachende opmerking over de bescheiden waarde ervan, waartegen 't feit, dat de zegen van den Heiligen Vader het tot een „cosa santa" maakte, wel weer opwoog. Ik zei zulks en beloofde de onderscheiding als een relikwie te bewaren... Daarna noodigde Pio Nono mij uit voor de Mis. Het vehikel, waarin wij naar de kathedraal reden, was oud, met opgelapt tuig...

(Wordt vervolgd)

Aartshertog Maximiliaan van Oostenrijk, die zich door zijn zacht karakter reeds vroeg algemeen bemind maakte.





Constance Bennett en Gary Grant in hun extra-super-de-luxe-wagen een wiltje knappend voor het begin van de bankvergadering. Het is dit tweetal, dat zich een geestige „spookerij” veroorlooft op den sulligen bankdirecteur Topper.

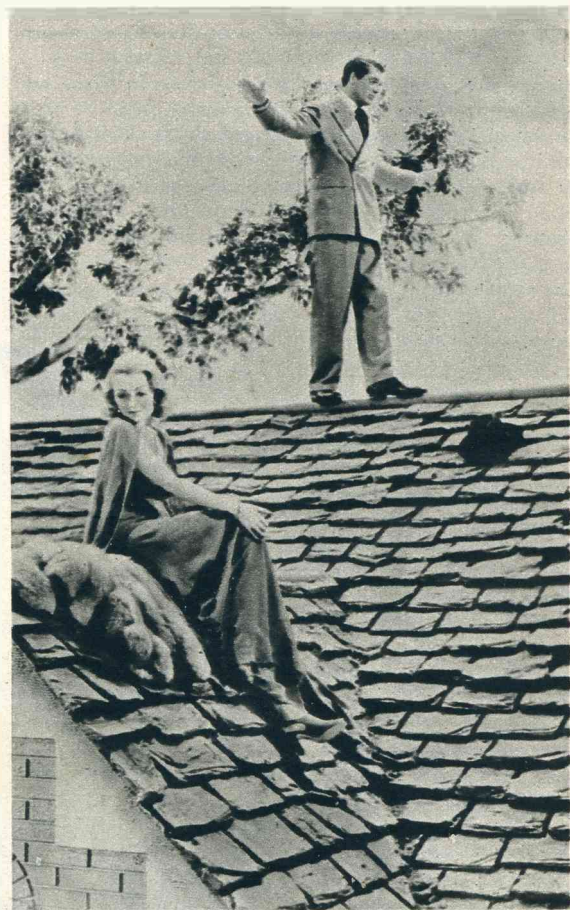


Een onzichtbare hand geeft aan Topper (Roland Young) hoed en wandelstok en dwingt hem uit te gaan en te fuiven.

regelmaat van het onzalig-deftige huishouden verstoren. Lijnrecht tegenover zijn leven staan de figuren van de grootste aandeelhouders van zijn bank, de heer en mevrouw Kerby, die al fuivende en feestende door het leven gaan, op een gegeven oogenblik met het grootste plezier tegen een boom knallen en dan stante pede overlijden.

Als het zoover is, krijgt men het meest onwezenlijke, het meest fantastische te aanschouwen, dat men ooit gezien heeft en alleen het feit, dat het geval zoo ongelooflijk grappig en onwaarschijnlijk behandeld wordt, dat het met den besten wil ter wereld niet serieus kan worden opgevat, is oorzaak, dat zelfs de

Voor mensen met gevoel voor humor moet deze film dan ook werkelijk een heerlijke tractatie zijn.



Het einde. De beide reeds lang overleden Kerby's constateeren tot hun genoegen, dat „hun goede daad” effect gehad heeft, terwijl meneer tot zijn verbazing bemerkt, dat hij, sinds hij zich onthoudt van alcohol, gemakkelijk zijn evenwicht kan bewaren.

TOPPER

PERSONEN:

Marion Kerby Constance Bennett
George Kerby Gary Grant
Meneer Topper . . Roland Young

REGIE: Norman Z. McLeod der Metro
Goldwyn Mayer

Wie is Topper? Topper is niemand anders dan een bescheiden bankdirecteur wiens vrouw zijn komen en gaan noteert als een kasregister. Z'n kantoortijden zijn tot op de minuut geregeld en niets of niemand mag de

venijnigste en principieelste criticus er geen houvast aan zal hebben. Het is een vondst, welke slechts één keer kan worden toegepast en dan nooit meer. Want de idee is de voornaamste en allergrootste attractie en de geheele serie nonsensicale geestigheden is niet anders dan een logisch uitvloeisel daarvan.

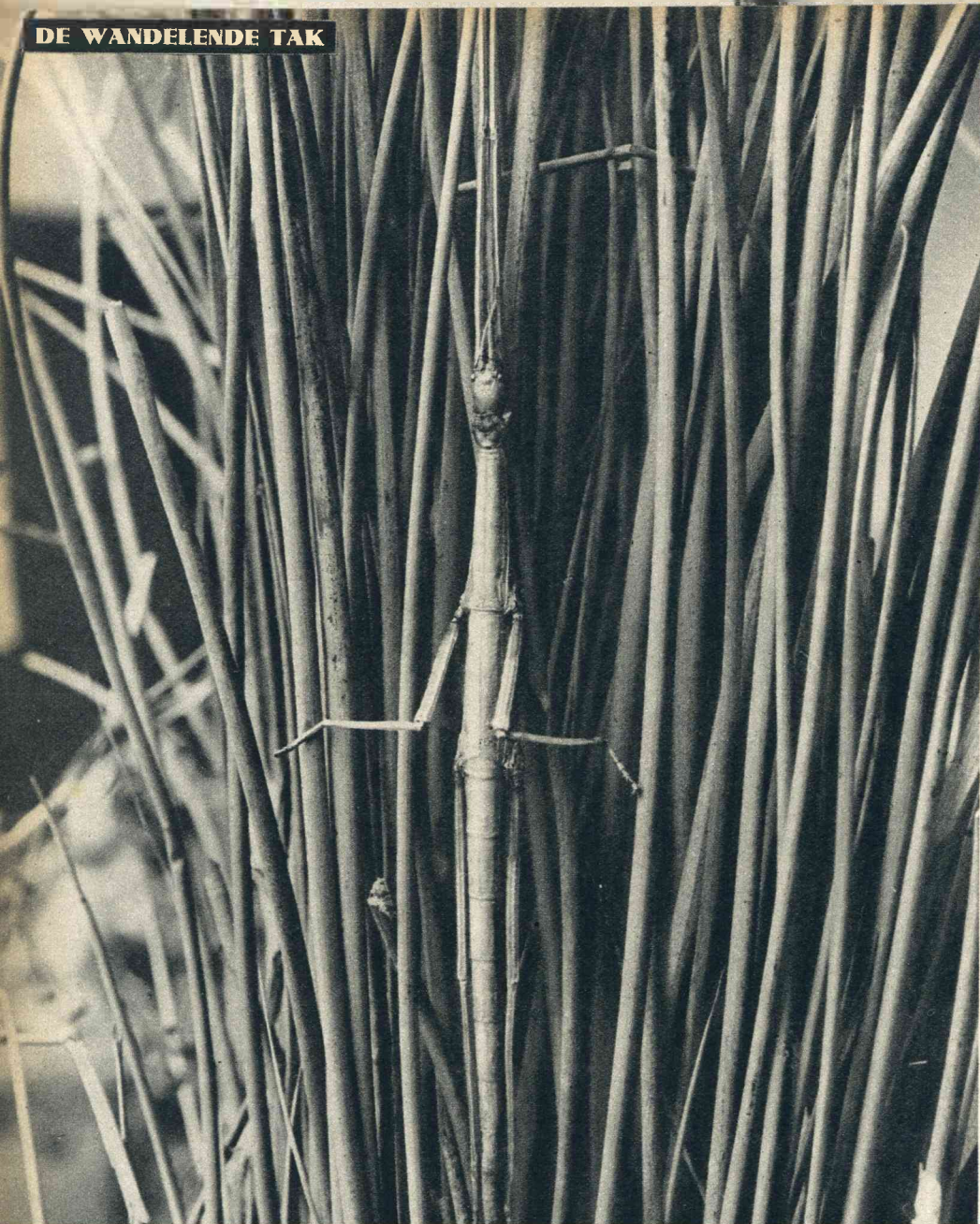
De idee is nu, om twee mensen, die eigenlijk al dood zijn, nog even op den rand van het leven te laten voortbestaan en een naar hun inzien goede daad te laten verrichten, door den reeds gemelden heer Topper te ontbolsteren en te zorgen, dat hij wat meer van het leven zal genieten. Al naar gelang de omstandigheden kunnen zij hun gedaante weer zichtbaar of onzichtbaar maken en dat geeft natuurlijk mogelijkheden, die practisch alleen op de film te verwezenlijken zijn. We hebben een onzichtbaren man gehad, dit nu is het onzichtbare echtpaar, dat auto's bestuurt, oorvijgen uitdeelt, ja zelfs op zijn tijd nog een borreltje meepikt.



WINTERTAFEREEL IN HAARLEM, ACHTTIENDE EEUW

Naar de schilderij van C. Springer

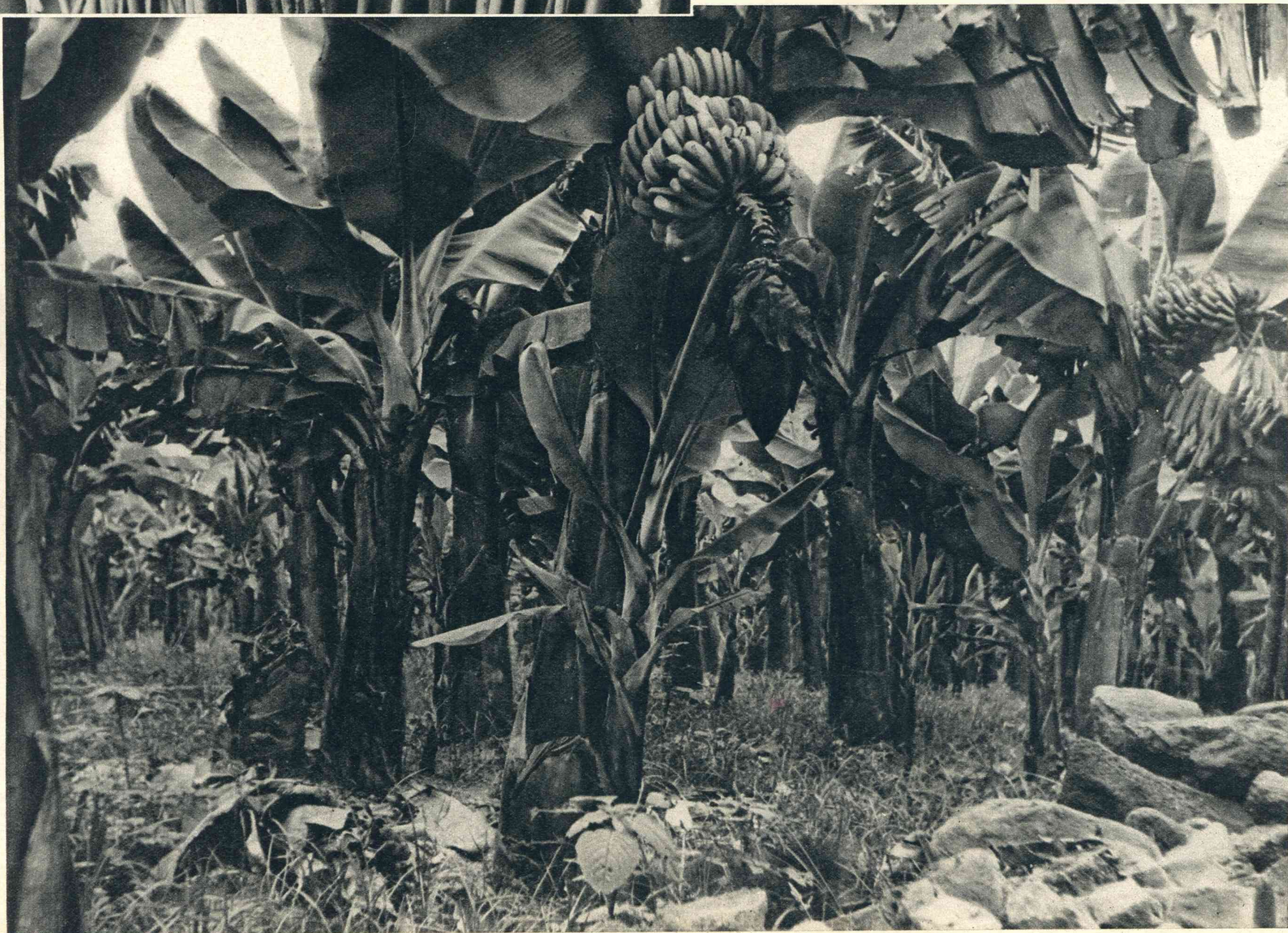
Een der oudste en meest pittoreske puntjes van Haarlem heeft de bekende stedenschilder Cornelis Springer (1817–1891) hier in beeld gebracht. Men ziet hier de achterzijde van de oude St. Bavokerk en van het beroemde Vleeschhuis vanuit de Spekstraat in de richting van de Oude Groenmarkt, gestoffeerd met figuren uit 'n vroegere eeuw.



Een prachtige verzameling Stradivarius-instrumenten ter waarde van 1.000.000 dollar. Deze instrumenten werden door de hier afgebeelde artisten bespeeld op het Stradivariusconcert, dat den 20en December te New York gegeven werd.

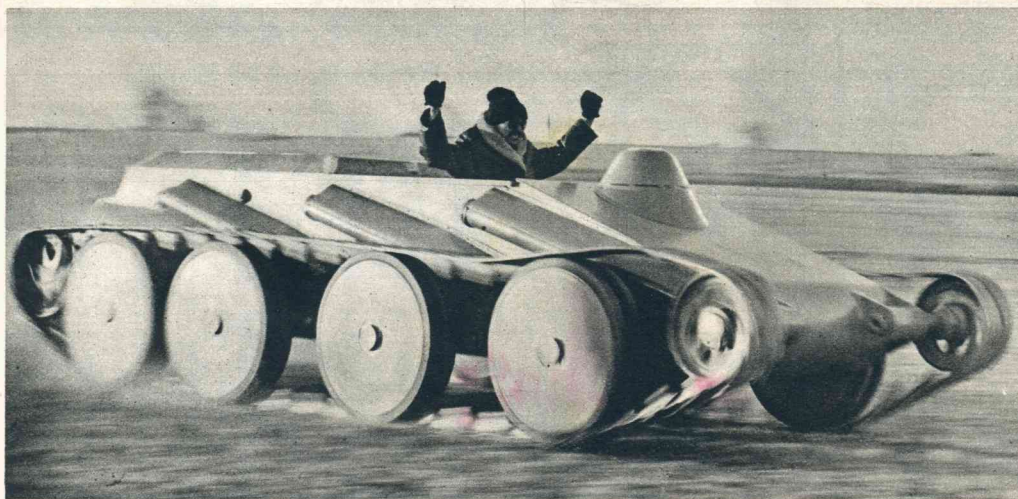
VARIA

Foto van een bananenplantage te Tenerif. Aan den tros vruchten op het midden der foto ziet men een bloesem. Deze heeft een diep-riolette kleur.





Hoe dr. Miller Mc. Clintock, wegebouwkundige aan de Harvard-universiteit (Ver. Staten), zich de Amerikaansche grootstad van de toekomst voorstelt. De trottoirs liggen zes meter hoger dan de autowegen en overbruggen deze bij kruispunten; bovendien zijn zijwegen op auto-banen door tunnels en bruggen geheel vermeden, zoodat in het centrum der stad met snelheden van 100 tot 150 km. gereden zou kunnen worden. Dr. Miller Mc. Clintock schat de kosten om dit project uit te voeren op circa 40 biljoen dollar!



De 70-jarige Amerikaan J. W. Christie liet op het vliegveld te Westfield (staat New Jersey) de nieuwste tank demonstreeren, welke door hem is uitgeronden. Deze tank weegt zes ton, wordt aangedreven door een vliegtuigmotor van 430 pk. en kan een snelheid bereiken van meer dan 80 km. per uur. De Engelsche legerautoriteiten hebben dit oorlogsmonster van hem gekocht.



Rechts: Robert Taylor, de bekende filmacteur, die een bezoek aan Europa bracht, gefotografeerd aan de ontbijt-tafel in zijn cabine van de „Queen Mary” bij z'n aankomst te New York.



EEN JURKJE VOOR KLEINE ZUS

LEEFTIJD: VIER TOT ZES JAAR

Dit donkerblauwe jurkje met het aardige witte geplisseerde strookje zal onze kleine meiske snoezig kleden.

Als materiaal heeft men noodig: plm. 350 gram donkerblauwe sportwol en 50 gram witte sportwol. Voor het breien gebruikt men 2 lange stalen naalden nr. 3.

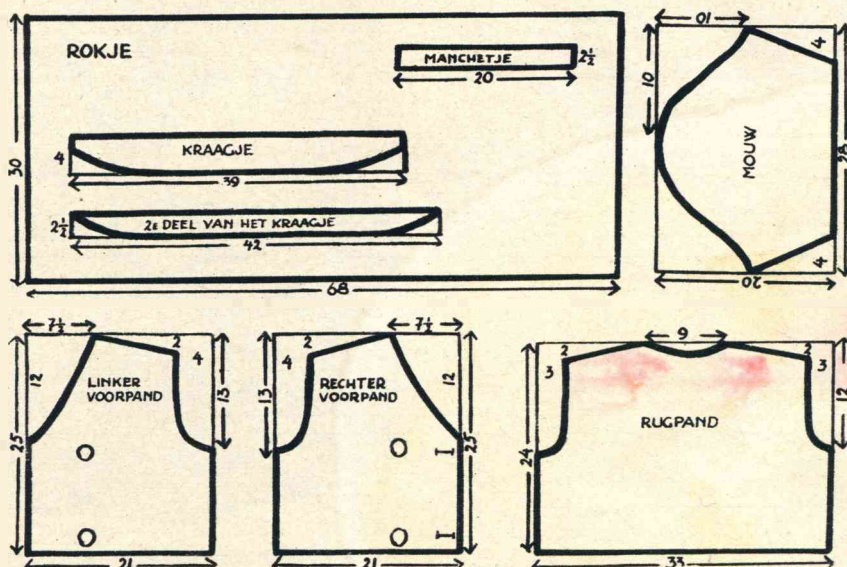
Maten: wijdte van het rokje: 68 cm.; hoogte van het rokje: 30 cm. Lengte van 't bloesje vóór (van schouder tot taille): 25 cm.; achter: 24 cm.; borstbreedte van 't rechter- en linkervoorpand: 21 cm.; rugbreedte: 33 cm.; mouwlengte (aan den binnenkant gemeten): 10 cm.

Proeflapje: 30 steken in de breedte en 40 naalden in de hoogte moeten ieder 10 cm. zijn.

Rokje: Dit bestaat uit een rechthoekigen lap van 30 x 68 cm. Men breit het rokje in heen- en teruggaande naalden en naait het, wanneer het af is, aan de brede kanten

van den hals 7 steken af; bij de 95e naald worden 6 steken afgekant. De 96e naald breit men als de 94e naald. Bij de 97e naald kant men voor den schouder 3 st. af. De linkerhelft wordt op dezelfde wijze gebreid.

Linkervoorpand: Men zet 64 steken op (21 cm.)



te zamen. De naad komt aan den achterkant van het rokje te liggen.

Voor het rokje worden 201 steken opgezet ter lengte van plm. 68 cm. Hierboven breit men als volgt:

1e naald: * 3 a., 1 r., 1 a., 1 r., 1 a., 1 r., 1 a., 3 r. Vanaf * herhalen. De naald eindigt met: 1 r., 1 a., 1 r., 1 a., 1 r., 1 a., 3 r.

2e naald: Als de 1e naald, maar de a. steken nu r. en de r. steken nu a. breien. Deze beide naalden worden voortdurend herhaald, totdat het rokje 30 cm. hoog is. Dan de steken in één keer afkanten.

Bloesje: Men begint onderaan bij het rugpand en zet hiervoor 100 steken op (33 cm.). Vervolgens breit men:

1e naald: * 2 r., 2 a. Vanaf * herhalen.

2e naald: als de 1e naald, maar nu de a. steken r. en de r. steken a. breien.

3e naald: * 2 a., 2 r. Vanaf * herhalen.

4e naald: als de 3e naald maar de a. steken r. en de r. steken a. breien. De 1e—4e naald worden telkens herhaald. Bij de 48e naald begint men met de armsgaten (het werk is nu 12 cm. hoog). Daartoe kant men aan weerszijden van het werk bij de 49e, 50e en 51e naald telkens 3 steken af.

Voor de schouders kant men aan weerszijden van het werk bij de 89e, 91e en 93e naald telkens 6 steken af.

Voor den hals wordt het werk bij de 94e naald in twee gelijke helften verdeeld, waarna men het werk vanaf deze naald in twee helften afzonderlijk afbreit. Bij de 94e naald kant men aan den kant

en breit volgens patroon van het rugpand. Bij de 48e naald is het werk 12 cm. hoog en begint men met het breien van het armsgat. Daartoe kant men bij de 49e, 51e en 53e naald telkens 4 steken af. Voor den hals wordt aan de tegenovergestelde zijde bij de naalden: 54, 55, 56, 57, 58, 59, 60, 61, 62, 63, 65, 68, 71, 74, 77, 80, 83, 86, 89, 90, 91, 92 telkens 1 steek afgekant. Voor de schouders worden bij de naalden: 93, 95, 97, 99, 101 telkens 6 steken afgekant.

Het rechtervoorpand wordt op dezelfde wijze, doch tegengesteld aan het linkervoorpand gebreid.

Vooraan in het midden worden bij dit voorpand bij de 16e en 44e naald 2 knoopsgaten gebreid, waarvoor men telkens 8 steken afkant, die bij de daarop volgende naald weer opnieuw boven de afgekante steken worden opgezet.

Mouwen: Men begint onderaan met een opzetrand van 60 steken (20 cm.) en breit volgens het patroontje van het rugpand. Bij de 6e naald en daarna nog 11 maal bij iedere 3e volgende naald wordt aan weerszijden van het werk 1 steek gemeerderd. Bij de 40e naald is het werk 10 cm. hoog en begint men met den kop van de mouw.

Daartoe kant men bij de 41e, 42e en 43e naald aan weerszijden 2 steken af, terwijl bij de 45e en daarna nog 11 maal bij iedere 3e volgende naald 1 steek wordt afgekant.

Vervolgens kant men bij de 6 volgende naalden telkens 2 steken af, waarna alle steken, die nog op de naald zijn, in één keer worden afgekant.

Voor het plisseetje langs de mouw worden 60 steken (20 cm.) opgezet. Men breit het volgens patroon van het rokje, 2 1/2 cm. hoog.

Kraagje: 118 steken (39 cm.) opzetten en volgens patroon van het rugpand breien. Vanaf de 5e naald worden aan weerszijden telkens bij het begin van iedere naald 4 steken geminderd. Bij de 17e naald worden de steken, die nog op de naald staan, in één keer afgekant.

Het witte plisseetje voor het kraagje wordt volgens patroon van het rokje gebreid. Men zet hiervoor 126 steken (42 cm.) op en mindert bij het begin van de 4e, 5e, 6e en 7e naald telkens 3 steken. Bij de 8e naald kant men de steken in één keer af.

De verschillende deelen worden vochtig gemaakt, op het knippatroon gespannen en met spelden vastgestoken. Op deze manier laat men ze drogen en verbindt daarna de verschillende deelen door naden.



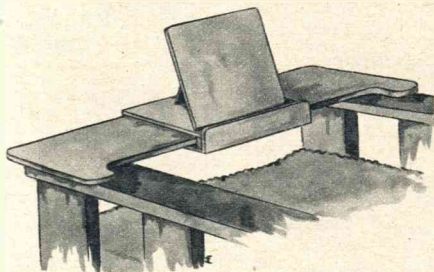
Werkproefje van het bloesje.



Werkproefje van het rokje.

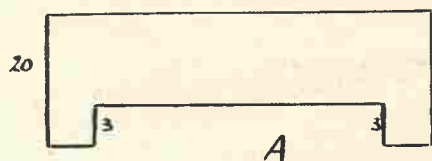
VOOR ONZE ZIEKEN: EEN LEZENAARTJE

Hoe dikwijls komt het niet voor, dat we, ziek zijnde, zoo gaarne willen lezen, maar dat het gewicht van een boek bezwaren oplevert. Het lezenaartje, dat hierbij is afgebeeld, vormt daartoe een ware uitkomst en zal door zieken zeer zeker worden gewaardeerd!



Wat we hiervoor nodig hebben, is een plankje triplex van 7 mm. dikte bij een breedte van 20 cm. en een lengte, die afhankelijk is van de breedte van den stoel van den zieke.

Aan de eene zijde van dit plankje zagen we een rechthoek uit van 3 cm. breedte (zie fig. A).

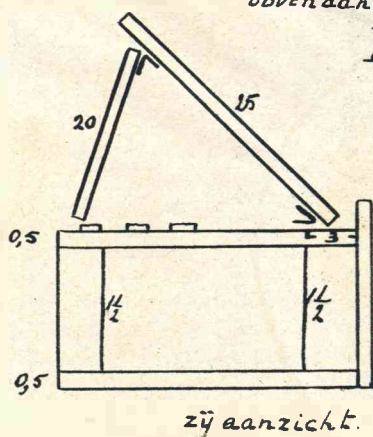
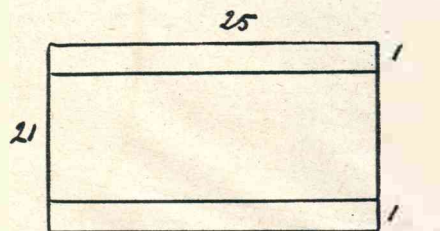


Nu nemen we twee triplexplankjes van 5 cm. dikte, 21 cm. breedte en 25 cm. lengte. Twee latjes, 1½ cm. dik, 1 cm. breed en lang 25 cm., zorgen voor de verbinding van deze plankjes. We leggen daartoe een plankje plat neer en schroeven op de zijde van 25 cm. de beide latjes.

Vervolgens gaat de groote plank hierover heen en daarover het tweede kleine plankje, dat we op den bovenkant van de latjes vastschroeven.

We hebben nu een beweegbaar lezenaartje gekregen, doch hiermede is het nog niet gereed.

We moeten nog een plankje (5 mm. dik) zagen van 25 x 25 cm. Dit wordt met scharnieren op het bovenste plankje bevestigd (zie fig. B). Aan den achterkant van het opstaande plankje komt een 20 cm. lange steun, die aan de bovenzijde met een scharnier wordt vastgemaakt. Tenslotte worden op het bovenste vlakliggende plankje op 2 cm.



afstand kleine blokjes hout gelijmd, die dienen om den opstaanden standaard tegen te houden.

Aan de voorzijde moet ter afwerking nog een klein plankje worden gelijmd, dat iets hooger is dan het verschuifbare gedeelte.

Willen we het geheel iets minder zwaar maken, dan kunnen we in de groote plank enkele figuren of ook alleen strepen uitzagen. Noodzakelijk is dit echter niet en een onbewerkte plank heeft daarenboven het voordeel, dat er ook gemakkelijk een kopje thee of iets dergelijks op geplaatst kan worden.

Het geheele lezenaartje is in een donkerbruine tint gebeitst.

CORRY ERKENS.

GEZELLIGHEID IN HUIS

Het is nu eenmaal een feit, dat we bij sommige menschen heelemaal niet graag op bezoek gaan, terwijl we ons bij anderen dadelijk zoo echt „thuis” voelen.

Waarom is dat nu te danken?

Voor een zeer groot deel hangt het van de huisvrouw af, of er in haar gezin die rustige harmonische stemming heerscht, die men „sfeer” noemt en die maakt dat ieder zich bij haar volkomen op haar gemak voelt.

Er moet daarvoor op de eerste plaats in haar huis rust heerschen. Daarmee bedoelen we niet dat 't er doodsch en stil moet zijn. Neen, we bedoelen hiermee die rust, die het gevolg is van een goed geordende, goed loopende huishouding. Er moet dus orde en regelmaat zijn; de verschillende bezigheden moeten hun vasten tijd hebben, zoodat niet nu eens dit wordt vergeten, dan weer dat op het laatste nippertje gebeuren moet.

Eveneens moeten de verschillende gebruiksvoorwerpen hun vaste plaats hebben. Dat voorkomt onnoodig gezoek en dus onnoodige opwinding. Dan is 't verder ook de zorg voor kleine uiterlijkheden, die het gezellig in huis maken. Wat kunnen we een kamer niet opfleuren met wat mooie bloemen in een aardige pul. Wat is het niet dadelijk veel gezelliger, aan een keurig gedekte tafel te zitten, dan aan een, waaraan niet de minste zorg is besteed. In dat verband willen wij er ook op wijzen, dat de vrouw des huizes er steeds op moet staan, dat ieder keurig gekleed en gewasschen aan tafel komt, en zij moet daarin zelf natuurlijk op de eerste plaats het voorbeeld geven.

Moet een huisvrouw dan al in haar huishouden de spil zijn, waarom alles draait, toch mag zij niet de slaaf van haar huishouden worden. Zij moet niet altijd „in draf” zijn, maar zichzelf den tijd gunnen en desnoods den tijd nemen om zich te verdiepen in het leven van haar man en kinderen. Zij moet belangstelling hebben voor hun zorgen en moeilijkheden; zij moet kunnen luisteren naar hun problemen, goeden raad geven, kortom zij moet met hen medeleven. Man en kinderen moeten voelen, dat zij bij haar steeds terecht kunnen, dat zij met haar belangstelling altijd voor hen open staat. Zij moet bovenal de moeilijke kunst verstaan van: te kunnen luisteren. En wil zij te allen tijde een prettige sfeer in huis behouden, vooral ook wanneer de kinderen groter worden, dan moet zij ook hun leeren luisteren, leeren belangstelling te hebben voor elkaar en leeren wat voor elkander over te hebben.

Dan schept zij in haar huis die volkomen harmonie tusschen jong en oud, die maakt dat de kinderen later steeds met liefde en verlangen aan hun ouderlijk huis zullen terugdenken.

G. Banchi

Verjaren Uw kinderen?

Geen beter geschenk dan
ons fraai geïllustreerd
KINDERBOEK

SJORS

Voorzitter van
de Rebellenclub

Ruim 100 bladzijden
met platen en tekst.
Prijs slechts

75 CENT



Verkrijgbaar bij al de bezorgers, in den boekhandel en aan onze kantoren. Toezending per post geschiedt alleen na ontvangst van het verschuldigde bedrag, benevens 10 cent porto, in postzegels, of na overschrijving op girorekening 142700 van Panorama

Gaan we weer ruiten dragen?



Bracht de kroning van een koningin uit Schotland vorig jaar de ruiten weer eens midden in de belangstelling, dezen winter werden ze weer heelemaal verdrongen door kalmer stoffen. Thans, in het tusschen-seizoen, brengt Parijs opnieuw enkele manieren om deze ontegenzeggelijk flatteuze stoffen toe te passen.

De eerste plaat toont afdoende, dat het lang niet altijd noodig is, dat een ruit de silhouet verzwaart. Integendeel, een ruit, die op deze wijze schuin genomen wordt, kleedt slank af. Aardig is de lavallière van gewerkte crêpe de chine in dezelfde kleuren.

De plaatjes twee en drie hooren bij elkaar. Een mantelpakje, dat het uitstekend zal doen, zoodra het eerste schuchtere lentezonnetje ons tracht te koesteren. 'n Grappig pakje, dat bestaat uit 'n rokje van 'n gedekte blauw-grijs-witte ruit en 'n effen blauw jasje. De verdienste van het jurkje is, dat de toepassing van veel blauw aan het lijfje zorgt, dat de slanke lijn niet in het gedrang komt.

Ten slotte een alleraardigst pakje voor het ijs. 'n Kort klokkend rokje, waarop 'n strak bolero-jasje. De kaboutermuts, die we tot nu toe uitsluitend in wintersportplaatsen tegenkwamen, begint zich ook al een plaats op onze eigen ijsbanen te veroveren.

Geruite stoffen, het is waar, dat ze gevaarlijk zijn. Maar aan den anderen kant zijn ze toch ook zóó flatteus, dat het wel de moeite waard is om te wikken en te wegen, hóé ze toe te passen.

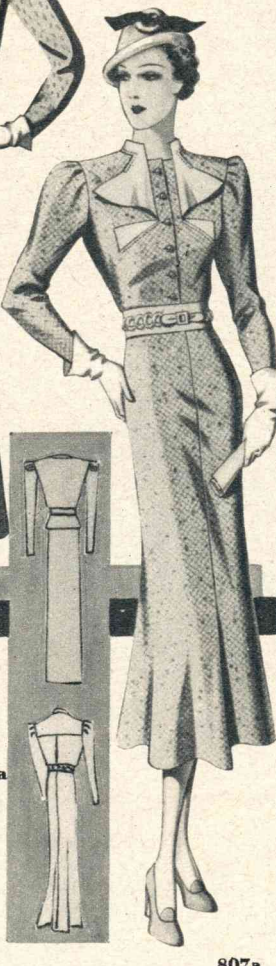
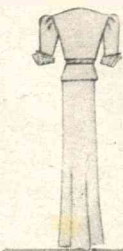


805a. Deux-pièces van tweed, versierd met stiksels, fluweelen ceintuur, splitsjes in voorbaan van den rok. Benodigde stof: 3 m. à 140 cm. breed. Verkrijgbaar in de maten 42, 44, 46, 48.

807a. Japon van tweed, gegarneerd met dunne effen stof, rug met rugstuk, lange mouw. Benodigde stof: 3 m. à 130 cm. breed. Verkrijgbaar in de maten 42, 44, 46, 48.

809a. Japon van wollen stof, groot door-gestikt vest, gegarneerd met knopen, tweebaansrok. Benodigde stof: 3 m. à 140 cm. breed. Verkrijgbaar in de maten 40, 42, 44, 46.

Eenvoudige Winterjurken



Van alle in deze rubriek afgebeelde genummerde kostuums die ontleend zijn aan het mode-album „Winterweelde“, zijn patronen verkrijgbaar tegen de prijs van 50 cts. voor compleets, 35 cts. voor mantels en japonnen en 20 cts. voor rokken, blouses, kleine avondjassetjes en kinderleiding. Bij bestelling vooral opgeven het gewenste maatnummer. Bestellingen kunnen geschieden bij uw agent of bezorger; door girostorting op No. 293631; door toezending van het bedrag per postwissel of in postzegels (s.v.p. niet van 6 cent) aan het PATRONENKANTOOR „PANORA“ NASSAUPEL 1, HAARLEM waarbij 5 cts. extra voor toezending per post verschuldigd is. Men kan echter de patronen ook afhalen aan het bureau van dit blad.

WAT ZULLEN WIJ ETEN?

- Zondag :** Londonderriesoep.
Biefstuk.
Gestoofd Brusselsch lof.
Aardappelen.
Custard met abrikozen-saus.
- Maandag :** Gebakken spek.
Andijvie- en bietensla.
Aardappelen.
Broodschotel met krenten en rozijnen.
- Dinsdag :** Runderlapjes.
Gestoofde koolraap.
Aardappelen.
Rijstebrij.
- Woensdag :** Groentesoep.
Varkensrollade.
Spruitjes.
Aardappelen.
Beschuit met bessensap.
- Donderdag :** Koude rollade.
Kappertjeskool.
Aardappelen.
Zoete macaroniecroquetjes.
- Vrijdag :** Haringsla.
Koolsoep.
Pannekoeken.
- Zaterdag :** Rookworst.
Stampot van snijboonen en witte boonen.
Appelmoes.

Koekjes, die men vlug bakt

Gemberkoekjes

350 gram bloem, 225 gram boter, 200 gram basterdsuiker, 75 gram natte gember, 1 ei.

Snijd de gember in heel kleine stukjes. Knead boter, bloem, basterdsuiker, stukjes gember en ei tot een soepelen bal.

Laat dezen op een koele plaats even opstijven en rol het deeg vervolgens dun uit. Steek er met een glas of vormpje

ronde koekjes van, leg deze op een met bloem bestoven bakblik, bestrijk ze met wat ei, dat met een beetje water is geklopt en laat ze pl.m. 15 minuten in een matig warmen oven bakken.

Sprits

300 gram zelfrijzend meel, 250 gram boter, 200 gram witte basterdsuiker, wat geraspte citroenschil, 1/2 theelepel kaneel, zoo noodig wat melk.

Roer de boter tot room. Voeg er het gezeefde meel en de basterdsuiker bij. Vermeng dan het deeg met de geraspte citroenschil en de kaneel en kneed alles door elkaar. Voeg er, wanneer het deeg te stijf mocht zijn en niet gespoten kan worden, een weinig melk bij.

Doe de massa in een gebakspuit, waarin een spuitje met groote opening en gekarteld randje. Spuit lange reepjes of S-vormen van 't deeg op een met bloem bestoven bakblik en laat de sprits in een tamelijk heeten oven gedurende pl.m. 15 minuten bakken.

Amandelkoekjes

300 gram zelfrijzend meel, 200 gram boter, 150 gram basterdsuiker, 100 gram amandelen, 1 ei.

Knead de boter met de bloem en de basterdsuiker met koele handen zoo vlug mogelijk tot een gladden, soepelen bal. Laat dezen op een koele plaats rusten. Leg de amandelen intusschen in kokend water, laat ze hierin eventjes broeien en verwijder vervolgens de bruine velletjes. Rol dan het deeg uit ter dikte van pl.m. 3 mm. Steek er met een glas ronde koekjes van, leg deze op een met meel bestoven bakblik, bestrijk ze met ei, dat met water is geklopt, leg in het midden een heele amandel en laat de koekjes in een tamelijk warmen oven gedurende pl.m. 15 minuten bakken.

Een tip uit de praktijk . . .

VOOR WINTERSPORT NAAR OOSTENRIJK Sneeuw - Ontspanning - Zon

Voor alle reizen op de Oostenrijksche Bondsspoorwegen 40 % reductie.

Alle wintersportplaatsen zijn gemakkelijk te bereiken.

Eerste klasse Ski-scholen.

Goed geëxploiteerde berghutten.

Reischèques; geen deviezenbepalingen.

In Januari en Februari 1938 elken Vrijdag en Zaterdag speciale reisgelegenheden „AUSTRIA-REIZEN“.

Maakt gebruik van de „AUSTRIA-VERKEHR (A.V.)-COUPONBOEKJES“.

Prijzen per week en per persoon vanaf f 32.85.

Speciale goedkope „PAUSCHALARRANGEMENTEN“.

*

Vraagt uitvoerige inlichtingen en brochures bij de erkende reisbureaux en reisverenigingen of bij den Oostenrijkschen Propagandadienst voor Vreemdelingenverkeer, Stationsplein, Utrecht.



Wrijf kou weg door de 3-minuten VapoRub-massage

Voor 't naar bed gaan 1) Vapo-Rub krachtig op borst en keel wrijven, 2) óók de rug insmeren, 3) borst dik insmeren en met warm flanel bedekken. Door de massage werkt Vicks direct door de huid als pappleister, terwijl de door de lichaams-warmte ontstane dampen 18 x per minuut naar de ontstoken luchtwegen van neus, keel en borst worden ingeademd. De urenlang aanhoudende dubbele werking verhelpt de meeste verkoudheden in één nacht.

VICKS VAPORUB

Verkrijgbaar bij Apothekers en Dragisten à f 0.90 per grooten pot

RHUM
SAINT-JAMES

47 %

VAN DE BEROEMDE PLANTAGES
SAINT JAMES OP DE ANTILLEN



GROG
ST. JAMES

GROG
SAINT JAMES
(au lait)

3/4 rum Saint James, 1/4 suikerstroop of poedersuiker. Een schijffe citroen. Men voege heete melk toe, een hoeveelheid, ongeveer anderhalf maal zoo groot als de bovengenoemde. Dit recept staat op zichzelf, doch men kan, naar eigen smaak, muscaat, kaneel, kruidnagel of andere specerijen toevoegen.

GEN. AGENTE VOOR NEDERLAND
N.V. IMPORT & EXPORT M.I.
v.h. WILMERINK & MULLER
AMSTERDAM-C. - TELEFOON 31110



Uw gelaat vraagt kleur!

KHASANA

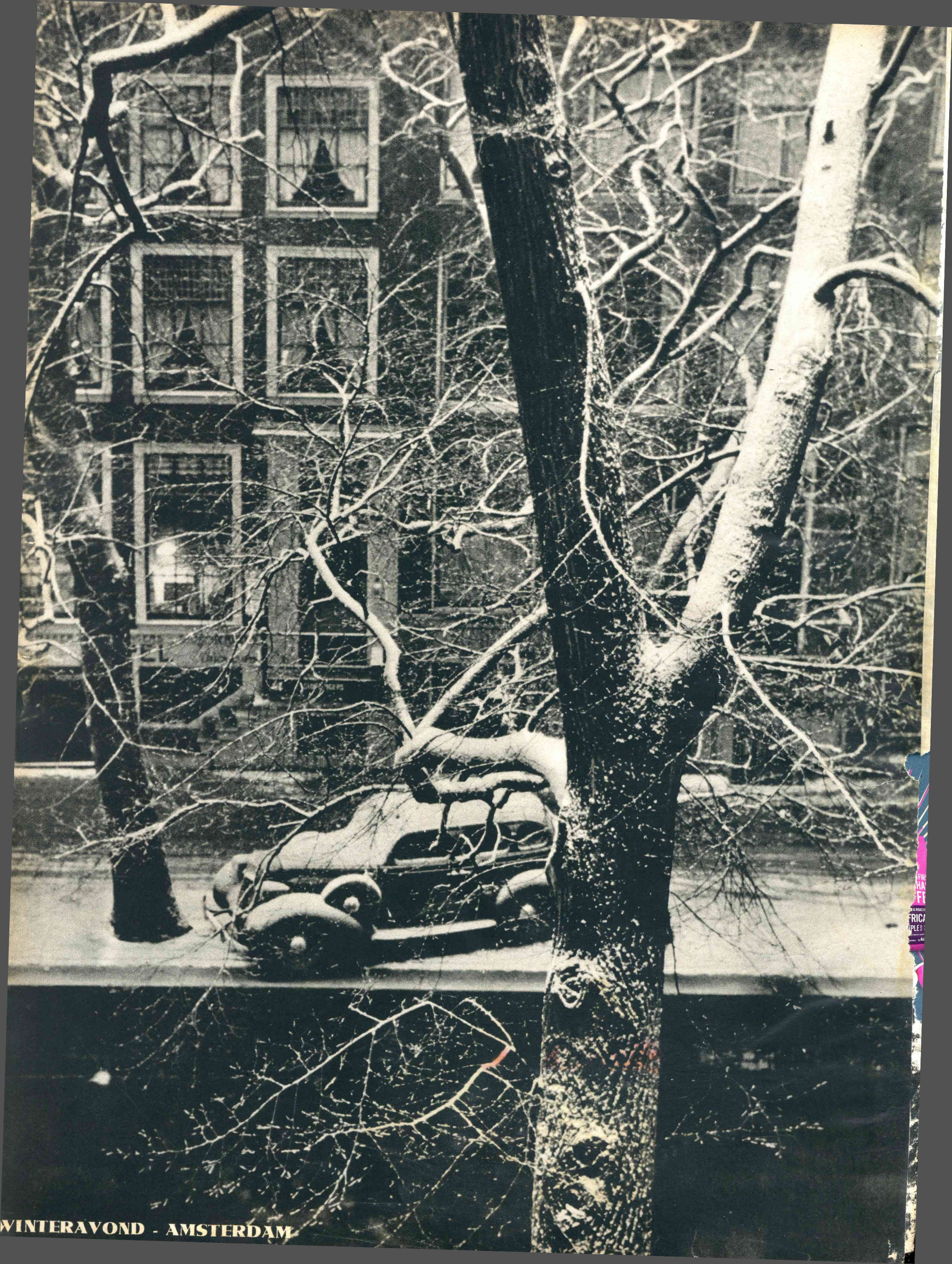
Lippenstift en Rouge

zorgen hiervoor onopvallend. Tegen weer en water bestand en kissproof!

Lippenstift: Fl. 1.25, -.75 en -.35.

Rouge: Fl. 1.-, -.35.

Generaalvertegenwoordiging: J. WINKEL Jzn., Den Haag, Merwedestraat 47



WINTERAVOND - AMSTERDAM